

Mùa Thu Màu Hạt Dẻ - Trúc Quân

Contents

Mùa Thu Màu Hạt Dẻ - Trúc Quân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	35
8. Chương 8	38
9. Chương 9	41
10. Chương 10	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	55
13. Chương 13	62
14. Chương 14	68
15. Chương 15	74
16. Chương 16	78
17. Chương 17	82
18. Chương 18	87
19. Chương 19	93

Mùa Thu Màu Hạt Dẻ - Trúc Quân

Giới thiệu

Câu chuyện là sự rung động của cô khi vô tình gặp lại anh. Người đàn ông trong mẫu áo Vest lịch lãm kia đã từng là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-thu-mau-hat-de-truc-quan>

1. Chương 1

Tim Nhật Phương đập hỗn loạn trong lồng ngực chẳng khác nào chú bướm con bị vướng vào vợt khi thêm lần nữa mắt cô chạm phải cái nhìn cháy bỏng của người đàn ông mặc vét trắng.

Cô từng để ý người đó từ lúc còn bé. Ngày ấy Nhật Phương là một đứa trẻ con nhưng cô đã biết...thích và thương quan tâm đến đôi mắt luôn luôn ánh một nụ cười bên trong của Nhã. Tám chín năm ròng Phương mới gặp lại " Nụ cười trong mắt " ấy và rõ ràng ký ức đã không nói nói được hết những cái riêng của Nhã, mà suốt thời gian dài, có nhiều lần cô đã tưởng tượng khi chợt nghĩ tới anh.

Len lén nhìn về phía Nhã lân nữa, Phượng bồi hồi. Có một nét gì rất riêng trong từng cử chỉ của anh. Phóng khoáng, tao nhã và duyên dáng một cách tự nhiên. Khuôn mặt anh với chiếc cằm hơi bướng, chiếc mũi thẳng như bị lu mờ bởi đôi mắt sau đen và đôi mi rậm cong. Ngày xưa cô chỉ cảm nhận đơn thuần là: “Anh Nhã có đôi mắt đẹp”. Còn bây giờ thì...

Phượng tự thấy mà mình nóng bừng, hồn chợt trào lên nỗi xôn xao rất lạ.

Sự cảm nhận cái đẹp của đứa trẻ con ngây thơ hồi nào được nhân lên gấp bội, biến thành cơn cuồng phong xúc cảm mà Phượng đã hoàn toàn bị sức mạnh giông gió của nó chế ngự, để hầu như suốt buổi tối nay cô cứ phải luôn nghĩ tới và luôn để ý tới Nhã.

Như muốn trấn an trái tim mình, Phượng đứng dậy bước ra vườn. Cô tựa vào bức tường sần sùi bằng đá rửa, để mặc gió đêm làm dịu bớt cơn sốt bất ngờ.

Phượng miên man suy nghĩ: “Anh ấy có nhận ra ta không? Hay đôi mắt đó chỉ nhìn ta như nhìn mọi người?”

Ngồi xuống chiếc xích đu và đưa tay kéo tà áo, đột nhiên Phượng thấy mình què mùa trong chiếc áo dài màu thiên thanh mờ nhạt không gây được sự chú ý nào đối với người khác phái.

Chợt cô ghen ở ngực khi nghe giọng đàn ông mạnh mẽ vang lên rành rọt:

- Mới đây mà đã ra tới đây. Cô bé không thích ồn ào sao?

Phượng bối rối vì bất ngờ. Nhìn đôi mắt da tình kia bao nhiêu nét lém lỉnh phá phách thường ngày của cô bay đâu mất. Phượng ấp úng:

- Tại... ở đây mát... và thơm nữa.

Làm như không để ý tới câu trả lời lộn xộn của cô, Nhã dùng ánh mắt mình trên mặt Phượng hơi lâu. Khẽ nhú mồm một cái, anh thân mật:

- Không thể nào là Nhật Uyên rồi... Nhật Linh phải không?

Khổ sở vì Nhã không nhận ra mình nhiều hơn là giận dỗi, Phượng phụng phịu lắc đầu. Cứ chỉ trẻ con của cô làm Nhã cười:

- Nhưng chắc chắn em thuộc gia đình... Nhật.

Nghiêng đầu nghịch ngợm, anh nhìn cô rồi cao giọng:

- Xem nào! Bắt đầu là Nhật Vi, Nhật Thu, Nhật Linh, Nhật Uyên, Nhật Minh, Nhật Trung rồi Nhật gì... gì nữa. Anh chẳng tài nào nhớ nổi, đành xin lỗi vậy. Nói đi cô bé, em là Nhật... gì?

Phượng càng ức lòng dữ, vì hầu như tên anh chị cô, Nhã đều nhớ kể ra gần hết, thế mà chỉ riêng tên cô anh lại quên. Sự mặt xuống, Phượng bặm môi. Rồi như nhận ra mình làm vậy là hơi quá, cô cố nhỏ nhẹ mà vẫn nghe cộc lốc:

- Nhật Phượng!

Nhã vui mừng kêu lên:

- A! Con bé gầy nhom có hai chiếc răng cửa to như hai cái tấm thớt ấy phải không? Trời ơi! Quả là anh chẳng tượng tượng nổi mấy năm gặp ại, em lại nhìn như thế này.

Tránh ánh mắt... chiêm ngưỡng một cách hết sức tự nhiên của Nhã, Phượng bắt bẻ:

- Em ” xí ” đến mức vượt sức tưởng tượng của anh sao anh Nhã?

Búng mẩu tàn thuốc bay vèo ra bãi cỏ, bằng một cử chỉ hết sức lịch lãm Nhã nghiêng người khẽ nói:

- Ngược lại hoàn toàn! Em làm anh chú ý ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em tin điều đó không Nhật Phượng?

Cách bày tỏ ý nghĩ thẳng thắn và phong thái điệu dàng tự nhiên của Nhã làm cô bối rối, vì vừa rồi trong sự đánh giá của bạn thân, Phượng thấy mình vụng về xấu xí mà.

Cổ kèm chế sự xúc động đang trào dâng, Phượng đáp trả khá tỉnh táo:

- Dĩ nhiên là em chẳng tin. Vì tin làm sao cho được khi một người... quen cũ đã không hề nhớ đến cả cái tên của mình.

Nhã cười ròn rã, Phượng thấy rõ anh không bối rối trước câu trả lời của mình, trái lại anh còn thích thú trêu cô:

- Sai rồi ” Đuôi gà xước”. Anh chẳng phải là người quen cũ của em đâu, vì hồi đó em còn bé xíu xiu. Bé đến mức cả chục năm nay anh không hề nhớ rằng mình từng biết một cô bé có mái tóc đuôi gà xước.

Nhìn cái miệng cười rất gợi tình của Nhã, tự dưng Phượng tủm tỉm cười theo.

Nhã không biết cô là Nhật... gì trong cái đám Nhật của anh em nhà cô cũng phải thôi vì hồi đó mọi người

luôn gọi con bé lóc chóc còm nhom như que củi khô là ” Gà xước ” mà

Nhã băng khuôn:

- ” Gà xước” ngày nào bây giờ biến thành chim Thiên đường rồi. Nhanh thật! Quả là “Thời gian tựa cánh chim bay”.

Nghe giọng trầm trầm nhẹ như khói sương của Nhã, Phượng ngơ ngàng nhìn lên. Nhã đang đẩy đẩy chiếc xích đu. Đôi mắt đen xa xôi như nhớ về một kỷ niệm nào đó. Anh nhìn cô nhưng nghĩ đến điều gì khác thì phải. Đôi mắt ấy hồi xưa đã một lần... Mà thôi. Anh ấy chẳng hề biết đôi mắt anh đã theo suốt thời niên thiếu vụng dại của mình ra sao đâu, đừng nhớ lại nữa cô bé lãng mạn nhưng khù khờ kia!

- Bây giờ em làm gì rồi ” Gà xước”?

Kéo vạt áo dài lại cho ngay ngắn, Phượng tỉnh nghịch hỏi lại:

- Vậy... anh nghĩ em làm tới... gì rồi?

Nhã chống tay vào chân xích đu, gật gù phán đoán:

- Dáng vẻ em thích hợp với những công việc nhẹ nhàng, có tính cách trình diễn. Anh nhớ hình như em thích làm ca sĩ hay người mẫu gì đó, phải không?

Phượng thẳng thốt:

- Ủa! Sao anh nhớ tài vậy?

Nhún vai, Nhã nói:

- Anh cũng không biết nữa. Trong đời có những cái bất ngờ thoáng qua mà người ta lại nhớ, còn có những cái rất quan trọng, như tên em chẳng hạn thì anh lại... nỗ quên, quên tuốt. Hình như anh chỉ cảm nhận và giữ lại những gì anh thật sự thích mà thôi. Mà nè Bây giờ em đang làm người mẫu hay hướng dẫn viên du lịch vậy ” Gà xước ”?

Im lặng một chút, Phượng gượng cười:

- Em còn học năm cuối Tổng hợp.

- Em vẫn còn đi học. Sướng nhé? Cỡ tuổi em ngày xưa, anh đã vào đời rồi. Cực lắm!

- Em biết, anh Vi cũng thường... phân bì như vậy với em.

Nhã cười:

- Anh không phân bì đâu. Biết em là sinh viên bổng dưỡng anh ao ước mình được trở lại thời cắp sách tới trường, ham chơi hơn ham học, vô lo trước mọi thách đố của cuộc đời.

Bước tới cây dạ lý hương gần đó, Nhã hái một chùm hoa. Anh đưa Phượng với nụ cười trong mắt:

- Em là một bất chợt của ký ức với cái tên anh chẳng nhớ ra. Em lại là một bất chợt làm anh choáng ngợp trong đêm nay. Anh không hiểu nổi anh nữa rồi Phượng ạ!

Phượng lơ ngơ cầm chùm hoa trắng trong tay và nhìn theo dáng Nhã vừa bước vào nhà. Ai đó vừa gọi anh, tiếng gọi đó làm tỉnh cơn mộng của cô. Những lời Nhã vừa nói có thật không, hay đó là tiếng gió rì rào trò chuyện với những loài hoa nở về đêm.

Đưa chùm hoa dạ lý hương lên môi và khép hờ bờ mi, Phượng nghe thoang thoảng mùi hoa quanh cô mênh mông, mênh mông.

Đêm nay rằm, trăng lung linh trên ngàn cành lá đen. Người ta hay nguyện cầu vào những đêm rằm. Phượng đứng dậy, cô ngược mặt nhìn trăng và lặng lẽ với nhịp đập trái tim mình.

- Anh sẽ tìm đến gặp em phải không Nhã? Em sẽ chờ như từ bao lâu em chờ trong hoài vọng. Em chưa biết mình phải nguyện cầu ra sao đây hử anh, màu mắt của tuổi thơ em.

2. Chương 2

Nhã bước vội theo khi Đan Tâm kéo anh tới trước để giới thiệu với một người mà cô quảng cáo là “xa lạ hoàn toàn nhưng đảm bảo khó ai rời được khi gặp và trò chuyện”

Anh đã cười thật tươi để khỏi phải reo lên vì trước mặt mình là Nhật Phượng. Giọng Đan Tâm hồ hởi vang to át cả tiếng nhạc không lời thật êm trong ampli đặt ở góc phòng.

- Giới thiệu với anh Nhã đây là Nhật Phượng, sinh viên tổng hợp, cũng là cô giáo của bé Tú, Phượng là em nuôi của tôi đấy!

E ấp đưa tay cho Nhã bắt, Phượng thấy tay mình run lên trong bàn tay ấm áp mạnh bạo rất đàn ông của anh.

Nhã nghiêng đầu một cách cố ý trước mặt Đan Tâm.

- Tôi cũng xin được giới thiệu thêm Nhật Phượng từng là cô bạn nhỏ tuổi 13 của tôi 8 năm về trước.

Đan Tâm ngạc nhiên:

- Ủa! vậy là.. là.. 2 người biết nhau rồi à?

Nhã nghiêng mặt rất... đáng yêu:

- Chớ sao! Nhật Phượng là em út của Nhật Vi, thằng bạn rất thân với tôi.

Đan Tâm thích thú gật gù:

- Hay thật! Tôi đang lo có 2 người lạc lõng trong đêm nay, giờ thì khỏi lo rồi. Giờ lấy thức ăn đi nha. Mà hồi nãy anh nói cái gì? “Cô bạn nhỏ 13 tuổi của tôi 8 năm về trước ” Sao lại tuổi 13 nhỉ?

Nhã cười, đôi mắt rạng rỡ của anh nhìn Nhật Phượng đăm đăm. Anh khe khẽ đọc thơ:

- ”Trời hôm ấy 15 hay 18

Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ 13”

Hồi đó rõ ràng Nhật Phượng chỉ mới 13 tuổi thôi!

Đan Tâm ngắt lời anh:

- Thì ra là vậy! Hèn chi đã từng có thi sĩ làm thơ về tuổi 13!

- Thi sĩ đó là thần tượng của tôi mà!

Đan Tâm lắt đầu:

- Anh đúng là quý sứ! Rất hay là “Tuổi 13” ngày xưa của anh bây giờ đã 21 rồi! Đúng lúc nhé! Bây giờ tôi phải ra phòng khách. Anh và Phượng là người nhà, cứ tự nhiên ngồi ở phòng học của bé Hoài Tú đi!

Rất tự nhiên Nhã nắm lấy tay cô và đưa cô tới chiếc ghế dài đặt ở gần đó. Nhật Phượng thất đầu óc cô cứ

quanh quanh, quẩn quẩn vì quá bất ngờ. Đường như không nhận ra điều đó. Nhã ngó cô thích thú. Anh không buông tay Nhật Phượng ra và cô hiền lành để yên cho anh nắm.

- Anh không bao giờ ngờ là được gặp em ở đây.

- Em cũng vậy. Anh là bạn của chồng chị Tâm à?

Nhã lắc đầu:

- Anh là bạn Thiên, anh của Đan Tâm.

- Anh Thiên!

- Em biết Thiên à?

- Dạ không, nhưng em thường nghe bé Tú nhắc tới cậu Thiên của nó.

- Thiên ở chung với mẹ, hiện giờ anh đang ở nhà Thiên, anh chàng rủ rê nên anh mới tới đây.

Nhật Phượng rút rờ rút tay mình ra, Nhã cố tình giữ lại tự dưng Phượng hơi dỗi, cô có cảm giác là anh cố tình đùa.

- Suốt 2 tuần qua, anh cứ nghĩ tới em mãi

Nhật Phượng ngắt lời Nhã:

- Muốn gặp em, phải tới nhà, anh chỉ... nghĩ về em làm sao có em được.

Không nao núng trước câu trách của Phượng, anh tấn công tới

- Thì đêm nay anh đã có em rồi. “Gà xước ” Anh tới nhà Nhật Vi suốt nhưng chẳng thấy bóng dáng em.

Che miệng cười, Phượng nói:

- Em ở nhà ba má mà!

Giọng Nhã ngập ngừng:

- Anh biết, nhưng đến đó, anh ngại quá!

Rút được tay ra, Phượng cười:

- Sao lại ngại? Ngôi nhà vẫn y như xưa không khác dù một hàng kiềng hay một chỗ ngồi. Cây xà đơn vẫn đứng trơ mình với thời gian, sương gió.

Nhã trầm ngâm:

- Chính vì cảnh cũ không thay đổi nên anh mới ngại. Anh bây giờ khác xưa, và mọi người trong nhà em cũng khác. Tới đó lại không có thằng Vi, anh sẽ thành bạn của ai?

Nhìn Phượng, Nhã nói tiếp:

- Ngại quá đi chứ! Điều ngại chủ yếu nhất là biết em có muốn làm bạn với bạn của anh 2 mình không?

- Anh khiêm tốn hay muốn đùa cợt với em vậy?

Nhật Phượng chợt thấy trong đôi mắt ánh đen của Nhã như có những đốm lửa nhỏ, cô nghe giọng anh nhẹ như hơi thở;

- Anh đùa cợt trái tim mình và cái giá phải trả hình như sẽ rất đắt. Nhật Phượng, anh muốn là bạn thân của em. Điều đó có gì phiền cho em không?

Sững người vì cách bày tỏ tình cảm quá nhanh, quá rạch ròi của Nhã. Phượng làm thinh. 2 tay đan vào nhau, cô bối rối kinh khủng.

Suốt 2 tuần dài thê lê cô đã mong gặp lại anh biết bao. Lúc nào trong tư tưởng, trong tâm hồn và cả trái tim cô cũng là Nhã. Sao bây giờ nghe anh nói đúng điều mình hằng mong đợi cô lại ghen lời.

Nhã dịu dàng:

- Nếu em đã có người yêu, anh xin rút lui vì mình xấu số vô duyên.

Phượng dò dẫm như người lạc lối trong sương.

- Anh vẫn có thể là một người anh của em như hồi xưa mà!

- Nhưng bây giờ đâu phải là hồi xưa. Anh thấy mình không thể là một người anh, và em, em bé “Gà xước ” cũng vậy.

Bóp nhẹ đôi tay vẫn chưa ấm của cô. Nhã nói bằng giọng quả quyết:

- Anh biết chắc em chẳng muốn làm em gái của anh dù có thể em đã có bạn trai. Nói thật đi Nhật Phượng, em...

- Cô Phượng! Cô Phượng ơi

Nghे tiếng con bé Hoài Tú kêu, cô hốt hoảng rút tay về. Vừa đúng lúc đó có người bước vào phòng.

Hoài Tú không đi một mình nó đang kéo tay ai đó.

- Cậu Thiên của con nè cô Phượng!

3. Chương 3

Nhật Phượng bối rối gật đầu chào, anh ta mỉm cười đáp lễ, rồi anh mắt nhanh chóng chuyển sang Nhã, giọng đùa cợt thật... dễ ghét

- Mày tài thật đó Nhã! Định làm học trò của cô Phượng hay sao?

Con bé Tú giẫy nảy:

- Con không chịu, cô Phượng là của con

Thiên bật cười:

- Có ai dành cô của con đâu là lo, cậu với cậu Nhã sợ bị phạt vì không thuộc bài lắm.

Phượng thấy Nhã gượng cười, chẳng biết làm gì, đành kéo bé Hoài Tú vào lòng, con bé khoe ngay:

- Cậu Thiên cho con nè! Đẹp chưa!

Lúc này Phượng mới thấy con bé Hoài Tú đang ôm con búp bê mặc áo đầm cô dâu màu trắng bằng ren mỏng tuyệt đẹp.

Mắt Phượng sáng lên, cô mê mãi ngắm con búp bê, bàn tay cô vuốt nhẹ đôi má phính phính, chiếc mũi nhỏ xíu và hành mi cong đang chớp chớp của nó với tất cả thích thú:

- Trời ơi! Dễ thương quá!

Hoài Tú hình mũi:

- Con thương nó lắm đó!

Nhật Phượng nói theo:

- Cô cũng thương nữa!

- Vậy ngày mai bé Tú khỏi học, 2 cô trò cùng chơi búp bê. Còn bây xin mời tất cả sang phòng ăn.

Giọng Thiên vang lên đầy uy quyền và lạnh nhạt làm Phượng khó chịu, cô không hiểu anh ta đùa hay là dẫn vật mình dạy kèm bé Hoài Tú. Cô miễn cưỡng đứng dậy và cố tình đi thật chậm với bé Tú. Nhà có ý đợi nhưng rồi anh cũng bước nhanh theo Thiên.

Phòng ăn chật ních người, ngoài hành lang cũng thế. Nhật Phượng không ngờ sinh nhật của con bé Hoài Tú lại đình đám như vậy. Khách mời toàn dân làm ăn có tiền, và có lẽ không mấy người chú ý đến Hoài Tú. Họ để quà trên bàn rồi tíu tít bên nhau chuyện trò rôm rả. Nhật Phượng nhìn đồng quà cao ngất đủ màu mà thắc mắc. Không hiểu phần quà nhỏ bé của cô lọt thỏm vào khế hở nào đó trong núi quà kia.

Chị Đan Tâm tất bật chạy đến:

- Phượng ơi! Chị bận quá, em lo cho bé Tú dùm chị, cho nó ăn và cho nó... ngủ nếu nó buồn ngủ

Nhật Phượng chưa kịp gạt đầu thì chị Tâm đã biến mất. Thật buồn cười và thật chán. Từ cương vị khách mời cô đã trở thành bảo mẫu bất đắc dĩ rồi

Nhật Phượng dỗ dành:

- Ra vườn ngồi cho mát. Tú thích ăn gì cô vào bếp đem ra

Hoài Tú lắc đầu:

- Con ở đây hà! Sinh nhật của con sao cô Phượng bắt con ra vườn? Lát nữa cậu Thiên chụp hình cho con nè! Con phải đi kiếm cậu Thiên.

Nói dứt lời Hoài Tú xăm xăm bước đi. Nó len lỏi giữa các dãy bàn kê san sát thật dài. Nhật Phụng khổ sở lách mình theo sau nó, mắt cô không ngừng tìm Nhã. Cô bối rối khi toàn gặp những gương mặt lạ. Anh trốn xứ nào rồi chứ!

- Cậu Thiên

Hoài Tú gọi làm cho Phụng xoay lưng lại. Phụng thấy Thiên và Nhã đang ngồi ở một bàn ngoài hành lang. Bàn toàn đàn bà, cô nào cũng son phấn mượt mà, áo quần sang trọng. Nhã đang nói gì đó mà mọi người say sưa nghe quên cả ăn. Trông anh duyên dáng lịch lãm làm sao!

Thiên đứng dậy, anh tăng hăng:

- Xin giới thiệu, Nhật Phụng, cô giáo của Hoài Tú.

Phụng cười và thấy nụ cười của mình như rơi tôm vào đầu thật vô duyên. Cô nghe có giọng nữ nào đó bình phẩm:

- À! Gia sư kèm trẻ tại nhà. Cô ta đẹp đấy chứ anh Thiên!

Tự nhiên Phụng có cảm giác cả chục đôi mắt đang quan sát mình, cô bặm môi đến bên Hoài Tú kéo nó đi. Con bé gào lên:

- Cậu Thiên chụp hình cho con!

Thiên bước vội theo:

- Sao! không ai chụp hình cho con hết à! Mẹ con tệ thật! Cậu phải... rầy mới được.

Thấy Thiên hăm hăm bước vào nhà. Phụng kéo tay áo anh lại:

- Chị Tâm bận giữ lăm. Anh rầy càng thêm rộn thêm thôi

- Cô giáo lên lớp không đúng chỗ rồi! Tôi đi lấy máy chụp hình. Cô sửa soạn cho Hoài Tú mau mau đi, tôi không có thời gian đâu.

Qua giọng điệu của Thiên, Nhật Phụng biết anh ta xem cô như người ăn kẻ ở trong nhà. Tốt hơn cô nên làm theo lời anh ta sai khiến, nếu không muốn nghe hết âm ỉ.

Lẳng lẳng Phụng kéo Hoài Tú lên lầu vào phòng ngủ của nó

- Cô sẽ thay cho Hoài Tú chiếc áo mới thật đẹp, để cậu Thiên chụp hình.

Giọng Hoài Tú ầm ức:

- Ba nói có quay phim nữa, mà con có thấy ai quay đâu. Sinh nhật gì buồn hiu, xin mời bạn tới dự, ba mẹ không cho, cô Phượng thấy chưa, toàn là bạn của ba mẹ rồi bạn cậu Thiên nữa. Sinh nhật của con mà có ai đến xỉa gì tới con đâu? Không có cô, con biết chơi với ai?

Nhật Phượng áy náy nhìn Hoài Tú, dấu biết nó nói đúng, cô vẫn an ủi, vỗ về:

- Đừng nghĩ như vậy, ba mẹ bận tiếp khách xong xuôi sẽ vào với con ngay mà. Bây giờ Tú thích mặc áo nào?

- Áo nào cũng vậy, con hết thích chụp hình rồi. Cô Phượng thấy chưa, bữa nay cậu Thiên cũng hết thương con luôn.

- Phải chụp hình làm kỉ niệm chứ. Hôm nay Tú được chín tuổi rồi, đừng không nhéo nữa. Cô thay áo đầm ren màu trắng cho giống con búp bê nhé!

Nghe nhắc tới, mắt Hoài Tú sáng lên, nó đồng ý cho Phượng thay áo.

Vừa cột xong cái nơ bằng rubăng to sau lưng Tú, Phượng đã nghe giọng Thiên cộc lốc:

- Xong chưa! Đi theo tôi! Bé Tú ngoan nghe không? Cậu biểu làm gì, đứng đâu phải nghe theo, mè nheo là ăn đòn ngay.

Người gì mà... thô bạo thế! Phượng bực bội dẫn Tú trở xuống phòng tiệc, xong 3 cái trò chụp hình này, cô sẽ giao bé Tú lại cho Thiên để ra về là vừa rồi. Không khí này không hợp với cô, và Nhã cũng đang là của đám đông xa lạ nào đó, biết đâu chừng nghe người ta gọi cô là sư gia, anh đã xấu hổ phốt lờ, làm như không hề quen cô.

Đang cộc lốc cậu quạ Thiên bỗng tươi ngay nét mặt. Anh dắt Hoài Tú ra đứng cạnh chiếc bánh sinh nhật 3 tầng cao hơn cả con bé rồi cất tiếng:

- Chú ý! Chú ý! Xin giới thiệu với tất cả, nhân vật chính của buổi chiều đã hôm nay Lê Ngọc Hoài Tú... Xin một tràng pháo tay.

Hoài Tú ôm con búp bê nhoèn miệng cười, Thiên bấm máy. Quay sang Phượng, anh ta ra lệnh:

- Nhờ cô giáo hướng dẫn bé Tú thổi bánh sinh nhật.

Nhật Phượng dắt con bé tới chiếc ghế tròn kê bên ổ bánh, cô bé Hoài Tú lên ghế cho nó thoải nển, đèn từ máy ảnh của Thiên liên tiếp loá sáng làm cô mất bình tĩnh. Tiếng gã đàn ông nào khào khào vang lên:

- Chèn ơi! Tới 3 con búp bê mặc đầm trắng lặn. Tao khoái con búp bê lớn nhất, Thiên, mày nhớ để dành cho tao nghe.

4. Chương 4

Tiếng cười ồn ào lẫn tiếng khui bia tạo thành âm thanh khó chịu. Phượng định kéo bé Hoài Tú ra ngoài thì Thiên lại gọi to:

- Ba mẹ Hoài Tú đâu? Ra chụp với con gái vài “pô” chứ! Mau lên! Mau lên! Đan Tâm đâu rồi!

Phải chờ gần 5 phút mới thấy Đan Tâm lúi chổng đến. Mặt mày đỏ kếp, anh ta bế con gái lên và hôn nó. Hoài Tú nhăn mặt đẩy ba nó ra vì mùi rượu nồng nặc. Đan Tâm cười giục Thiên:

- Anh chụp lè lẹ đi!

Anh chụp đúng một pô” rồi hất mặt bảo Phượng:

- Dẫn Hoài Tú ra vườn.

Thở phào nhẹ nhõm Phượng kéo Tú ra ngay, cô hỏi nhỏ:

- Con thích ăn gì?

- Con thích uống bia.

- Hả?

Nghe Phượng ngạc nhiên, Hoài Tú nhắc lại:

- Bia trong lon đó, bộ cô không biết sao?

- Không. Cô không biết

Nghĩ rằng nói không Hoài Tú sẽ bỏ qua, ai ngờ con bé vùi vĩnh:

- Cô vào nhà đem bia cho con. Bia lon chả lụa. Cô với con nhậu.

Nhật Phượng lờ khóc lờ cười, cô chưa biết tính sao thì Tú lại đòi:

- Lấy bia đi cô Phượng. Con thích mà!

- Này! Này! Lại vùi vỉnh gì đó Hoài Tú. Chuẩn bị cậu chụp cho hết cuộc phim.

- Con không chụp nữa đâu!

- Đừng chướng nhé! Cậu Thiên chứ không phải bố mẹ hay... cô Phượng đâu! Ra hòn non bộ chụp với cô giáo một “pô”. Nhanh!

Hoài Tú im ra, đứng dậy nó riu riu đi theo Thiên, thấy Phượng vẫn ngồi ì trên ghế đá, anh ta chắc lưỡi nhắc:

- Mời cô ra ngồi với Hoài Tú...

Nghे giọng nói của Thiên, Phượng ghét cay ghét đắng. Dưới mắt anh ta, cô có khác chi cái hòn non bộ làm nền cho bức ảnh anh ta sắp chụp con bé Tú. Dịu dàng Nhật Phượng nói:

- Anh chụp chung với bé Tú thì đúng hơn. Vì anh là cậu Thiên của Hoài Tú mà.

- Cô sử dụng máy được chứ?

- Không đến nỗi để anh bị mất đầu, hay cụt chân.

Thiên nhếch môi cười:

- Đúng là giọng điệu trẻ con. Xem cô chụp như thế nào

Dứt lời Thiên đưa máy cho Phượng rồi đến ngồi kén bên Hoài Tú bên hòn non bộ. Mắt anh ta nghịch ngợm nhìn như xoáy vào cô, khiến Phượng có cảm giác mình như người bị... canh để chụp hình chứ không phải anh ta.

Cô lên giọng để khỏi ngượng:

- Cười lên đi Hoài Tú! Cô đếm à nhe...

- Con nhe răng nãy giờ mồm miệng gần chết. Cô đếm mau đi!

Câu nói của Hoài Tú làm Thiên bật cười thật tươi, Phượng bặm môi bấm má, lòng hả hê khi nghĩ mình vừa chụp được một con đường ươi.

- Bây giờ tới cô Phượng với Hoài Tú...

Nhật Phượng lắc đầu:

- Chụp con bé một mình đi. Ngày sinh nhật của nó mà hầu như nó không được gì cả!

Chẳng cần phải khách sáo mời lời thêm một lời nào nữa. Thiên huyết gió ra hiệu Hoài Tú theo mình.

Nhật Phượng trở vào nhà tìm Đan Tâm, cô nghĩ mình về ở thời điểm này là tốt nhất. Dù rất muốn gặp riêng Nhã để trò chuyện nhưng Phượng cũng nhận ra nơi đây không phải là chỗ hò hẹn. Tình cờ gặp lại nhau, tay đan tay nhau trong phút chốc, đủ tối về nằm mộng rồi.

Kiểm vòng vòng chẳng thấy Tâm đâu, Phượng vào phòng học của Hoài Tú để lấy cái ví, cô thấy Nhã ngồi đó. Anh đứng bật dậy:

- Anh tìm em nãy giờ. Đi đâu vậy?

- Em đưa Hoài Tú ra vườn cho anh Thiên chụp hình. Bây giờ em về.

- Sao lại về?

- Em không thích ồn ào kiểu ăn nhậu như vậy!

- Anh cũng ghét!

Nhật Phượng buột miệng:

- Sao lúc nãy em thấy anh say sưa nói, không thấy cả em mà.

Nhã cười cười:

- Xã giao mà em. Dù gì cũng mang tiếng Việt Kiều, không nói người ta cũng hỏi hỏi, buộc phải nói.

Nghe Nhã nhắc tới từ Việt Kiều với vẻ tự hào, tự nhiên Phượng hơi mặc cảm. Biết đâu anh đã nghĩ cô dễ dãi cho anh cầm tay, ngồi nghe anh nói những lời thật ngọt chỉ vì anh là Việt Kiều.

Nhật Phượng nghiêm mặt:

- Chắc anh cũng nghĩ rằng vì anh là Việt Kiều nên em... nên em mới có tình cảm và mau chóng thân thiện với anh?

Nhíu mày lại, Nhã bất bình:

- Đừng bao giờ nghĩ như vậy, anh sẽ rất buồn và mặc cảm.

- Mặc cảm à. Anh mặc cảm về chuyện gì chứ?

Giọng Nhã trở nên khô khan:

- Thiên hạ cho rằng đàn ông Việt Nam ở xứ người không đủ khả năng cưới vợ, nên phải trở về quê để tìm người... nâng khăn sửa túi. Gặp em tự nhiên những tình cảm xưa cũ anh tưởng đã mất nghìn đời, bỗng dưng sống lại thật kì diệu. Anh vẫn là anh hồi xưa, và em cũng là con bé "Đuôi gà xước" thuở nào. Nếu vênh váo khoác lên mình cái mác "Việt Kiều" có lẽ anh không dám đến thăm Nhật Vi thường xuyên, để thắc thỏm ngóng trong em đâu. Em có tin anh không?

Nhật Phượng làm thinh, Nhã nói tiếp:

- Mình đi tới một quán nào đó vừa nghe nhắc vừa nói chuyện chắc thích hơn ở đây nhiều.

Đề nghị của anh hợp ý cô vô cùng nhưng Phượng chột dè dặt:

- Tối lắm rồi, em phải về để chị Linh trông. Ngày mai chủ nhật, mời anh Nhã tới nhà chơi.

- Ngày mai anh có hẹn với Thiên đi Vũng Tàu.

Nghe nhắc tới Thiên, bỗng dưng cô hơi trẻ môi ra vừa lúc anh ta vào tới.

- Tôi biết thế nào cũng có ít nhất... 2 người ở đây mà. Xin lỗi, làm phiền tí nhen. Cô đỡ Hoài Tú ngủ dùm tôi...

Nhật Phượng chột cái kính:

- Xin lỗi, đó không phải là phần việc của tôi, tôi là khách mời như mọi người.

Giọng Thiên dịu lại:

- Tôi biết, tôi biết. Đan Tâm xem cô như em gái, vì vậy tôi mới dám nhờ chứ... Cô làm ơn dùm, con bé khóc i i trên lầu, bố mẹ nó chẳng biết lần ở đâu mất, nó đòi có cô Phượng chứ không cần cậu Thiên. Khổ ghê!

Nhìn gương mặt thều nhão của Thiên rồi lại ngó gương mặt thản nhiên bất biến của Nhã, Nhật Phượng miễn cưỡng đứng dậy. Cô bỗng giận Thiên và cả Nhã nữa.

Vào phòng ngủ của Hoài Tú, cô thấy con bé ngồi trên giường quần áo chưa thay ra, nước mắt lưng tròng. Tú thút thít khóc:

- Con ghét sinh nhật lắm, ghét lắm kìa! Sinh nhật của bạn Mỹ Khuyên vui ơ là vui. Mẹ bạn ấy mua bánh kẹo với nấu chè đậu xanh thôi mà ngon ơ là ngon, các bạn với con giỡn tha hồ. Còn sinh nhật con không có bạn nào hết. híc! híc

- Đừng khóc nữa, cô Phượng thương. Bây giờ thay áo ra ngủ với búp bê.

- Cô Phượng ngủ với con.

- Nhưng con đã ăn gì chưa?

- Cậu Thiên cho con ăn rồi. Cô Phượng nằm xuống với con... đi mà.

Con bé vừa không nhéo được dịp làm tình làm tội người khác rồi đây. Nghĩ cũng thấy thương, ba mẹ suốt ngày lao vào làm ăn, không có thời gian chăm sóc dạy bảo con, đến cả buổi sinh nhật con nhỏ cũng biến thành buổi chiêu đãi dành cho người lớn.

Bẹo má Hoài Tú, cô nghiêng người nằm xuống kế bên. Nó lại sắp vùi vĩnh nữa đây...

- Cô Phượng đọc truyện cho con nghe.

- Truyện gì bây giờ nhóc con?

- Đôremon! Cậu Thiên mới mua đó.

Với tay lấy cuốn truyện trên đầu nằm. Nhật Phượng kiên nhẫn đọc để dỗ giấc cho Hoài Tú. Thường ngày cô cũng mê truyện thiếu nhi lắm, sao hôm nay cô không thích thú gì hết. Nằm nhơ nhời chuyện chú mèo

bằng máy thông minh, chợt cô ước ao mình có được một cổ vấn như... Đôremon để tha hồ hỏi những thắc mắc riêng tư và được giải thích thỏa đáng.

Phượng bỗng cười một mình. Cô sắp trở nên trẻ con hơn cả Hoài Tú rồi đây!

Bỏ quyển truyện xuống, Nhật Phượng duỗi đôi chân trần, vươn vai lặn một vòng trên giường nệm. Vừa chống 2 tay ra sau để ngồi dậy cô đã ngượng cứng cả người khi thấy Thiên khoanh tay đứng dựa vào cửa phòng nhìn cô... Chỉ có trời mới biết gã bất lịch sự này đứng đây từ đời kiếp nào.

Len lén kéo cái váy đầm bị tốc lên phía trên đầu gối. Phượng xỏ chân vào đôi giày bít gót nhọn, mặc kệ Thiên lững thững bước vào.

Anh ta lấy mấy cái gối tăn xung quanh Hoài Tú, rồi thì thầm:

- Công chúa quậy... ngủ rồi. Mình đi xuống thôi Phượng, Nhã đang chờ ngoài vườn. Thật cậu cháu tôi làm phiền 2 người quá!

Phượng làm thinh đi phía trước, Thiên vừa leo đèo theo sau vừa tán:

- Phượng đọc truyện nghe thích ghê, tôi còn mê nói chi bé Tú. Ước gì mỗi đêm có người đọc truyện cho mình nghe nhỉ?

Nhật Phượng lạnh lùng:

- Điều đó dễ mà, cần gì anh phải ước. Đêm nào radio lại không có chương trình " Đọc truyện đêm khuya ".

- Có chắc là đêm nào cũng có không?

- Nếu anh yêu cầu, chắc mỗi đêm họ đọc truyện cổ tích dành cho người lớn... cà chớn nữa đấy!

Thiên tỉnh bơ đáp lại:

- Cô sao trò vậy! Ba gai không chỗ nào chê hết.

Nhật Phượng bước đi tới khoảng sân để xe, tự ái chợt nổi lên ùng ùng, cô sáng giọng:

- Nhờ anh nhắc với chị Tâm và... anh Nhã là tôi về, muộn rồi. Cảm ơn buổi tiệc sinh nhật lạ lùng!

Thiên hoảng lên khi thấy cô dẫn xe ra:

- Trời đất ơi! Phượng mà về chắc thằng Nhã... dần tôi như tử. Nãy giờ tôi đùa, Phượng đừng giận.

- Anh Nhã dần anh hay không là chuyện của 2 người. Tôi mệt quá rồi! Nói thật nếu không vì Hoài Tú tôi đã về từ lâu. Chẳng hiểu sao chị Đan Tâm lại tổ chức sinh nhật cho con kiểu gì kì vậy?

Liếc vội Thiên một cái, thấy anh ta cau mày. Phượng biết mình đã đi hơi xa vào chuyện gia đình người khác, nên cô giả lả:

- Xin lỗi! Tôi lảm điều quá! Tại thấy bé Hoài Tú khóc vào ngày sinh nhật nên... nên...

- Tôi hiểu ý tốt của Phượng. Mỗi người có một sở thích, một quan niệm sống riêng. Đan Tâm có mục đích và cách nghĩ hoàn toàn. Chắc! Phải nói thế nào nhỉ? À! Tâm làm việc gì cũng có mục đích cụ thể. Cái mục đích ấy thiên về vật chất hơn tinh thần. Buổi sinh nhật này thể hiện rõ điều đó phải không?

Nhật Phượng né tránh:

- Tôi đâu biết!... Xin phép anh Thiên tôi về. Chúc anh ngày chủ nhật thật đẹp.

- Không được! Cô chưa ăn uống chút gì hết mà. Bọn tôi đã bày một cái bàn nhỏ ngoài vườn. Ở đó bảo đảm không ồn ào và rất nên thơ. Ở lại chừng nửa tiếng cũng được. Ở lại đi Nhật Phượng!

Anh ta gọi tên cô nghe lạ làm sao. Bất giác Phượng quay lại nhìn Thiên, rồi cô vội vã chối từ.

- Cám ơn.. lòng hiếu khách của anh. Tốt hơn hết để tôi về.

- Chắc! Tôi phải vào nói Nhã tiễn cô tận nhà cho có bạn... đường mới được.

- Không cần phiền anh Nhã vậy đâu anh Thiên. Chúc.. Ở lại vui tối tàn cuộc.

Nhật Phượng phóng xe như điên trên đường, cô không hiểu vì sao mình lại chối từ trở vào gặp Nhã. Phải tại cô muốn làm nũng với anh không? Ôi! Trái tim cô lộn xộn quá! Cô luôn luôn kên kiệu, phách lối với đám sinh viên đàn anh trong khoa, lẽ nào cô lại để Nhã bắt trúng mạnh mình nhanh đến thế. Anh thừa mọi tiêu chuẩn để làm người khác phải xiêu lòng, điều đó bản thân cô biết rất rõ, nhưng không phải vì vậy mà cô mau chóng dễ dãi với anh đâu. Cô sợ hình ảnh tuyệt đẹp của anh trong lòng cô bao năm nay sẽ đổ vỡ vì những thực tế khe khắt ngoài đời. Giống như lúc này, Phượng giận Nhã biết bao nhiêu khi anh im ỉm để mặc gã mắc dịch Thiên sai cô lên lầu dỗ bé Tú ngủ. Sao kỳ vậy? Hay tại anh sợ lên tiếng sẽ trở ngại cho cô trong việc dạy kèm bé Hoài Tú sau này? Chắc là như vậy! Tạm bằng lòng với lý giải của mình, Nhật Phượng bớt ga cho xe chạy chậm lại, cô chợt thở dài... đâu sao sao thì cô vẫn giận, vẫn buồn Nhã. Tình yêu phải là điều gì đó, đẹp lắm, hoàn hảo lắm, hoàn thiện lắm kia mà. Khốn khổ sao lúc cô gần được

nghe tiếng yêu cầu đầu đời, thì gã quý Thiên ấy y như... thiên lôi xông xộc vào kéo cô ra đặt trước thực tế phũ phàng của công việc, của cơm áo, gạo tiền.

Sao cô ghét gã cậu... trời gầm của con bé Hoài Tú đến thế cơ chứ? Toàn phá bình không thôi, mà làm như tử tế lắm.

Ấm ức Nhật Phụng lại tăng tốc độ, đêm nay về nhà cô sẽ khó ngủ. Ai sẽ cấm cô thao thức để nhớ lại những lời rất dễ thương của Nhã chứ.

5. Chương 5

Dậy đi công chúa ngủ trong ... mừng!

Nhật Phụng lười biếng lăn một vòng rồi quơ tay tìm chiếc gối ôm. Cô vờ không nghe Nhật Linh gọi

- Phụng! Dậy chưa?

Vừa gọi Linh vừa tháo dây ở bốn góc cho cái mừng sụp xuống phủ lên người Phụng. Cô cầu nhàu bằng giọng ngái ngủ:

- Chủ Nhật cũng không cho người ta nằm nướng một chút. Chị gì mà giống chị ... của con bé Lọ Lem quá vậy!

- Có gã nào tìm ở dưới nhà kia con khi độc mồm. Ghê thật! Mới sáng sớm đã có khách với khứa!

Mở to mắt ra. Phụng hốt hoảng:

- Ai vậy?

- Làm sao tao biết!

Vậy là không phải Nhã! Phụng nhắm mắt lại nằm tiếp. Mà ai thế nhỉ?

- Gã ta đâu rồi chị Linh?

- Đang đấu hót tưng bừng với thằng Trung ngoài salon.

- Ối xời!Vây là bạn ảnh chớ làm sao là bạn em được. Một bà quá!

Nhật Linh gạt:

- Gã nói là tìm em mà! Tay ôm hộp gì như hộp bánh. Xuống coi ai vậy. Cứ nằm ì ra hoài kỳ chưa?

Lật đật ngồi dậy, Phượng chạy xuống phòng tắm. Vừa chải tóc cô vừa ngắm mình trong gương. Thật xấu hổ! Chẳng đâu vào đâu bộ mặt mới ngủ dậy. Cô lẳng tai nhưng không nghe tiếng ai khác tiếng Nhật Trung đang huyền thuyên kể chuyện đánh độ bida.

Lấy ngón tay trở miết nhẹ nhẹ lên mặt, Nhật Phượng khở sở với gương mặt mèo ngái ngủ. Cô đi lên phòng khách mà lòng thầm rửa xả kẻ nào bất lịch sự, dám đến sớm để phá giấc ngủ nướng ngày Chủ Nhật của Gà Xước.

- Trời ơi! Lại là gã cậu trời đánh!

Phượng ngạc nhiên suýt kêu lên thành tiếng khi thấy Thiên đang toác mồm ra cười với mình. Cô đứng chôn chân một chỗ mặt lạnh lùng như sắp gây lộn đến nơi.

Đang thao thao bất tuyệt, Trung cụt hứng ngưng lại. Anh chàng nhún vai đứng lên.

- Trả khách lại cho em đây. Gà Xước!

Rồi về đàn anh, Trung thân mật vỗ vỗ vai Thiên:

- Hôm nào có dịp mình chơi vài ván, tôi sẽ chấp anh bàn hai chục điểm. Đồng ý chứ?

Thiên tằm tằm gật đầu:

- Thế nào anh em mình cũng còn gặp nhau mà!

Nhật Phượng khó chịu chêm. ngay một câu:

- Vội vàng thân mật quá vậy. Anh Trung tôi chưa đủ tuổi để làm anh anh đâu!

- Ủa! Phượng nghĩ rằng tôi ... hạ mình làm em cậu ta à. Rõ là buồn cười! Chủ quan quá đấy! Cô giáo!

Phượng hậm hực nhìn anh ta. Đàn ông gì mà lúc nào cũng sẵn sàng ăn thua đủ với phụ nữ. Cô cáu kỉnh:

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

Dường như cô càng tỏ thái độ bức dọc Thiên càng thích hay sao ấy. Lững lờ nhìn xéo Phượng qua khói thuốc anh ta cười cười trên:

- Phái nữ đẹp nhất lúc mới ngủ dậy và lúc giận dữ. Sáng nay hai nét đẹp trời cho ấy đều có đủ ở Nhật Phượng. Thật hân hạnh khi tôi được chiêm ngưỡng!

- Anh ... anh ... anh tới đây để nói như vậy hả? Xin lỗi! Tôi không có dư thời giờ đâu.

- Kìa! Lại mất bình tĩnh rồi! Tôi cũng đâu có thời giờ. Nhưng vì người khác tôi đành phải hy sinh Sunday morning ... Lẽ ra giờ này tôi tới Vũng Tàu rồi! Khổ nỗi ...

Ngần ngừ một chút, Thiên xụ mặt thiếu náo:

- Hoài Tú bệnh rồi, Nhật Phượng làm ơn đến với nó ...

Nén bức dọc xuống, Phượng hỏi trống:

- Chị Đan Tâm đâu?

- Vẫn ở kẻ bên, nhưng hình như Hoài Tú giận mẹ nó

- Nó bệnh không nhẽ phải không?

- Chắc là vậy!

Nhật Phượng mím môi:

- Có gì nghiêm trọng đâu mà anh lại làm phiền người khác vào buổi sáng sớm như vậy. Xin lỗi, tôi kèm trẻ theo giờ quy định chỗ đâu phải muốn gọi lúc nào, khiến cái gì cũng được. Anh đừng nghĩ có tiền rồi muốn làm tình làm tội ai thì làm.

Mặt Thiên vẫn tỉnh như không:

- Lại nóng rồi! Sao nhiều tự ái vậy ... Gà Xước?

Nghe anh ta gọi. tên Gà Xước ngọt như quan thân từ đời kiếp nào. Nhật Phượng liếc xéo một cái dài. Cái

liếc không hề làm Thiên bối rối hay rung động, ngược lại cô thấy anh hơi chồm ra trước một chút, giọng nghiêm như thật:

- Hình như mắt Phượng có dính ... ơ ... dính bụi thì phải

Như một phản xạ Nhật Phượng cho tay lên mắt. Sao kỳ vậy, lúc này cô đã soi gương kỹ lắm mà! Đang muốn dọn thổ cho đỡ quê, cô lại nghe Thiên cười:

- Rốt rồi! Lúc này Phượng liếc ... tôi, cục bụi rơi xuống đất đánh bốp một cái đấy nè.

Là em út trong nhà Phượng đã quen nghe bị hai ông anh và mấy bà chị chưa vợ, chưa chồng chọc tối ngày, nhưng lần này thì cô ức phải khóc thật

- Sáng nay anh không làm gì, nên tối đây chọc tôi hả?

- Đâu có. Tôi đang làm việc thiện.

Thiên bỗng đổi thái độ. Anh ta trở lại bộ tịch kẻ trên như hồi tối với giọng ra lệnh:

- Tôi cho Phượng năm phút nữa, rồi chúng ta tới chỗ Đan Tâm. Có người dài cổ chờ cô.

- Dứt khoát tôi không đi!

- Vậy tôi sẽ ngồi đây! Mặc cho con Hoài Tú khóc lóc ỉ ôi, làm trận, làm thương với mẹ nó. Cô có ông anh nói chuyện vui lắm! Tôi dư sức ngồi hầu chuyện với cậu ấy tới chiều, không cần cơm nước.

Nhật Phượng gất gỏng:

- Đừng đùa dai nữa anh Thiên.

- Tôi là người không biết đùa. Nè! Nếu tôi cứ đồ lì ngồi đây thế nào hai bác và anh chị cô cũng tưởng tôi là đối tượng chính... Thế nào mọi người cũng mời tôi ăn cơm. Lúc ấy tôi sẽ xưng anh, gọi em với Phượng nghe.

Trời ạ! Sao có hạng người trơ trên đến thế. Mặt mày hấn trông đâu đến nổi tẻ, có phần bảnh bao, sáng sủa là khác, sao ăn nói vô duyên lạ lùng. Đúng là khổ! Người mình trông ngóng lại không thấy đâu, kẻ mình muốn né, tự đứng lại đến ngồi ăn vạ.

Nhật Phượng khoát tay như xua tà:

- Thôi đủ rồi! Anh về đi, tôi sẽ đến sau.

Thiên lắc đầu:

- Đâu có được! Đã trót hứa sẽ chở cô đến tận nhà Đan Tâm, tôi phải làm đúng lời hứa, không thì mất uy tín lắm.

- Ai bảo anh hứa làm gì khi chưa biết ý... người ta có chịu đi hay không.

- Tôi dám hứa vì biết Nhật Phượng là người nhiều tình cảm, không khi nào để người khác thất vọng vì mình. Với Hoài Tú, cô có một vị trí rất đặc biệt, lẽ nào Phượng đang tâm làm mất tình cảm người khác dành cho mình?

Nhìn Thiên, Nhật Phượng có cảm giác anh ta cứ như nửa đùa, nửa thật. Chẳng biết Hoài Tú có đòi cô hay không. Nhưng nghe lời Thiên nói, Phượng cũng thấy mát ruột.

Thiên đúng là cáo già, anh nắm ngay một giây chạnh lòng của cô để dụ dỗ:

- Đi nhe Nhật Phượng, đến đó cô sẽ vui khi thấy người ta cần mình, chờ đợi mình. Tôi không đùa dai với Phượng đâu.

- Anh muốn nói người ta nào chứ?

Mắt Thiên nheo nheo trước khi trả lời:

- Đan Tâm, Hoài Tú. À! Mẹ bé Tú gởi cho cô bánh sinh nhật. Hồi tối cô nàng cần nhân tôi về việc không giữ được cô ở lại. Đan Tâm đổ thừa rằng tôi không nhiệt tình với em gái nuôi của cô nàng. Chính vì vậy sáng mai tôi phải chứng tỏ tôi có thừa nhiệt tình và luôn luôn sống vì mọi người.

Phượng mai mỉa:

- Anh tốt quá nhỉ!

Mắt Thiên sáng rỡ lên, anh mồm mép:

- Tốt hay không bây giờ tùy ở Phượng. Nếu cô không bằng lòng để tôi đưa tới nhà Đan Tâm thì rõ ràng cô cố tình gieo tiếng xấu cho tôi.

Thấy Nhật Phượng làm thinh, Thiên tán vào thêm:

- Lẽ nào “Gà xức” nở cổ chấp để tôi mang tiếng xấu với Nhã.

Phượng chợt liếc vội vào nhà, mặt cô đỏ bừng lên. Anh ta gài cô đây mà! Dầu tức cảnh hông Phượng cũng chẳng thể nào để Thiên mách lẻo với Nhã rằng: con bé đó vừa thù vặt vừa cổ chấp, khó mê lắm!

Đứng dậy Phượng ráng dịu giọng:

- Tôi sẽ đến vì Hoài Tú chứ không vì tiếng xấu, tiếng tốt của ai hết!

- Vâng! Vâng! Tôi cũng chỉ mong được như vậy!

Bước vào bếp, Phượng đứng ngay gương mặt chờ đợi của Nhật Linh:

- Ai vậy?

- Cậu của Hoài Tú! Con nhỏ bệnh nặng rồi! Em phải tới đó vì chị Tâm nhờ...

- Con Uyên đi, rồi tới em đi. Chị lại phải giữ nhà nữa ha?

- Ủa! Chị Uyên đi đâu sớm vậy?

Giọng Linh cộc lốc:

- Điếm tâm, lót dạ gì đó với thằng cha bạn mới nào nó hẹn ngoài quán. Ai mà biết!

Thấy mặt bà chị có vẻ ngầu, Phượng xiu hẩn xuống:

- Nếu vậy để em ở nhà, đi chợ nấu cơm, làm hết mọi việc cho chị

- Thôi đừng nói lấy nữa! Người ta tới tận đây nhờ vả, lẽ nào lại ở nhà. Có điều nhớ về sớm sớm để chiều chị đi cắt tóc.

- Yes! Madam!

Phượng bậm môi lại, cô không hiểu sao mình lại rộn lên như thế? Lúc này cô vừa mới từ chối việc tới nhà Hoài Tú kia mà. Ôi! Nhã ơi Nhã! Xoa xoa hai bên má đang nóng bừng, cô thầm gọi Nhã. Tại cô không muốn gã trời gấm kia sẽ nói xấu cô với anh, nên...

Vờ như không thấy cái nhìn hơi xấu của Thiên, cô ngồi lên sau xe và nhất định ngậm miệng suốt dọc đường. Thiên cũng chẳng mở lời, chuyện trò bép xép như từ nãy đến giờ anh đã huyền thuyên. Nhật Phượng chợt cay đắng nghĩ Thiên đã đạt được mục đích rồi, hấn cần gì nói nữa cho mệt. Vậy cũng tốt, cô không ưa đàn ông già mồm kiểu như Thiên. Mà hấn ta có phải hạng già mồm không? Hay hấn là kẻ thủ đoạn, khi cần thuyết phục sẽ mở hết “volume”, còn không thì lạnh lùng phớt tỉnh như bây giờ?

Đến cổng xe ngừng lại, Nhật Phượng leo xuống đưa tay nhấn chuông. Cô nghe giọng Thiên hơi ngập ngừng:

- Nhật Phượng! Tôi đã nói dối cô. Thật ra Hoài Tú không hề ốm đau gì cả. Tôi làm việc này vì Nhã. Hấn đang héo hon chờ cô ngoài vườn. Tôi đã hứa sẽ mang cô tới...

Mắt Phượng từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ. Cô lặc tiếng đi vì tức:

- Anh xem thường tôi quá sức! Anh chỉ coi tôi như con nít.

Dứt lời cô quay ngoắt ra đường. Thiên lệ làng chụp tay cô kéo lại:

- Tôi xin lỗi!

Phượng dằn mạnh tay mình ra:

- Không lỗi phải gì cả!

Nhưng Thiên giữ cô chặt quá, Phượng đang cố dứt tay anh thì cánh cổng hé mở. Hoài Tú thò đầu ra reo lên:

- A! Cô Phượng! Cậu Thiên! Cô Phượng cầm tay cậu Thiên chi vậy?

- Để dắt cậu vào nhà chờ chi nữa. Mở cổng rộng ra mau lên con bé nhe!

Hoài Tú vừa mở Cổng vừa cầm tay Nhật Phượng, nó tía lia cái mồm có cái răng sún:

- Con biết thế nào cô cũng đến mà!

Nhật Phượng gượng cười:

- Sao con biết được?

Hất mặt lên với vẻ Tự Hào con bé nói:

- Con nghe cậu Thiên với cậu Nhã...

- Hoài Tú! Ra gài chốt cổng lại. Nhiều chuyện rồi phải không?

Con bé rụt cổ, lè lưỡi chạy ngược ra cổng. Phượng trút sự hồi hộp của mình lên những viên sỏi trắng dưới đất. Cô co chân đá đá chúng và liếc mắt tìm Nhã.

Thiên biết Phượng giận nhưng anh phớt lờ như không. Vẫn cái giọng ra lệnh, anh bảo:

- Vào đây Nhật Phượng! Bàn tiệc hồi tối đã được chuẩn bị y như cũ. Nhất định tôi phải làm cô vui thật vui.

Lầm lì Phượng bước theo sau Thiên, cô thấy dưới gốc cây sứ với đóm bông trắng, một cái bàn nhỏ với ba chiếc ghế sơn màu hồng lợt đã được bày sẵn. Trên bàn đầy ắp thức ăn, nhưng Nhã thì không thấy đâu cả.

Phượng thấy Thiên thoáng ngạc nhiên, anh quay lưng gọi ầm lên:

- Hoài Tú! Hoài Tú! Đi tìm cậu Nhã cho cậu.

Hoài Tú nhảy chân sáo, loi choi lóc chóc chạy vào:

- Cậu Nhã đi rồi!

- Hả! Cậu Nhã đi đâu?

- Con hông biết! Cậu Thiên vừa đi khỏi là tới cậu Nhã đi ngay.

6. Chương 6

Mặt Thiên nghếch ra khổ sở. Anh áp ứng:

- Chuyện này ngoài dự kiến của tôi. Có lẽ tại Nhã chờ lâu quá, hấn thất vọng.

- Không phải anh Nhã chờ lâu, không phải anh ấy thất vọng gì hết. Đây chỉ là trò đùa quái ác của anh, một người dối như cuội.

Mặc cho Thiên đứng ngẩn ra. Phượng gọi bé Tú:

- Ra mở cổng cho cô! Hoài Tú!

- Ủa! Sao cô Phượng về. Không ở lại coi cậu Nhã thua cá độ với cậu Thiên con hủ. Một két bia lặn đó!

Thiên quắc mắt nạt Hoài Tú:

- Vào nhà học bài đi Hoài Tú!

Con nhỏ lắc đầu:

- Bữa nay chủ Nhật mà cậu Thiên!

- Vậy vào nhà chơi búp bê. Nhanh!

Thấy ông cậu nổi nóng con bé cụp mắt chạy tuốt. Phượng đâu phải kém thông minh, nên đâu không nắm hết đầu đuôi lời Hoài Tú muốn nói, cô vẫn lơ mờ đoán được câu chuyện theo chủ quan của mình. Có lẽ Thiên uốn ba tấc lưỡi Tô Tần kéo cho được cô tới đây sáng nay, là vì lời thách thức của Nhã. Còn Nhã thì cũng chẳng cần biết cô đến hay không. Anh lẩn mất biệt tăm hơi, ngay sau khi thăng bạn quý hóa của mình lên xe bắt tay vào cuộc thách đố.

Uất nghẹn vì đau khổ hơn là tức tối đã nhẹ dạ tin lời Thiên. Nhật Phượng choáng váng ngồi phịch xuống ghế. Cô buột miệng:

- Anh ác lắm!

Cứ ngỡ Phượng trách mình, Thiên rồi rít:

- Phượng đừng hiểu lầm! Thật sự tôi nói dối vì muốn cô và Nhã được gặp nhau. Sao hử bỏ đi đâu thế kia!

Phượng nổi sùng lên

- Thôi để tôi về! Bọn các anh đúng là quỷ sứ, nỡ đem người khác ra làm trò đùa.

Phượng đứng bật dậy đi ra cổng, Thiên vội chạy theo, anh đứng tựa người vào chốt cửa.

- Cô phải ở lại đợi Nhã để hiểu là tôi nói thật. Biết đâu hử đi mua tặng cô một bó hoa nhằm bày tỏ tình

cảm. Cô nên tin tôi một chút, một chút thôi!

Gật gật đầu Phượng nói cho qua:

- Ủ! Tôi tin anh. Nhưng tốt nhất anh nên để tôi về. Tôi rất ghét những gì có tính cách sắp xếp trước.

Ngần ngừ nhìn Phượng, Thiên thở dài:

- Tôi sẽ đưa Phượng về!

- Không cần đâu! Tôi còn ghé chợ nữa...

Bước ra đường. Thiên ngoắc cho Phượng chiếc xích lô. Tay anh ta nhét tiền cho người đạp xe, mồm ngọt ngào đưa đẩy:

- Chỉ mong Phượng đừng hiểu lầm tôi.

Khinh khỉnh nhìn Thiên, cô nhấn mạnh:

- Anh chỉ mong vậy thôi sao? Còn tôi, tôi muốn đừng bao giờ phải gặp lại anh lần nữa. Anh nhấn với chị Tâm dùm, tôi sắp thi nên không rảnh dạy kèm bé Tú được.

Hả hê với những lời của mình, Phượng ra lệnh:

- Chạy mau mau đi bác!

Thế nhưng khi chiếc xe lắc lư băng qua các dãy phố đông vui, cô lại muốn khóc vì tức. Bao giờ đối với Nhã, Nhật Phượng cũng là con bé ngốc nghếch chẳng có gì để anh đáng quan tâm, như lời anh đã nói ở hai lần gặp lại sau bảy tám năm xa cách.

Cho đáng đời cái tội chủ quan, chỉ suốt đêm thao thức, mơ mộng nghĩ tới người ta. Lẽ nào Nhã từng ấy tuổi, đi từ ta sang tây mà chưa có mảnh tình vắt vai, để về đây vừa gặp con bé... ròm năm xưa đã rung động?

Càng phân tích, suy luận Phượng càng rối mù trong mớ bong bóng tình cảm. Tốt hơn cứ nghĩ Nhã vẫn còn xa nghìn trùng như từ trước đến giờ anh vẫn xa. Chuyện gặp đêm qua chỉ là một giấc mơ tuyệt đẹp.

Vào nhà, Phượng đi thẳng xuống bếp và ngồi phịch lên ghế dưới cặp mắt ngạc nhiên của Nhật Trung.

- Chị Linh đâu anh Trung?

- Bả đi chợ rồi! Ê! Phượng! Cắt bánh ăn đi cưng. Lúc này anh... gợi ý chị Linh, bả nói nó thuộc quyền sở hữu của em. Vậy anh cắt nghe.

Phượng lau bầu:

- Cắt thì cắt! Nếu mà anh ăn được hết, em tặng anh luôn.

Nhật Trung hồ hởi mở tủ lạnh bưng cái bánh ra. Lúc này Phượng mới nhìn kỹ, đó là tầng bánh thứ hai của cỗ bánh ba tầng. Mặt trên của nó là một tòa lâu đài làm bằng kem thật xinh xắn. Lúc tối Phượng đã thích thú nhìn tầng bánh này khi Hoài Tú đứng tựa vào đó chụp hình. Bây giờ nhìn kỹ nó hơn, Phượng càng thích dữ.

- Đẹp thật! Cắt ra uống quá.

- Lại vớ vẩn! Đẹp cỡ nào cũng vô miệng. Anh đói rồi, cầm em rút lại lời đã nói ra à nghe.

Nhìn Trung lăm lăm con dao với tư thế chuẩn bị Phượng hất mặt đi chỗ khác khi nghĩ tới Thiên.

- Thì anh cắt đi. Đẹp ăn càng ngon.

- A! Cậu của học trò em lịch sự đấy chứ. Ít ra, cũng biết em hảo ngọt nên mới đem tới cả một cái bánh to như vậy.

Phượng trề môi:

- Đàn ông gì mồm mép quá, thấy sợ.

- Ủa! Anh ta mồm mép gì đâu, từ đầu đến cuối ngồi im re nghe anh nói chuyện cá độ không mà.

Nghe tới chuyện cá độ, tự dưng Phượng tò mò:

- Thường thường bọn đàn ông các anh cá độ những gì?

- Sao hôm nay em để ý tới chuyện này vậy?

- Em muốn biết để đừng rơi vào tròng hợp mình là vật thí, bị thiên hạ đem ra đánh cá vậy mà.

Trung cười hì hì. Anh từ tốn cắn một miếng bánh to, gật gù nhăm nháp rồi mới đáp:

- Với bọn anh cái gì cũng cá được hết. Coi đá banh cũng cá, đua xe đạp cũng cá, đôi lúc hai ba thằng ngồi ngoài quán, thấy một con bé được được đi ngang, hứng chí cũng cá xem đứa nào tán được “em” mời được “em” đi đạp vịt ở hồ Kỳ Hòa. Làm sao kể hết ba cái vụ cá độ trời thần đó.

- Mà... cá chi vậy?

- Tụi anh chủ yếu để vui thôi! Nhưng có nhiều tay chuyên sống bằng nghề cá độ. Nhất là cá độ ngựa. Bọn này thì thiên về cờ bạc. Em không đọc báo thấy đang ở cầu Nhị Thiên Đường có bọn chuyên môn nhìn trời rồi cá mưa nắng ăn tiền sao?

Nhún vai một cái Trung cười cười:

- Với bọn đàn ông... chân chính như anh chẳng hạn, thì cá độ đôi khi là cách biểu lộ tính háo thắng, sự tự tin cho mình là đúng, mình tài hơn kẻ khác, bằng bất cứ giá nào mình cũng phải làm được điều gì đó... cá.

Thấy Phượng nhú mày làm tỉnh. Trung hỏi:

- Bộ có đứa nào cá là sẽ cua được em hả

- Đâu có! Sao anh hỏi kỳ vậy?

Nghiêm mặt lại Trung nói:

- Nếu có, em phải cho anh biết để anh nện vỡ mồm chúng ra. Anh không muốn bất kỳ ai đem em gái anh ra để bôn cợt hết.

Chớp mắt cảm động, Phượng đùa:

- Bữa nay anh Trung oai ghê ha! Đáng thưởng nửa ổ bánh sinh nhật.

Nói xong Phượng lại ngồi thừ ra, bứt rứt. Bọn đàn ông là thế đó! Cô chưa xốt nhớ tới cái nhìn xác xược của Thiên khi cô lên ngồi trên xe của anh ta. Đối với Thiên cô là trò đùa, đối với Nhã cô có gì khác hơn đâu?

Đang ngồi rầu rĩ với nỗi đau riêng, Phượng chợt nghe tiếng Nhật Uyên hát ở nhà trước.

“Khi tình yêu là một hoa hồng

Hơi thở người yêu

Hóa thành ngọn gió

Niềm hạnh phúc là làn hương nhỏ

Theo gió bay bát ngát giữa đời...”

Nhật Phượng nuốt vội miếng bánh.

- Bà Uyên làm gì mà yêu đời dữ vậy ta!

- Yêu người chớ chưa yêu đời đâu. Nè đẹp chưa! Khi trái tim ta là một hoa hồng...

Cả Nhật Trung lẫn Nhật Phượng đều nhìn tay Nhật Uyên. Cô đang cầm một cánh hồng hàm tiếu màu đỏ thật đẹp. Cánh hoa được gói giấy kiếng, cột nơ hồng cẩn thận, chứng tỏ hoa này là tặng vật của gã si tình nào đó. Mà Nhật Uyên của nhà này thì có nhiều gã si tình lắm!

- Phượng lên tủ kính lấy cho chị cái bình pha lê cổ cao nhanh lên! Chỉ có cái bình đó mới xứng với cảnh hoa này.

Nhật Trung nhún vai:

- Vẽ chuyện!

Nhật Uyên không thèm chú ý lời của Trung, cô vừa tháo lớp giấy kiếng ra, vừa lắc lư đầu hát tiếp:

- “Ta sẽ tự hào nở hoa giữa ngực...”

Phượng đem bình hoa xuống, cô đặt lên bàn rồi nhìn Uyên cắm hoa vào bình. Cái màu đỏ chói lòng làm cô tiếc rẻ. Biết đâu Nhã đi mua hoa cho mình như lời Thiên nói thật. Sao mình lại đứng đưng nổi giận thế, rồi ảnh biết tặng ai?

Hất mặt lên hí hửng, Nhật Uyên nói:

- Biểu tượng của tình yêu bất tử!

Vừa cắt thêm cho mình miếng bánh, Trung vừa ngâm nga:

- “Trong bình cắm là hoa

Ném ra ngoài là rác

Cũng như thế tình yêu

Trong trái tim bội bạc.”

- Điều đó không sai đâu! Thằng cha nào nói với bà hoa hồng là biểu tượng của tình yêu bất tử thì coi chừng. Thằng đểu đấy! Phải thực tế một chút, tình yêu không chỉ là hoa. Nó còn là rác nữa. Mà hoa nào cũng thành rác hết, thưa bà chị yêu dấu.

Nhật Uyên bĩu môi:

- Nói như mày, mấy chợ bán hoa ế hết!

- Nhưng mấy chỗ bán bánh lại đắt. Tui chịu như gã đẹp trai của con Phượng. Sáng sớm đã mang tới một ổ bánh kem to. Có thực mới vực được đạo yêu.

Phượng phản ứng ngay:

- Anh Trung nói vậy! Em với thằng cha đó không có gì hết à nhe!

Giả lơ như không nghe lời Phượng, Trung hỏi Uyên:

- Cành hoa hồng này của một anh chàng chị mới quen phải không?

- Sao mày biết?

- Dễ hiểu thôi. Mới quen nên bày đặt tặng hoa, chứ còn rành nhau quá rồi, ngu sao đi “ga lang” kiểu đó. Mà hỏi thật ghen. Em biết hấn ta không?

Bật cười thành tiếng, Nhật Uyên đáp:

- Dĩ nhiên là không.

Trung chắc lưỡi:

- Chà! Nhật Uyên mà cũng im im giống Nhật Linh. Coi chừng chị và chị Linh cùng chung một bí mật đó. Đạo này em thấy chị Linh coi bộ tuổi trẻ ra.

Nhật Uyên kêu:

- Mà muốn ám chỉ việc gì thẳng quỵ

- Em đang nghĩ chả biết việc bà Linh đi ăn cơm nhà hàng với ông Nhã có giống việc chị đi ăn điểm tâm sáng nay với ai đó không.

Phượng ấp úng hỏi:

- Sao anh biết chuyện chị Linh đi ăn cơm với anh Nhã?

- Tình cờ thôi! Bữa đó anh đi với tụi bạn. Thấy hai ông bà, anh liền lánh ngay. Để mắt công người ta ăn không ngon.

Nhật Uyên cười:

- Nghe cho rõ nè: Chị Linh đi ăn nhà hàng với anh Nhã là vì công việc làm ăn của công ty chỉ, chẳng giống chuyện chị đi ăn sáng với chủ nhân đóa hồng này đâu. Chắc gì ông Nhã thích thú khi phải ngồi “servir” cho chị Linh.

- Đương nhiên công việc của em làm sao quen nhiều vết kiêu như chị được. Biết một vài tên thôi cũng thấy khó chịu. Hồi là để phòng xa vì coi bộ đạo này Việt kiêu tấn công tới bức tường rêu phòng kiên cố của nhà mình rồi.

Có tật giật mình, Phượng kêu lên:

- Là sao chứ?

- Mà đi mà hỏi bà Linh ấy!

Nhật Uyên nhanh nhẩu:

- Em muốn nói ông Nhã hả?

- Đúng phóc!

Phượng nghe tim mình đập hỗn loạn. Cô cúi đầu xuống nhìn những hoa cúc vàng nâu in trên mặt bàn mica và thấy như chúng đang nhảy múa loạn xạ theo tiếng cười rất lạ của Nhật Uyên:

- Ha! Ha! Em lại phóng đại sự tưởng tượng của mình quá cổ rồi. Con gái hơi thiếu gì, ông Nhã điên sao lại tốn thời gian tấn công bức tường rêu của nhà mình. Chị Linh sắp... bữa tối nơi rồi. Khổ lắm đấy! Anh Nhã tới chỗ chị làm nhỏ dòi “dở” hoài. Có bao giờ anh nhắc nhở, thăm hỏi gì chị Linh đâu?

Ba chị em bỗng đứng rơi vào im lặng. Nhật Uyên bưng lọ hoa lên lầu. Trung ngồi lại nhâm nhi cho hết miếng bánh đang ăn dở. Phượng bước ra vườn.

Gia đình cô đông anh em, ba cô chỉ là một công nhân viên quèn. Ông đã từng phải cực nhọc làm thêm nhiều nghề phụ để nuôi bầy đứa con ăn học nên người. Tính ba cô kín đáo ít khi bộc lộ tình cảm của mình đối với con cái, mẹ cô cũng vậy, nên hai ông bà vô tình tạo cho lũ con lối sống khép kín, mỗi đứa là một thế giới riêng biệt. Khó ai nhìn vào bên trong được. Anh em, chị em trong nhà gặp nhau nói chuyện trên trời dưới đất rất vui, nhưng đối ai biết rõ ai, hầu như anh chị em cô không hề có những giây phút gọi là tâm sự. Mọi người đều ôm riêng trong lòng chuyện của mình. Bầy đứa con lớn lên, mỗi đứa một lối sống, một tính tình. Không bao giờ anh em cô gây gổ, lớn tiếng với nhau, nên với mọi người xung quanh, gia đình cô là một gia đình trên thuận dưới hòa. Ba mẹ cô xem đó là điều đáng hãnh diện. Ông bà không hề hiểu rằng mỗi đứa con là một ngôi sao đơn côi rất thèm xích lại gần nhau. Nhưng trong bầu trời đêm vô tận đó, việc xích lại gần nhau chắc khó xảy ra vì thói quen của con người có khác nào quỹ đạo của tinh ngôi sao. Muốn không phải là được!

7. Chương 7

- Sao tối nay về sớm vậy? Không có mục nào hấp dẫn hết à?

Buông người xuống cái pho to to và mượt như lông thú, Nhã lười biếng lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Mưa như thế này mà phải nằm chèo queo thì không gì chán bằng. Nhưng khổ nỗi, có những lúc người ta thèm được nằm chèo queo cho đầu óc và thân xác thư giãn, phải không Nhã?

Vẫn không buồn bắt chuyện với Thiên, Nhã nằm gối đầu lên tay nhìn trần nhà. Tiếng nhạc cứ như tiếng mưa nghe buồn thấm thía.

- Mới đó mà đã một tháng. Mau quá!

Đốt cho mình điều thuốc, giọng Nhã trầm xuống nói tiếp:

- Không có gì đáng sợ hơn việc mình lạc lõng trên quê hương của mình, rốt cuộc tao thấy cuộc đời cứ trôi đi tuột tuột và ở đâu tao cũng lơ ngơ đứng bên lề.

Thiên hơi mai mỉa:

- Đạo này người ta về nước làm ăn nhiều lắm, tao quen vài người thấy ai cũng phần khởi, chỉ có riêng mày than lạc lõng. Lạc lõng hay không là do mình thôi. Tại mày cố tình đứng bên lề, rồi thở dài thở vắn.

Nhóm dậy gạt tàn thuốc, Nhã nói:

- Đủ rồi mày! Sao bữa nay mày cũng ở nhà vậy?

- Tại trời mưa và cũng tại muốn một mình.

Nhã mỉm cười:

- Mày vẫn còn nhớ đến cô ta vào những buổi trưa à?

- Nhớ thì lâu rồi tao không biết nhớ nữa, nhưng thói quen phải nhớ về một cái gì đó mỗi khi mưa vẫn còn. Lúc này nghe Cẩm Vân hát “Khúc mưa” mới “phê” làm sao:

”Giá trời không mưa

và anh đừng nhớ

Trời không mưa và anh không nhớ

Anh còn biết làm gì?...”

- Mày vẫn còn lãng mạn dữ! Với tao thì hết rồi. Tất cả còn lại sau lần đổ vỡ ấy đều là trò đùa. Và tao cứ thế mà chơi.

Giọng Thiên ngập ngừng:

- Có tàn nhẫn lắm không?

Giọng Nhã lạnh tanh:

- Không!

- Mày đã gặp lại cô ta chưa?

- Chưa! Có lẽ cũng không cần. Cô ta không hạnh phúc. Đã li dị chồng và sống với đứa con gái ở Vũng Tàu. Tao không thích gặp lại kiểu đó. Tình yêu ngày xưa chết rồi, thay vào yêu là hận. Tao hận cả gia đình cô ta.

Thiên ngập ngừng:

- Đàn ông mà cứ ôm hoài trong lòng nỗi hận một người đàn bà, có quá đáng không? Sao tao lại không hận người tao đã từng yêu dù cô ta đã bội bạc, đã nhấn tâm cắm lên đầu tao một cặp sừng.

- Nhưng chắc mày cũng không thể nói lời tha thứ một cách dễ dàng. Mày khác tao xa lắm Thiên à. Khi tao trở về, việc đầu tiên tao nghĩ tới là sẽ tìm Thu, nhưng lúc nghe kể về hoàn cảnh của cô ta hiện nay, tao thấy không cần. Thu là cô gái ham mê phù hoa vật chất, cô ta chưa hề thật sự yêu ai cả và cô ta xứng đáng được nhận đòn thù của tao.

Thiên nhủ mày không đồng tình với cách nói của Nhã, anh bắn khoăn:

- Nhưng mày sẽ trả thù bằng cách nào. Tung tiền ra cho cô ta hối tiếc vì sao ngày xưa đã chê mày à? Hay mày quay lại van xin tình yêu, khi cô ta xiêu lòng rồi sẽ quất ngựa truy phong?

Nhã bật cười, đôi mắt đẹp của anh long lên với sự khoái trá kỳ lạ:

- Những cái đó đều quá tầm thường, không xứng với Thu hạt dẻ ngày xưa tao đã từng yêu.

Thiên lắc lắc đầu:

- Tao vẫn không nhớ ra Thu là cô nào trong những cô hồi đó của mày.

- Mày có gặp Thu bao giờ đâu mà nhớ. Ngày đó tao yêu đến mức giấu kỹ bạn bè, vì sợ lỡ thằng nào đó phỗng tay trên. Đúng là trẻ con ngớ ngẩn! Nhưng cũng nhờ vậy khi tao bị đá, không đứa nào biết để cười vào mặt. Tao bị... nội thương mà không thằng nào hay, kể cả anh hai của Thu vốn là bạn tao.

- Vậy là khi trúng phải tên thật của thần Ái Tình, người ta trở nên kín đáo, dè dặt đa nghi.

- Mày từng yêu thì mày biết mà. Người ta có thể trở nên thánh thiện hoặc biến thành kẻ ti tiện khi được yêu hoặc lúc thất vọng vì yêu. Ai thánh thiện không biết, riêng tao, tao bằng lòng mang tiếng bản tiện nhỏ nhoi, để cho cô ta sáng mắt vì nhục.

Tự dưng Thiên khó chịu vô cùng khi nghe Nhã nói bằng giọng không tình cảm, đều đều và bình thản về một sự trả thù. Bạn bè xa bảy tám năm mới gặp, Thiên biết mình không đủ sức khuyên Nhã hãy thôi nghĩ tới chuyện hận thù ấy, nhưng trong thâm tâm anh vẫn thấy bứt rứt thế nào. Nhã là người khá kín đáo, anh có thể chơi hết mình vì bạn bè nhưng đồ ai hiểu hết được Nhã, lúc nào anh cũng giữ lại cho mình nỗi niềm

riêng kín mít. Điều gì Nhã đã muốn giữ lại rồi thì cạy rằng anh cũng không nói. Ngày xưa đã có nhiều đứa bạn chê Nhã là hiểm và thủ đoạn. Thiên không chú ý lắm tới điều đó, vì anh và Nhã không thân với nhau đến mức phải e dè nhau bởi những chùng mực tính tình, sở thích nào đó.

Hai người bạn cũ gặp lại nhau, ngỡ ngàng một chút về sự trưởng thành của nhau rồi cũng mau chóng thân thiện với nhau. Thiên luôn luôn ân cần với Nhã vì anh sợ Nhã lạc lõng sau nhiều năm xa quê. Đến nay đã hơn một tháng. Nhã tự bay tự nhảy một mình khoẻ rồi!

Thiên mỉm cười với điều mình vừa nghĩ. Anh hơi bất ngờ khi nghe Nhã hỏi:

- Con bé Phượng nghỉ dạy bé Tú luôn rồi hả Thiên?

- Hình như vậy! Tao đâu tới nhà Đan Tâm đâu mà biết. Ê! Còn thiếu tao châu bìa nha. Phải nói hôm đó mày làm tao bể mặt thật.

- Tại tao không nghĩ là Phượng sẽ tới.

8. Chương 8

Thiên nheo mắt:

- Đúng vậy không? Hay mày muốn con bé đau khổ ấy phải nhớ đến mày nhiều hơn vì mày đã phớt lờ coi em như pha, mặc xác luôn thẳng bạn vì mày mà bị mắng mỏ đủ thứ?

Lơ lơ lửng lửng kiểu nửa đùa nửa thật Nhã nói:

- Tao đâu tệ dữ vậy Thiên. Sáng đó tao đi mua hoa thật mà!

- Vậy hoa đâu?

- À! Trên đường trở lại, tao thấy Phượng hằm hằm ngồi trên xích lô. Biết ngay là có biến, nên hoa ấy tao cho người khác rồi.

- Bịa chuyện hay thật, mày cho ai hoa vậy?

Mặt nghiêm như đang hầu tòa, Nhã kể rất... thành thật:

- Cầm nhánh hoa trên tay, tao nghĩ nếu đem nó về chắc mày sẽ cười cho bằng thích nên tao vào một quán

caphe. Trong quán có một cô đang ngồi một mình như chờ đợi người yêu. Tao cho cô ta và chúc hạnh phúc.

- Cho và không tán lấy một câu nào hết.

- Ủ. Vì con nhỏ đó xấu quá!

Dứt lời Nhã cười thích thú, Thiên cũng bật cười theo:

- Mà có tài trào phúng đó chứ!

- Buồn quá, lếu láo cho vui vậy mà, tài cán gì thằng tao.

Thiên thừa biết sáng đó sau khi thách anh tới nhà Nhật Phượng, Nhã đã đi với một cô gái khác chỉ vì tin rằng Phượng sẽ không tới. Để đến khi về, nghe Thiên và cả Hoài Tú nói, anh mới tỏ vẻ vô cùng ân hận. Còn thật sự anh ta có mua hoa và tặng ai không thì có trời biết.

Hôm đó Thiên rất bực, nhưng anh nghĩ cũng tại mình tham gia vào trò đùa của Nhã có bực bội cũng đã rồi, chỉ nên nhớ để dặn lòng rằng đừng cao hứng, bốc đồng lao vào một lời thách thức nào nữa cả.

Những lời Nhã nói nãy giờ chứng tỏ anh không muốn người khác dấn sâu vào nỗi niềm riêng mà anh đã giữ lại. Thiên chẳng muốn biết chuyện của Nhã làm gì cho bận tâm. Nhưng nghĩ tới Nhật Phượng, anh thấy mình là người có lỗi vì anh bốc đồng kéo cô vào trò chơi của Nhã, trong khi theo anh nhận xét thì Phượng có cảm tình đặc biệt với gã đàn ông có đời sống riêng khá dữ dội này. Khác với thói quen phớt lờ chuyện của thiên hạ. Anh hỏi dò:

- Mà sẽ gặp lại Nhật Phượng chứ?

- Đương nhiên! Con bé đẹp thế kia, dễ yêu thế kia và ngây thơ đến thế kia...

Nhã bỏ lững câu nói, anh chợt thở dài rồi im lặng. Thiên ngập ngừng:

- Tao nghĩ chắc Nhật Phượng không là đối tượng để mày qua đường đùa vui!

Không trả lời câu hỏi của Thiên, Nhã bỗng nhếch môi mỉa:

- Thầy chùa chuyện môn ăn thịt chó, hôm nay lại sợ thiên hạ phạm tội sát sinh. Nghĩ cũng lạ! Hay là mày thích Phượng?

Thiên nổi cơn tự ái:

- Tao không bao giờ đá lẩn qua sân người khác. Mà đừng đùa kiểu đó! Chỉ vì cô ta là cô giáo của Hoài Tú, tao không thích bị đánh giá sai khi đã có lần ngốc nghếch chui vào trong bốn cột của mà!

Giọng Nhã dịu xuống:

- Kìa Thiên! Sao lại nóng! Xin lỗi tao đã nói linh tinh. Mà thông cảm, hôm nay tao mệt quá! Tâm trí cứ lan man vì những kỷ niệm đâu đâu.

Thiên lạnh lùng:

- Vậy tốt hơn nên đi ngủ! Mưa như vậy ngủ sẽ rất ngon.

Nhã gượng gạo đứng dậy, anh khoác chiếc áo gió lên vai giống như những gã lang thang:

- Sáng mai đi uống caphe với tao!

- Được thôi! Tao sẽ chờ!

Thiên trở về bàn làm việc của mình, anh cầm cúi trên bàn vẽ. Với anh bây giờ công việc là trên hết. Nhìn dáng vẻ bên ngoài, ai cũng nghĩ anh chắc chỉ biết ăn chơi, nhưng không phải thế. Thiên có thói quen làm việc vào ban đêm khi mọi người đã ngủ. Anh làm việc âm thầm và vô cùng yêu thích công việc đòi hỏi nhiều sáng tạo này.

Có lần mẹ anh đã nửa đùa nửa thật rằng: “Nếu không bị vợ bỏ, chắc tài năng của con đã bị chôn vùi mất rồi”.

Thiên cười một mình. Nếu anh vẫn là chồng của Phượng Hoàng, có lẽ anh đã không là một kiến trúc sư có tiếng như hiện giờ. Anh đã thành công với biết bao nhiêu đề án xây dựng lớn nhỏ. Nhưng “Một túp lều tranh và hai quả tim vàng” cho riêng mình, tới nay anh vẫn còn bỏ trống.

Cầm cây viết nỉ lên Thiên chấm một chấm lên tờ giấy vẽ mờ mờ đục.

Bắt đầu từ một chấm anh vẽ được nhiều nhà cao tầng. Sao đêm nay anh muốn vẽ cho riêng mình một mái ấm thật đơn sơ?

Dẫu gì thì tuần sau cũng đến thời hạn nộp đề án công trình này cho Tổng giám đốc, Thiên chẳng còn nhiều thời gian để suy nghĩ viễn vông như thời trai trẻ nữa đâu.

Thiên đặt thước lên giấy và kẻ một đường. Có lẽ đêm nay anh sẽ làm việc tới tận sáng. Độc thân như anh, điều đó có gì là quan trọng chứ.

9. Chương 9

Hoài Tú thì thầm bên tai Phượng với vẻ đầy bí mật:

- Cậu Nhã ở ngoài vườn đó cô Phượng. Cậu Nhã nói...

Nghiêm nghị nhìn con bé, Phượng ra lệnh:

- Bây giờ viết chính tả. Cứ một lời là một roi vào mông. Nhớ chưa!

Hoài Tú nhăn nhó gật đầu. Vừa lấy vở ra nó vừa cố vớt vát:

- Cô đọc bài ngắn thôi nghe cô. Con bị đau tay viết dài không nổi đâu!

Lật quyển tập đọc trên tay, Phượng cố tập trung tìm một bài thơ ngắn. Giọng cô run lên khi thoáng thấy bóng Nhã ngang cửa sổ. Phượng vờ không biết có anh đứng đó, cô cúi gằm đầu xuống bàn. Con bé Tú lạnh chanh:

- Cậu Nhã! Cô Phượng đây nè!

Bối rồi cô nhìn lên và thấy cái nhìn của mình bị mất hút bởi đôi mắt sâu thẳm đã đợi sẵn của Nhã. Anh ầu ỹ hỏi:

- Em vẫn khỏe chứ Phượng?

Khẽ khàng gật đầu, tay mân mê quyển sách. Cô nghe giọng mình rất lạ:

- Sao hôm nay anh lại ở đây?

Mắt Nhã đắm đuối:

- Vì anh biết có em ở đây!

Chỉ đợi Phượng mở lời nói chuyện với Nhã là Hoài Tú tìm cách chuồn ngay:

- Con khát nước quá cô Phượng ơi. Con đi uống nước một chút nghe cô.

Không cần biết Phượng có đồng ý không, nó nhảy xuống ghế, chạy mất tiêu.

- Ra đây với anh!

Nhật Phượng phụng phịu ngồi im. Nhã mỉm cười:

- Đừng giận dỗi xấu lắm! Anh đâu muốn xem em như Hoài Tú, dầu trẻ con nhưng nó rất dễ thương.

Vẫn điệu bộ tự nhiên thân ái và cũng rất lịch sự mà Phượng đã nhìn thấy bao nhiêu lần. Nhã vờ nghiêm mặt dọa:

- Em không ra thôi... để anh vào nhé!

- Để em ra mà!

- Vậy phải ngoan không!

Ngồi xuống kế bên Nhã trong khu vườn vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng xào xạc vài chiếc lá rơi, Phượng bỗng khộp, cô không còn hồi hộp như ở lần gặp Nhã vào đêm sinh nhật Hoài Tú, mà cô lại lo... Cô lo mình thua vì hơn ai hết cô biết nữa tháng nay cô đau khổ, muộn phiền vì đau. Cô đã đợi chờ trong khắc khoải, cô đã hi vọng Nhã sẽ đến nhà thăm cô, để rồi cô thất vọng, anh là cơn gió thoảng, cô cảm thấy mà không bắt được.

Cuối cùng Phượng đành trở lại dạy kèm Hoài Tú, một phần vì Đan Tâm năn nỉ. Một phần vì cô cần nuôi hi vọng mong manh rằng sẽ được gặp Nhã ở đây. Bây giờ gặp anh rồi, cô muốn hờn dỗi để Nhã dễ dàng như cô từng tưởng tượng, khi ôm gối thao thức nghĩ tới anh vô cùng. Nhưng không hiểu sao Nhật Phượng lại ngồi lặng yên, ngoan ngoãn y như cô trò nhỏ đang ngồi cạnh ông thầy nghiêm khắc. Cô sợ gì ở Nhã? Cô mặc cảm gì đối với bản thân mình mà lại không tự nhiên như lần gặp anh vừa rồi.

Với cô lúc này cảm giác vui buồn lẫn lộn đang lấn chiếm hết mọi cảm giác khác, tâm trí cô bỗng bênh trên một dòng sông huyền bí chảy xiết. Thế rồi Nhật Phượng thấy như không làm chủ được chính mình, cô ngáp ngừng và quay sang nhìn Nhã. Nụ cười của anh vẫn duyên dáng như bao giờ, cô không còn đầu óc đâu để suy nghĩ và nói năng gì nữa, khi cô biết cô đang rất cần, cần đến mức không thể nào cưỡng lại người đàn ông chợt làm bừng sáng mỗi tình cảm thơ dại trong tâm hồn cô.

Nhật Phượng tự hỏi không biết anh có cảm nhận được làn sóng yêu thương đang dần tràn ngập cô, khi cô nhận ra những tín hiệu từ ánh mắt của anh? Thời gian như vô tận, mặc dù thực tế có lẽ chỉ là khoảnh khắc vài giây trước khi Nhã cất tiếng:

- Anh đến đây tìm em lần này là lần thứ ba. Anh tưởng em trốn anh luôn rồi chứ!

Nhật Phượng mỉm cười e ấp:

- Em cũng nghĩ về anh như vậy. Và em đã không thèm... trông ngóng nữa!

- Tại sao?

- Em không thích đuổi theo một cái bóng, nhất là cái bóng đó của quá khứ.

Nhã cười tròn rã. Với vẻ cực kỳ thích thú hiện ra trong mắt, anh nói bằng giọng chắc nịch:

- Từ giờ trở đi anh không khi nào là của quá khứ nữa. Anh là của em... Em tin như vậy đi

Phượng kêu lên ngỡ ngàng

- Em không tin! Anh nói sao đột ngột và ... và... dễ dàng quá!

Một thoáng yên lặng. Cô có thể thấy lời cô làm anh đau đớn biết bao, nhưng lúc này Phượng không thể nói khác, khi chợt bằng hoàng phát hiện ra cô còn biết rất ít về cuộc đời anh.

Đặt một bàn tay lên cánh tay Nhật Phượng, Nhã nói:

- Một tháng trời kể từ khi gặp lại em ở nhà Nhật Vi. Với anh không có gì là đột ngột và dễ dàng hết! Anh đã trần trụi thảo thức với bao nghĩ suy, anh không muốn Vi nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa. Anh không muốn để Vi nghĩ rằng anh mang bộ vỏ Việt kiều trở về để tán tỉnh em gái hần. Không dễ dàng chút nào hết khi anh cố tìm những lý lẽ hợp tình để bênh vực trái tim mình và anh lại tiếp tục lặn sâu vào vũng xoáy nước mà lẽ ra anh phải cố tránh.

Lại mỉm cười với cô, anh buồn rầu tiếp:

- Anh đã hứa sẽ gặp lại em vì anh đã thực lòng muốn vậy. Nhưng sau đó anh lại không mong gặp em vì lý trí anh yêu cầu như vậy...

Tâm trí Phượng vừa quay tít vừa xoay tròn như chiếc lá trong cơn lốc. Cô khổ sở hỏi lại:

- Tại sao vậy? Em có lỗi gì đâu chứ!

Phải một lúc lâu Nhã mới thốt ra lời:

- Lỗi duy nhất là em trong sáng quá, dễ yêu quá!

Nhã rầu rĩ nói:

- Anh đã bị em bắt mất hồn rồi Nhật Phượng ạ!

Cô không cười. Nhã cũng không. Cô nghe giọng anh ấm như một nốt nhạc trầm:

- Anh yêu em!

Lời anh vừa nói là toàn bộ những gì Nhật Phượng khao khát được nghe. Trong một lúc, hai người chợt sững nhìn nhau. Nhã kéo cô vào lòng.

Hoàng hôn Nhật Phượng đẩy Nhã và lui ra một chút. Tim cô đập hỗn loạn, mặt đỏ hồng, trông cô đẹp và đáng yêu hơn bao giờ hết. Nhã như chìm đắm trong ánh mắt hờn dỗi của Phượng. Vừa lúc anh định nói thêm lời để bào chữa cho hành động hơi vội của mình, cũng như để củng cố lòng tin yêu của Phượng thì có tiếng người huyết gió, Thiên xuất hiện với bộ mặt giả ngây:

- Ủa! Mà ở đây hả? Nhã?

Nhìn đôi má đỏ ửng của Phượng. Thiên hơi khiêu khích:

- Chào cô giáo! Cô để cháu tôi chạy đâu rồi?

- À... Hoài Tú vừa xin đi... uống nước. Tôi mới cho Tú nghỉ xả hơi sau một tiết học.

Thiên nhếch mép cười thích thú:

- Tôi có nói gì đâu, sao cô lại phân trần? Nhờ cô đưa nó cuốn Doremon mới nhất giùm. Cảm ơn!

Quay lại phía Nhã, anh ta nheo mắt:

- Vui vẻ nhé! Tao về trước!

Nhìn theo dáng lưng lừng bất cần của Thiên. Phượng mím môi cắn ghét. Nhã vội vàng lên tiếng:

- Thiên đã có lần làm phiền em phải không? Anh rất phẫn nộ khi nghe anh ta kể việc... nói dối để đưa bằng được em về đây.

Trợn to đôi mắt kinh ngạc, Nhật Phượng ỨC nghẹn ở ngực:

- Vậy... vậy... là sáng chủ nhật đó anh, anh...

- Anh đi Vũng Tàu như đã nói với em.

Phượng hoang mang:

- Anh đi với ai? Sao... Thiên lại không đi?

Mắt Nhã chớp tối lại. Anh nói:

- Tối sinh nhật Hoài Tú, em khẳng khăng đòi về làm anh thất vọng đến mức khổ sở, đau đớn chẳng khác cậu học trò mới lớn bị chối từ tình yêu. Anh ngồi lì bên ly rượu hết vơi lại đầy. Có lẽ Thiên hiểu tâm sự của anh, nên hấn úp úp mở mở nói rằng dứt khoát bằng mọi giá hấn sẽ đem em đến cho anh vào sáng mai. Anh không làm sao tin lời Thiên nên khi uống cà phê xong, mình anh lặng lẽ đi Vũng Tàu...

- Mặc cho Thiên bảo hãy ở lại đợi em?

Gật đầu nhẹ, giọng Nhã đều đều:

- Thật sự anh không nghĩ Thiên thừa mồm mép để làm em tin mà đến đây. Nơi không phải chỗ anh ở. Em ngây thơ, nhẹ dạ quá! Cũng may Thiên vẫn còn biết nghĩ, ít ra hấn vẫn nhớ em là chỗ thân thiết với anh, và là cô giáo của Hoài Tú để lịch sự đón xích lô chở em về, chứ không thì...

Nhã bỏ lửng câu làm Nhật Phượng ái ngại, cô ngần ngừ lên tiếng bào chữa cho mình:

- Nếu anh Thiên nói thật ý định của anh có lẽ em đã ở nhà. Đằng này Thiên bảo Hoài Tú bệnh nặng, nó đòi có em, thành ra em đâu thể chối từ.

Điều Phượng vừa nói là một bất ngờ với Nhã. Anh từng hỏi Thiên làm cách nào “vời” được Nhật Phượng tới, Thiên chỉ cười rồi trả lời lấp lửng rằng “cô ấy là người có trái tim tuyệt vời, tao đã đánh động tới trái tim nhân ái đó, tất nhiên Phượng phải đến”.

Bây giờ anh đã hiểu ý câu trả lời của Thiên rồi! Đồ xỏ lá! Vậy mà mình chủ quan cứ tưởng bo trái tim Phượng thuộc về mình.

Nhìn Nhật Phượng bằng đôi mắt chứa chan tình cảm, Nhã đùa:

- Nếu Thiên bảo là anh bệnh nặng, em có tới không?

Phượng liếc anh rồi đáp nhỏ:

- Không! Cho anh chết luôn!

- Ác... đến thế kia à?

Thấy cô ngênh mắt cười, Nhã lại kéo Phượng vào lòng, giọng riều cợt:

- Anh phải dạy em ăn... ở hiền lành mới được??

Cúi xuống, Nhã hôn vội lên đôi gò má mịn hồng phơn phớt lông tơ của Phượng. Cô vẫn còn đủ sáng suốt để có thể chặn đứng Nhã lại, nhưng làm như thế là giết chết niềm vui như đang nở hoa trong trái tim cô, là đi ngược lại khao khát hằng đêm của cô. Nhật Phượng không muốn biết gì trên cõi đời này ngoài vòng tay của Nhã. Mắt khép lại, cô run rẩy chờ đón môi anh trong khi tâm hồn cô cứ thắc mắc chẳng biết Nhã có hiểu rằng tất cả cuộc đời cô trước đó chỉ là sự chuẩn bị cho giờ phút này không, sao anh hôn cô dễ dàng với cách nói như đùa cợt thế kia.

10. Chương 10

Nhật Phượng ngần ngại một chút rồi đưa tay bấm chuông, cô hồi hộp, không biết mình sẽ gặp ai ra mở cổng. Cô biết đến đây tìm Nhã thật là chẳng hay, vì mẹ cô luôn dạy rằng “trâu đi tìm cột” chớ không nơi nào để Xảy ra chuyện “cột đi tìm trâu” trong quan hệ nam nữ. Mỗi lần nghe rao giảng như vậy, chị em cô khúc khích cười: Nhật Uyên tỏ vẻ bất đồng quan điểm. Cô chê mẹ cổ hủ, đời này đã yêu thì cứ đi tìm chớ nếu cứ câu nệ cột với trâu, trâu với cột, biết đến bao giờ mới có được tình yêu, trong khi cái già cứ xõng xộc đến, còn cơ hội... gặp mặt chàng lắm khi hiếm hoi, ngàn năm một thuở.

Nhật Linh thì im lặng. Cô luôn trầm tĩnh và phớt lờ trước chuyện yêu đương. Trong bọn chị em gái, Linh tự biết mình xấu nhất, nên cô luôn... an phận trong những dịp cả nhà hồi hộp để tranh luận về đề tài muôn thưở Của nhân loại này. Ngoài ba mươi tuổi vẫn không ai để ý. Nhật Linh sống lặng lẽ và hơi khô khan, khó tính. Không bận rộn bởi người đàn ông nào, nên tất cả cô tập trung cho công việc. Hiện nay cô là quyền phó giám đốc phụ trách công tác tổ chức ở một công ty xuất nhập khẩu. Chức vụ ấy chứng tỏ cô là một phụ nữ bản lĩnh giỏi giang.

Còn Nhật Phượng. Lúc nghe mẹ nói, cô chưa hình dung được hết ý: “Trâu tìm cột, cột tìm trâu” là như thế nào cả. Với cô chỉ có những đám bạn trai lóc chóc ồn ào tới tìm. Cô không ưa... thằng nào cả, nên làm sao có chuyện cô đi tìm ai đó, dẫu là đi tìm để mượn một quyển sách.

Hôm nay thì sao nhỉ! Phượng giật mình khi nghe tiếng cửa sắt rít lên ken két: một cô bé mặt mày lạnh lợi thò đầu ra:

- Dj... cô tìm ai?

- A! ... có phải nhà của anh... Thiên không em?

- Dạ. Phải!

- Anh Nhã có ở nhà không?

Con bé ngơ ngác rồi nghiêm trang như người lớn:

- Thưa cô tìm ai? Cậu Thiên hay cậu Nhã?

- Tôi tìm anh Nhã

- Xin lỗi, cô tên gì?

Bực dọc trước cặp mắt soi mói tò mò của con bé, cô đáp cụt ngắn:

- Nhật Phụng!

- Tên nghe lạ quá! Phiền cô chờ cháu một chút!

Dứt lời cô gái nhỏ đóng sập cửa lại, mặc Nhật Phụng đứng bên ngoài. Thật quá sức tưởng tượng của cô. Không ngờ nhà của Thiên kín cổng cao tường như vậy. Và cũng thật không ngờ Nhật Phụng phải chịu ê chề như vậy khi đi tìm Nhã.

“Cột tìm trâu, trâu tìm cột” Bỗng dưng cô lăm bằm một mình, rồi quay đầu chiếc xe đạp Trung Quốc màu đỏ trở ra. Cô nhất định bỏ về, đầu gần nửa tháng nay cô nhớ Nhã quay quắt:

- Nhật Phụng!

Tiếng xe thắng gấp lại, rồi tiếng người gọi to như tiếng reo làm cô phập phồng nhịp tim. Nụ cười trên môi cô chưa kịp nở đã héo úa một cách thảm hại khi nhìn thấy gương mặt hớn hở tươi roi rói của Thiên.

- Cô đã nhấn chuông chưa? Nhấn chuông sẽ có người mở cổng ngay, đâu ai dám để cô chờ như vậy.

Phụng ầm ứ:

- Tôi đã nhấn chuông, nhưng người ta không cho vào vì tên tôi nghe lạ quá.

- Thật à!

Thiên ngạc nhiên kêu lên, vừa lúc đó cánh cửa sắt lại rít lên. Cô gái nhỏ khi nãy lộ đầu ra, nhìn thấy con bé, Thiên giật:

- Sao không mời khách vào nhà?

- Dạ, cô đây tìm cậu Nhã mà cậu Nhã dặn cháu phải hỏi tên trước...

Thiên khoát tay như bao dung nói nữa:

- Hiểu rồi! Hiểu rồi! Mở rộng cửa ra.

Mở rộng cửa cho Thiên dẫn xe vào xong, con bé đến bên Phượng lễ phép:

- Dạ cậu Nhã không có ở nhà!

Bất ngờ trước câu nói của con bé, Phượng cứ đứng sững ra. Nghĩa là sao chứ! Nửa tháng nay anh không đến nhà Đan Tâm để gặp cô, cô đã dẹp hết mọi e ngại cần phải có của con gái để đến tìm anh. Cô đã qua cái ải khai tên khai họ khổ sở rồi, tại sao anh muốn tránh cô?

Cổ Phượng như nghẹn lại, mặt cô tái đi vì chuyện không ngờ, Phượng thoáng thấy Thiên nhú mày. Anh cao giọng:

- Cô Nhật Phượng là khách của cậu! Lúc này biết cậu chưa về nên mới hỏi thăm cậu Nhã.

Con bé lên lên nhìn Thiên như muốn nói gì nữa nhưng anh khoát tay và bước tới định dắt chiếc xe đạp của Phượng vào.

Phượng gượng gạo giữ xe lại:

- Có lẽ tôi sẽ về ngay!

Thiên thần nhiên dẫn xe tới dựng dưới góc nhàn:

- Làm gì vội vậy? Cô không về được đâu! Vì thiên thần mà hay cô đến... đóng cửa quỹ sứ thì trời sợ quá

cũng đổ mưa. Mưa và “quỷ” sẽ ăn “rơ” với nhau làm cô quên lối về.

Dù đang rối như tơ vò trong lòng. Phượng vẫn không thể nào im trước cách nói của Thiên, cô tìm cách gỡ nguyên nhân mình tới đây:

- Tôi đến đây có mục đích hẳn hoi chứ có thăm... ai đâu mà quên lối về.

- Té ra cô tìm tôi chứ không phải tới thăm... ai hết. Ôi! Vui thật!

Nháy mắt một cái trong thật đều, Thiên nói:

- Nhưng thiên thần bé nhỏ Ôi! Nếu... ai kia mà biết được mục đích cô đến đây, không chừng... họ giận luôn... hai đứa mình đó.

- Vô duyên! Tôi tìm anh hồi nào? Sao anh giỏi suy diễn quá vậy? Mục đích của tôi đến đây là... là... là....

Phượng cắn môi, cô nói đại:

- Chị tôi nhần đã có tiền mặt nhiều, anh Nhã có muốn đổi “đờ” thì tôi cho chị ấy mà đổi. Bây giờ tôi về đây!

Thiên tủm tủm cười:

- Phượng không vào cho biết nhà tôi... A! Không! Vào cho biết nơi Nhã ở sao? Hắn ta chiếm lĩnh nguyên tầng lầu thứ hai với đầy đủ tiện nghi, y như sở thích của hắn. Tôi nghĩ, nếu cô không thích ở đây nói chuyện với người vô duyên, cô có thể lên đó ngồi chờ. Nhã sẽ về. Anh ta chẳng đi đâu xa! Thường thì các cô gái khác cũng hay chờ như vậy. Đúng là Việt kiều. Lúc nào cũng được nhiều cô.

Nghe lời Thiên mắc mớ Phượng muốn khóc, thảo nào con bé hồi nãy hỏi cô tên gì. Với nó cô lạ quá, nên nó đâu dám cho cô vào nhà.

Cô trấn tĩnh lại Phượng nhìn Thiên, giọng lạnh nhạt:

- Nếu Nhã về anh nhần dùm như vậy. Chỉ như vậy là đủ rồi. Cảm ơn!

Nhún vai ra chiều tiếc rẻ, Thiên nói:

- Tôi vô duyên thật! Chưa bao giờ tôi làm vui lòng được Phượng, cũng như chưa bao giờ tôi năn nỉ thật tình mà Phượng động lòng. Bởi vậy mới thấy rõ tác dụng của mật ngọt. Nhất là thứ mật ngọt trên môi.

Chẳng thèm nói trả lại Thiên tiếng nào, Phượng bước tới dắt chiếc xe đạp. Mùi hoa nhĩn làm cô dịu lòng. Phượng băng khuâng nghĩ: Nếu như tình yêu chỉ là một làn hương hoặc là một chút mật ngọt, liệu cô có thể buông tha để chạy đuổi theo những thứ huyền hoặc đó không? Hay cô chỉ đủ sức ngồi một nơi mà chờ đợi, mà ngóng trong như lâu nay cô từng làm.

Tự nhiên cô buồn quá sức, cô linh cảm mình chỉ là một trò đùa, người ta đã chán và đang lánh mặt cô. Phượng loáng thoáng nghe Thiên chúc mình vui, anh ta mong sẽ gặp lại Phượng. Để làm gì kia chứ, vì người cô đang khát khao gặp đâu phải là Thiên và sẽ không đời nào là Thiên.

Nhìn cái dáng nhỏ trên chiếc xe đạp nghiêng nghiêng theo chiều nắng đỏ. Thiên thấy chạnh lòng. Anh không thích chen vào chuyện người khác, nhất là chuyện tình cảm, yêu đương, nhưng lần này anh bỗng bắt nhĩn khi Nhĩ độc ác xếp Nhật Phượng vào danh sách những người tình hờ, những cô gái anh ta qua đường một đêm.

Thiên bỗng thấy thương xót khi nghĩ nếu như Nhật Phượng đã trót dại. Rồi anh lại cười cay đắng khi nhớ lời một thằng bạn nhĩu. Hĩn ta toe toét miệng bảo rằng “Con gái đời nay hay... trót dại lắm.” Các cô nàng sẵn sàng “trót dại” đâu biết chuyện cưới hỏi chỉ năm ăn năm thua. Điều đó có thể đúng với ai chĩ không đúng với Nhật Phượng, cô gái có tâm hồn trong sáng được thể hiện qua giọng đọc truyện chứa chan cảm xúc, hết sức hồn nhiên mà Thiên đã nghe lĩn đêm nào. Dầu chưa biết nhiều về Phượng nhưng anh vẫn tin là cô gái tốt, yêu thương hết mình bằng tấm lòng chân thật.

11. Chương 11

Cậu Thiên ơi! Bà ngoại Tú mời cậu vào nhà, nhà có khách.

Vừa châm thuốc hút, Thiên vừa hỏi:

- Ai vậy Nguyệt?

Con bé tên Nguyệt cười cười:

- Dạ... bác sĩ Tường Vân.

Thiên nhĩn mặt:

- Khĩ quá! Cậu có bệnh đâu mà bác sĩ tới thăm vậy? Sao bà biết cậu về, con nói phải không? Hĩ! Vào thưa với bà là cậu Thiên mới đi uống cà phê với cậu Nhĩ.

Nguyệt kêu lên:

- Không được đâu!

- Sao lại không? Mà nói dối như... chuyên gia mà sợ gì... thêm một chiến công nữa?

- Nhưng mà cậu Nhã đang nói chuyện với cô Vân và bà ngoại Tú trong đó. Làm sao con nói như vậy được.

Vụt ngay điều thuốc chỉ mới rít một hơi xuống đất, Thiên đánh giọng:

- Cái gì? Cậu Nhã đang trò chuyện trong đó à? Tệ thật!

Nguyệt gạt đầu rồi nhìn anh đoán già đoán non. Chết rồi! Cậu Thiên ghen. Vậy mà lúc nào cậu ấy cũng chê bai cô Vân, ghét cô Vân, bây giờ rõ ràng máu ghen bốc lên tận mặt kìa.

Thật ra Thiên không ghen, anh đang bất bình trước thái độ của Nhã thôi.

Lúc này nghe Nguyệt nói với Nhật Phượng là Nhã không có ở nhà, anh thừa hiểu con bé nói dối, việc nói dối này là chuyện thường xảy ra, vì khi về nước Nhã có rất nhiều bạn gái. Để tránh đụng độ anh buộc phải có những biện pháp phòng ngừa.

Nhưng Tường Vân đâu phải là bạn gái hay bồ bịch gì của Nhã. Tại sao anh ta chối từ không gặp Phượng chứ? Để Cô bé lủi thủi đạp xe về trông thật tội!

Thiên ào ào bước vào phòng khách với tâm trạng nóng nảy, nhưng khi nhìn thấy bà Mẫn Quyên, Tường Vân rồi cả Nhã đang vui vẻ trò chuyện bỗng đứng anh thấy mình lố bịch.

Mẹ anh lên tiếng trước:

- Ủa! Có chuyện gì gấp rút dữ vậy Thiên?

- A! Đâu có gì mẹ.

Mím cười với Tường Vân, anh tiếp:

- Nghe nói... bác sĩ tới chơi, con phải đi đứng ào ào, dữ dội như vậy mới chứng tỏ con sức khỏe tốt, không thì... sợ lắm, thuốc uống thì đắng, thuốc chích thì đau. Khám bệnh thì tim đập lộn xộn, tằm thân phân liệt chẳng biết nói sao cho vừa lòng... người ta...

Tường Vân bắt đầu điệu bộ thẹn thùng mà Thiên... dị ứng nhất.

- Dì Quyên thấy chưa, anh Thiên lúc nào cũng chọc cháu, anh luôn luôn coi cháu là con nít, hở ra là bắt nạt là ăn hiếp.

Mặt Thiên tỉnh queo:

- Làm gì có chuyện đó. Với anh, Tường Vân luôn là một nữ bác sĩ có tài. Anh luôn ca tụng em. Không tin em hỏi bạn anh coi.

Cổ nở nụ cười thật tươi, Thiên hất hàm:

- Phải không vậy Nhã?

Đang ngồi bắt chéo chân trên salon với điệu bộ ung dung lịch lãm Nhã hơi nghiêng người về phía Tường Vân, giọng ngọt như đường;

- Ca tụng phụ nữ là nghề của Thiên mà, có điều trong vô số phụ nữ từng được cậu ta ca tụng, Tường Vân là người được nhắc tới nhiều nhất. Thiên thường than với tôi về Tường Vân sau khi không ngớt lời khen cô.

Hai tay vò vào cái chéo khăn y như các cô gái con nhà trâm anh vọng tộc ở đầu thế kỷ, Tường Vân trợn mắt ngơ ngác nhìn bà Mẫn Quyên, tái mặt... giây thơ ấy chuyển nhanh qua Nhã như thăm hỏi vì sao, rồi mới dừng lại nơi Thiên, cô ỏn ẻn giọng đang ca cải lương:

- Sao vậy anh? Em đã làm lỗi gì?

Thiên thầm rửa Nhã trong bụng, anh chẳng hiểu thằng bạn quý của mình định giở trò ma quỷ gì đây, mà lại nói như vậy? Nhìn Nhã phớt tỉnh phì phà điều thuốc khi Thiên kịp ân hận sao đã bắc cầu cho anh ta leo, thì anh ta đã leo rồi... Anh vò đầu;

- Ồi trời! Anh có than thở gì đâu? Em là người hoàn hảo kia mà!

- Hồng biết! Anh lại chọc em nữa rồi. Anh Nhã ơi! Anh Thiên than thở gì về Tường Vân vậy?

Đợi Tường Vân hỏi tới mình, Nhã mới lên tiếng thật nghiêm trang:

- Thiên thường bị mệt tim, nó than rằng phải chi Tường Vân chuyên về nội khoa điều trị tim mạch thì đỡ cho nó biết mấy, đằng này Tường Vân lại chuyên về sản khoa, điều trị và khám toàn cái Thiên không có; nên nó cứ tiếc rẻ chắc lưỡi hất hà, than thân trách phận sao mà vô duyên!

Bà Mẫn Quyên cười lên thành tiếng, Tường Vân thì đỏ mặt cắn lấy chiếc khăn tay, trong khi Thiên lắc đầu nhìn Nhã:

- Mày chơi bạn tới nơi tới chốn nhe! Tội của mày tao chưa hỏi tới đâu...

Quay sang nhìn mọi người với vẻ phân bua, Nhã làm bộ rầu rĩ:

- Dì xem đó, con nói giùm nó điều khó nói vậy mà còn bị mắng mỏ, hằm hè khổ thật!

Bà Mẫn Quyên như chợt nhớ ra:

- A! Thiên ơi, Tường Vân đến mời cả nhà mình đi Đà Lạt một tuần. Con thấy sao?

- Trời này đi Đà Lạt tốt thôi! Không mưa và cũng không thật lạnh. Mẹ nên đi đổi gió cho khỏe.

Nghe Thiên nói vậy Tường Vân hớn hở:

- Em sẽ cho chuẩn bị phòng ốc để đón dì với hai anh.

Thiên ngập ngừng:

- Anh không dám hứa vì công việc của anh còn hàng đồng. Xin nghỉ để đi chơi dám người ta tốt bụng ký đơn cho anh nghỉ... luôn luôn.

Bà Mẫn Quyên phật ý:

- Mẹ có bắt con đi làm đâu để con phải nói như vậy hả? Thiên.

- Nhưng chẳng lẽ mẹ cho con ăn học tới nơi tới chốn để sau đó con lẩn quẩn trong nhà như kẻ vô công rồi nghề. Lâu lâu được dịp đi chơi mới nhảy cẫng lên mừng rỡ vì thấy ở không như mình thật sung sướng à.

- Lại gần bướng nữa rồi! Ý mẹ muốn nói là nếu con làm nghề tự do con sẽ không bị ràng buộc, không phải lo mất việc, chứ mẹ có muốn con vô công rồi nghề đâu.

Nhìn Tường Vân, bà nói:

- Con thấy chưa. Tự ái cao hơn núi sau này ai không biết ý nó thì khổ. Nó bắt bẻ từng lời, từng chữ như ông cụ tám mươi ấy.

Biết mẹ bắt đầu... vô đề chuyện vợ con. Thiên đứng vội dậy;

- Nhã! Mày đi với tao tới Đan Tâm. Nó nhờ mày chuyện gì đó, nãy giờ tao quên mất.

- Mới về nhà đã đi nữa rồi. Tường Vân chờ con suốt cả buổi chiều, để thằng Nhã tới nhà con Đan Tâm một mình, con ở lại đây phải hơn không?

Thiên lắc đầu:

- Đâu được, chuyện làm ăn có phần con nữa mà. Tại không biết Tường Vân tới chơi nên con lỡ hẹn rồi... Tiếc quá! Tường Vân đừng giận nhen! Nhất định lần tới anh sẽ mời em tới Hương Xưa nghe nhạc. Bây giờ em và mẹ anh bàn chuyện đi Đà Lạt nhé? Anh không tháp tùng theo em và mẹ, nhưng có Nhã nè... cậu ta rảnh quanh năm!

Miễn cưỡng đứng dậy theo Thiên, Nhã nói:

- Chuyện đó mày khỏi lo. Thế nào tao cũng đi Đà Lạt với dì và Tường Vân. Lúc này mọi người đã sắp xếp hết rồi, chỉ chờ mày về để... thông báo thôi. Ai ngờ mày không đi được, tiếc thật!

Tường Vân buồn buồn:

- Em vẫn chuẩn bị phòng cho anh. Anh cố gắng xin nghỉ vài ngày lên chơi cho... mẹ vui.

- Anh sẽ cố gắng. Rất cố gắng!

Nhã bắt tay Tường Vân hơi lâu. Thiên có cảm giác Nhã cố ý giữ tay cô trong tay mình thì đúng hơn. Hình như muốn chọc tức anh thì phải. Thiên bỏ ra hành lang trước. Anh nhảy xuống thềm và ngồi lại trên ghế đá, lòng bực bội vô cùng. Thật thà mà nói cho đến tận bây giờ Thiên vẫn chưa hiểu sâu hơn con người của Nhã. Tất cả những phán đoán của Thiên về Nhã đều là những cảm tình.

Dẫu gì sau bảy tám năm xa quê, môi trường mới và công việc làm ăn vẫn làm Nhã phải khác hơn xưa. Điều đó ít nhiều thể hiện qua lối sống phóng túng buông thả mà trước đây không thấy ở Nhã. Về nước được hơn hai tháng, Nhã quen biết, giao thiệp rộng rãi với phụ nữ, Thiên chỉ chắc một điều, các cô gái ấy không biết gì về Nhã ngoài dáng vẻ hào hoa phong nhã của anh.

Thế mới biết là lòng dạ đàn bà nhẹ hơn bóng. Họ sẵn sàng lao vào yêu cái bề ngoài đó và bất cần biết bên trong lớp vỏ bọc đẹp đẽ ấy là gì.

Thiên không hề ganh với dáng vẻ của Nhã, dù anh không được đẹp trai, ăn nói lại vô duyên cộc lốc, Thiên chỉ tiếc sao con người đẹp thế kia lại có trái tim lạnh lùng tàn nhẫn.

- Có chuyện gì mà bày trò nói dối để kéo tao ra đây vậy?

- Đâu có gì. Thật ra tại tao sợ phải ngồi với bà bác sĩ sản khoa ấy quá, nên tìm cách chuồn đó thôi!

Nhã cười cười:

- Mà mày không thích Tường Vân sao?

Thiên lẩm bẩm:

- Cái thời thích với ư qua rồi. Tao sợ trò ổng ẹo làm màu của các bà các cô lắm! Mà ở Tường Vân thì cái trò ấy dư giả. Lẽ ra càng lớn tuổi người ta càng chừng chặc hơn, đằng này Tường Vân cứ thích của sung lắm nghe, nũng na, nũng nịu, dốt da, dốt dốt tao trông không được.

12. Chương 12

Ra về am hiểu tâm lý phụ nữ, Nhã nheo mắt:

- Tại mày thờ ơ quá nên nàng cảm thấy cô đơn. Tường Vân làm bộ làm tịch chẳng qua muốn... chàng chú ý đến mình nhiều hơn nữa đó thôi. Chỉ tội chị ta hơi vụng về, mà mày lại khó tính nên chẳng hợp “gu” nhau. Khi đến với một người phụ nữ phải chịu khó loại ra hết những cái... coi không được của họ và yêu lấy cái được nhất của họ.

- Với tao khi yêu thì yêu hết cái tốt lẫn cái xấu của người mình yêu, tao làm sao mà sang lọc, lựa chọn như kiểu mày được.

- Một cách yêu lý tưởng đầy lý thuyết của gã đàn ông ba mươi đã có một đời vợ. Mày không rút kinh nghiệm sao Thiên. Với tao đàn bà nào cũng có cái để yêu được, nhưng mình phải tìm cho ra để chọn.

Thiên không ngăn được câu mai mỉa:

- Chỉ vì muốn xem ở Tường Vân có điểm nào để yêu được, mà mày nhấn tâm bảo con Nguyệt ra nói với Nhật Phượng là không có cậu Nhã ở nhà à.

- Mày gặp Phượng hả? Cô bé có nhắn gì không?

Khoanh tay trước ngực, mặt hơi hất lên, Thiên nói:

- Con bé ấy kỳ tao như nước kỳ lửa nên có thêm nói gì đâu, không chừng cô ta nghĩ tao đồng lõa với con Nguyệt để giấu mày là khác. Nè! Tao không dò cho mày nữa đâu nghe! Lo tu đi là vừa rồi. Với những cô gái khác tao miễn bàn, nhưng với Nhật Phượng, tao thấy mày không nên chơi trò mèo vờn chuột nữa.

Nhã cao giọng khó chịu:

- Tại sao lại không nên trong khi với tao, Phượng cũng như những cô gái khác.

- Đừng nói như vậy. Tao nghĩ con bé yêu mày thật tình. Lúc nãy trông Phượng thấy tội lắm! Tao có an ủi vài ba câu, nhưng khó nói cứ mở miệng ra là bị mắng vô duyên, thôi đành để cô bé đạp xe về. Tao tin chắc mày có ở nhà nhưng tưởng mày đang “kết” với ả nào đó không hà. Nếu biết mày ngồi với Tường Vân tao đã vào lôi mày ra rồi.

Nhã nhếch môi:

- Tại tao muốn tránh Nhật Phượng chứ không phải tại tao muốn ngồi lại tán... bác sĩ Tường Vân của mày đâu.

Thiên hấp tấp lên tiếng:

- Mày cho Nhật Phượng vào vòng loại sớm vậy sao?

- Chậc! Biết nói thế nào đây. Cô ấy trẻ con quá, thơ dại quá và đòi hỏi ở tao cao quá.

Mắt Thiên ngó ra:

- Đòi hỏi ở mày cao quá. Nghĩa là sao chứ! Ý mày muốn nói là... là... là...

Bật cười trước thái độ hơi bất thường của Thiên. Nhã xua tay:

- Không phải như ý nghĩ đen tối của mày đâu. Nhật Phượng khờ trong chuyện đó lắm, cô ta trẻ con trong ý nghĩ và trong tình yêu, nên luôn luôn đòi hỏi tao phải thủy chung một lòng, một dạ y như cô ta. Nói đúng ra khi yêu tất cả đàn bà đều đòi hỏi chính đáng như vậy hết. Nhưng có thực hiện hay không là do đàn ông.

Nhún vai một cái Nhã tiếp:

- Đương nhiên tao đâu có thể đáp ứng đòi hỏi của Phượng. Với cô bé, tao có thể đùa vui cho hết khoảng thời gian còn ở Việt Nam, nhưng tao không nỡ làm như vậy. Tội nghiệp!

- Mày mới nói Phượng cũng như những cô gái khác kia mà. Sao lại tội nghiệp rồi.

Trong giọng xuống thật bất ngờ, Nhã thú thật:

- Nhật Phượng khác những cô gái đến với tao nhiều lắm. Cô bé ấy từng yêu thầm... anh Nhã cách đây bảy, tám năm. Bây giờ gặp lại tao, tình yêu đầu đời ấy được thần tượng hóa mãnh liệt. Phượng yêu tao và tìm đến với tao vì “Tao là anh Nhã có đôi mắt đẹp ngày xưa chứ không phải vì anh Nhã Việt kiều”.

Thiên khó hiểu:

- Như vậy sao mày lại trốn tránh Phượng? Trốn tránh tình yêu của cô ta?

Gục đầu xuống nhìn đôi tay đan nhau, Nhã ngập ngừng:

- Tao không muốn Phượng khổ. Vì cô bé đến với tao bằng tình yêu trong sáng thì tao lại đến với Nhật Phượng bằng một mục đích tối tăm.

- Mục đích tối tăm gì hở Nhã?

Đang trầm trầm nhỏ nhẹ, Nhã bỗng gắt gỏng khi nghe Thiên hỏi tới:

- Mày hơi tò mò đó! Là mày cứ để ý tới con bé Phượng. Từ giờ trở đi nó mà đến đây là tìm mày chứ không phải tìm tao, tao sẽ dặn con bé Nguyệt rằng: với Nhật Phượng, tao luôn vắng nhà.

Thiên nổi khùng lên:

- Mày tồi lắm! Tại sao trước đây mày lại đóng kịch đau khổ thất tình Nhật Phượng để tao tạo mọi điều kiện cho mày gặp Phượng ở nhà Đan Tâm. Tại sao không yêu mà đi tỏ tình với người ta. Mày không có trách nhiệm với thằng bạn nào đó là anh cô ta à?

- Dẹp chuyện này qua một bên đi Thiên! Tao mệt quá! Mày không hiểu nổi tao đâu, đừng theo lối nhải nữa tao phát khùng bây giờ. Tóm lại tao không muốn nghe nói về Nhật Phượng. Hết!

Cung tay lại Thiên muốn tống vào mặt Nhã một cú đấm, những lúc bực mình nhất anh lại nhớ ra lời Nhật Phượng nhắn. Cười gằn một cái Thiên lạnh lùng:

- Mày không muốn cũng phải nghe. Lúc này Phượng nói chị cô ta nhắn mày có đôi “đô” thì tới chỗ chị ta làm mà đổi. Vì ở đó đã có nhiều tiền mặt.

- Uyên nhắn Phượng nói như vậy thật à?

Đứng dậy bước đi. Thiên đáp:

- Chẳng lẽ tao nói láo.

Rồi bất chợt anh nhú mày như nhớ ra điều gì đó:

- Mày nói Uyên nào hả? Nhã?

- Không! Tao có nói gì đâu.

- Lạ vậy! Lẽ nào tao nghe lộn.

Thiên đi vòng ra sau bếp, gọi ầm lên:

- Nguyệt! Nguyệt ơi!

Con bé hốt hải chạy ra:

- Dạ!

- Lại cậu hỏi. Cô Uyên bạn cậu Nhã là... là... cái gì... Uyên, con biết không?

Nguyệt lẹ miệng;

- Dạ... Nhật Uyên!

Thiên nghiêm mặt:

- Đúng không đó. Hay con nhớ lộn với cô Nhật Phượng?

Con bé dài môi chì chiết y như người lớn:

- Con không dám... lộn đâu! Con mà lộn tên người này qua người kia cậu Nhã dũa te tua liền. Cô Nhật Uyên quen cậu Nhã mấy tháng nay, cô tới đây hà rầm, còn cái... bà Nhật Phượng này mới tới lần đầu lúc chiều nay, mà con đã bị cậu la rồi. Ủa! Sao cậu Nhã quen toàn ... Nhật không vậy kìa?

- Cô Uyên đi xe gì hả Nguyệt?

- Dạ... cúp 81

Thiên buột miệng:

- Cái xe có dán trái tim màu đỏ ở về sau phải không?

Nguyệt reo lên:

- Dạ đúng y bon! Cậu hỏi chi vậy cậu? Bộ cô Uyên bị mất xe hả?

Thế là rõ rồi! Nhã... quyến rũ một lúc hai chị em Nhật Phượng, và anh ta bắt đầu mệt mỏi vì cuộc chơi tay ba nặng tim này nên tìm cách dạt cô em khờ khạo ra trước.

Thiên biết có một Uyên thủ quỹ công ty nào đó rất si Nhã, bằng chứng là cô ta vẫn thường lên thăm anh sau giờ làm việc. Thiên chưa bao giờ gặp mặt Uyên vì hình như Nhã không muốn nhưng anh hay thấy chiếc cúp của cô ta ngoài nhà xe, chiếc xe có dán trái tim màu đỏ tươi ở về sau này anh đã gặp ở đâu, nhưng anh không nghĩ ra.

Bây giờ Thiên nhớ rồi, chính Nhật Phượng đi chiếc cúp này đêm sinh nhật Hoài Tú. Đêm ấy anh đã thất vọng nhìn theo để thấy trái tim kia rực sáng lên dưới ánh đèn màu đỏ sau xe.

Thiên ngồi thừ ra với phát hiện của mình. Kỳ lạ sao gương mặt dễ yêu nhưng thích sinh sự của Phượng cứ lớn vồn làm Thiên bồn chồn khó chịu. Cô ta cũng chỉ là một trong nhiều người tình hờ của Nhã, sao anh lại phải quan tâm nhỉ? Thái độ đầy ác cảm Phượng dành cho anh không đủ để anh thấy rằng “đòn” Nhã tung ra xứng đáng với cô hay sao?

Không nên nghĩ như vậy với một cô gái dù rất ngông nghênh coi mình không ra gì khi cô ta còn bé quá. Cô ta bé hơn cả Đan Tâm mà! Có lẽ phải nói sao đó cho Nhã thay đổi cách nghĩ và cách đối xử với Phượng.

Vào nhà bếp uống một ly nước to, mát lạnh cho tỉnh táo hơn, điềm đạm hơn sau cơn xúc động, Thiên trở lên phòng khách tìm Nhã.

Anh chỉ thấy con bé Nguyệt đứng lấp ló sau cái kệ to cao dựng đầy đồ cổ quý giá.

Thiên ngạc nhiên hỏi trống:

- Mọi người đâu cả rồi?

- Dạ... bà ngoại vừa lên lầu. Còn cậu Nhã thì bạn đưa cô Tường Vân về...

Anh ta muốn chơi trội với mình đây! Thật là quá quắt. Nhã làm thế nhằm mục đích gì chứ? Phớt tỉnh như không chú ý việc đưa đón của Nhã, Thiên nhìn Nguyệt:

- Mấy hôm nay cô Uyên có tới không?

- Dạ có! Cô ấy mới ghé hồi trưa.

- Sao cậu chưa lần nào thấy cô ta hết?

Nguyệt làm lạ khi tự nhiên Thiên tỏ vẻ quan tâm đến bồ bịch của Nhã, con bé ngần ngừ:

- Cô Uyên tới là lên phòng cậu Nhã ngay, còn không có cậu ấy ở nhà thì cô phóng xe đi liền, làm sao cậu thấy được.

- Cô ấy... đẹp không?

Nguyệt cười:

- Dạ đẹp! Bạn cậu Nhã cô nào cũng đẹp hết. À! Có một cô xấu thôi! Cô ấy vừa xấu lại vừa già, đã vậy còn làm phách, vào nhà mà không hề biết nói cảm ơn người mở cửa lấy một tiếng.

Bỗng dưng Thiên tò mò:

- Cô này tên gì?

Nguyệt lắc đầu:

- Con không biết! Cô không nói tên và lúc cô tới tìm có cậu Nhã dưới sân, nên con đâu hỏi làm chi

- Sau đó cô ta không tới nữa sao?

- Dạ không!

Ngửa đầu nhìn lên trần, Thiên tiếp tục tra:

- Cậu Nhã có tất cả mấy cô, con nhớ không?

- Dạ... chắc năm cô! Đó là chưa kể cô Nhật Phượng.

- Ai thường đến thăm cậu ấy nhất?

- Cô Nhật Uyên!

- Chắc không?

Toét miệng cười, Nguyệt đưa ngón cái lên:

- Chắc! Con mở cổng mà! Cô Uyên lúc nào cũng có quà cho con, dù đôi khi cô tới cậu Nhã vắng nhà nên con nhớ kỹ lắm!

- Rủi cổ tới, cậu Nhã lại đang có cô nào trên phòng thì sao?

- Thì con thưa... cậu Nhã đi rồi. Hi! Hi!

Thiên ngao ngán:

- Mày ranh ma kiểu này tao nói bà ngoại Từ cho mày về dưới ở cho rồi!

Nguyệt hốt hoảng:

- Con có làm gì bậy đâu? Ngoại với cậu dặn con phải nghe lời cậu Nhã sai biểu, coi cậu Nhã như người trong nhà, nên... nên...

- Đủ rồi!

Thiên gắt lên. Anh bực dọc nhìn Nguyệt đang lo lắng ngó xuống. Đúng ra lỗi không phải ở nó. Con bé phải nghe theo lời của Nhã thôi. Trách là trách anh ta sớm gieo vào đầu con bé nhiều điều dối trá, làm những trò lọc lừa trong quan hệ nam nữ. Rõ ràng dưới mắt nhìn của Nguyệt, các cô gái đến với Nhã đều không ra gì. Vậy thì Nhã có ra gì đâu, rồi có lúc con ranh này sẽ bắt nạt Nhã. Thiên tin chắc như vậy!

Anh nghiêm nghị:

- Lo học bài đi! Lớn rồi làm việc gì cũng phải suy nghĩ. Đừng ham chút lời nhỏ mà gian dối. Con liệu cách làm sao thì làm. Cậu không ưa chuyện có nói không, chuyện không nói có của con với cậu Nhã đâu! Hồi chiều con nói dối với cô Nhật Phượng trước mặt cậu y như thật. Cậu khen tài con đó. Nhưng nè! Hãy coi chừng...

Nguyệt rón rén bưng khay trà xuống bếp. Thiên biết mình nói cho có lệ trước lẽ phải trái của đời thôi, chớ anh chẳng cách gì đổi khác được việc Nguyệt đang làm đâu. Vì bản thân mình, anh vẫn thừa biết Nguyệt nói dối từ lâu. Nhưng những lần đầu đó, anh phớt lờ coi như không biết, thì lần này, mắc mớ chi anh lại lên giọng rầy la chứ.

Còn lại một mình trong căn phòng rộng ảm ảm ánh sáng chiều tà, Thiên buồn buồn với bao nghĩ ngợi...

Tại sao người ta yêu dễ thế, mà anh thì yêu không dễ chút nào. Thiên lấy vợ rất sớm, khi vừa tốt nghiệp phổ thông. Mọi tình đầu bông bột đó mau chóng vỡ tan khi vợ anh chê anh thiếu bản lĩnh trong cuộc sống, chỉ bám vào mẹ để chạy theo một người đàn ông khác dạn dày, từng trải hơn anh. Thiên đã sống trong nỗi mặc cảm không sao rút ra được của người đàn ông bị vợ bỏ.

Bị phụ bạc vừa là bị một nỗi đau lại cộng thêm vào nỗi nhục, Thiên sống lặng lẽ khép kín cả năm trời mặc cho bà Mẫn Quyên lo âu rầu rĩ. Sau thời gian sống như... đã chết đó, anh bắt đầu lao vào công việc. Anh là một kiến trúc sư tài hoa, giàu sáng tạo, những mẫu thiết kế của anh được đánh giá cao và được ưa thích. Gia đình gốc giàu có lâu đời. Anh thành thoi chẳng lo gì cả. Vậy mà anh không hề có một cô gái nào trong tìm mới khổ!

Nhiều đêm dài nằm thao thức với nỗi cô đơn dằng dặc, Thiên thấy rõ anh không phải là người chung tình như mẹ anh và Đan Tâm vẫn nghĩ, có lẽ tại anh vô duyên đó thôi!

Thật ra cái mặc cảm ngày nào vẫn còn nặng trĩu trái tim anh. Mặc dầu bây giờ anh đã có danh có phận chứ không như ngày nào còn là sinh viên phải xin tiền mẹ nuôi vợ, nhưng Thiên vẫn khô khan khi nghĩ tới sẽ yêu và cưới vợ lần nữa. Chính cái tính phớt lờ và đôi khi ngang ngang của anh càng làm phụ nữ thích lao vào anh hơn, con gái bu quanh Thiên nhiều lắm, nhưng chính sự dễ dãi của họ và sự dễ dàng đạt được mục đích của mình đã làm anh chán. Chán nhất là gặp những cô vờ vĩnh rất... hải kinh như kiểu Tường Vân. Có lẽ họ tưởng đàn ông từng bị vợ bỏ là những thằng ngốc hay những gã hề sẵn sàng đóng chung những màn tấu hài với họ hay sao ấy.

Cũng có thể bác sĩ Tường Vân quá cô đơn và muốn gây sự quan tâm chú ý nơi anh như Nhã đã phân tích. Nhưng không được, anh không thích Tường Vân, với những cô gái cũng vậy.

Thiên muốn người yêu thứ nhì cũng sẽ thành người vợ của anh phải là người anh tôn công, tôn sức chinh phục. Cô ta không thuộc mẫu người bu quanh, ái mộ anh, ca tụng anh và sẵn sàng... tất cả vì anh. Nhưng cô ta cũng không là người vô tâm bội bạc lúc cần sẽ phụ anh.

Thiên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Chiều lắm rồi! Giờ này nếu có ai cũng một mình nghĩ ngợi lung tung như anh, thì người đó chính là Nhật Phượng.

13. Chương 13

- Sao lại giận anh? Em có biết suốt hai tuần nay anh muốn điên lên vì nhớ em không?

- ...

Nhã tủm tỉm cười, anh nhả nài chờ nghe Phượng nói, nhưng cô xoay lưng về phía anh, mắt lơ đãng nhìn ra sân nơi Hoài Tú đang chơi một mình với con chó điện tử biết sủa, biết đi, và biết cả... ngoáy tíit đuôi

mừng.

Nhã xuống nước thật ngọt:

- Tuần trước anh ra Hà Nội tìm hiểu thị trường ở đây, tuần này anh ở suốt ngoài Côn Đảo, Vũng Tàu. Công việc không cho anh có thời gian để được bên em. Vừa về tới nhà là anh vội đến đây ngay. Sao em cứ lạnh như băng vậy Gà xước!

Nghe Nhã âu yếm gọi cái tên một thời của mình, Nhật Phượng mềm lòng, cô gục đầu xuống ầm ức:

- Nhưng ít ra anh cũng phải cho em biết anh đi đâu, làm gì chứ! Tự nhiên bắt vô âm tin hơn nửa tháng làm sao em chịu đựng nổi.

Những lời trách cứ không làm vơi đi lo âu trong lòng, Phượng nghi ngờ hỏi tiếp:

- Anh đi một mình hay đi... với ai?

- Anh đi một mình, nhưng luôn với em trong tâm tưởng. Tin anh không? Trước khi đi Hà Nội anh đã nhờ Thiên nhắn em rồi, bây giờ em trách cứ anh. Khổ ghê cơ!

Phượng ngạc nhiên:

- Anh Thiên có nói gì với em đâu. Anh chỉ bảo là anh không đi xa đâu. Em lên lầu mà đợi, phòng của anh đầy đủ tiện nghi nhất nhà.

Nhã kêu lên:

- Em tìm tới tận chỗ anh ở à? Trời ơi! Rồi em có vào không? Sao anh chưa hề nghe hấn ta hé môi về chuyện này!

- Không! Em không vào vì đâu có anh ở đó. Chờ... lỡ anh không về rồi sao?

Nhã thở phào:

- Cô bé khờ khạo của anh không đến nổi ngu ngơ, anh vừa lo sợ. Em vào đó một mình với Thiên chẳng khác nào cừu non vào hang cọp. Chính vì vậy anh chẳng muốn đưa em tới nơi anh ở.

Mắt nhìn Hoài Tú lò cò theo con chó, Nhã thì thầm:

- Thiên là đứa không ra gì. Hắn sẵn sàng bán rẻ lương tâm để giở trò với người yêu của bạn mình. Em phải cẩn thận khi tiếp xúc với anh ta.

Phượng hoang mang nhìn Nhã, gương mặt anh nghiêm nghị một cách đáng tin tưởng, và dĩ nhiên cô tin anh chứ không thể nào tin Thiên, kẻ đã lừa cô một lần.

Nghe Nhã ân cần dặn dò, sau khi đã kêu lên đầy lo lắng, Phượng bỗng thấy như mình là người có lỗi, cô rụt rè:

- Em bao giờ cũng thận trọng với đàn ông lạ.

- Anh nghĩ, với người quen em càng phải đề phòng hơn nữa. Đàn ông đời nay đâu có được mấy kẻ đáng hoàng.

Nâng cằm Phượng lên, Nhã nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Em ngây thơ quá nên không thể hiểu hết lời anh nói đâu. Anh cũng thuộc loại không đáng hoàng. Đừng yêu anh nữa!

Cứ nghĩ là Nhã đùa, Phượng phụng phịu đáp:

- Khi yêu anh, em đã chấp nhận rằng mình đương đầu với một tên lãng tử từng đi Tây về với biết bao là cuộc tình mà. Nên dù biết anh thuộc loại không đáng hoàng, em vẫn yêu...

- Nói như em là mê đắm chứ không phải là yêu. Đến một lúc nào đó em sẽ suy nghĩ lại và thấy lời mình vừa nói thật bốc đồng.

Ngước mắt nhìn anh với đôi mắt trong sáng, Nhật Phượng nói tiếp:

- Em không bốc đồng vì em tin với tình yêu em dành cho anh âm thầm lặng lẽ trong bao nhiêu năm, anh có không đáng hoàng cỡ nào, anh cũng phải nghĩ lại để thương em trừ phi anh đến với em như đến với kỳ nghỉ? Hề lý thú, sau đó anh lại ra đi và tất cả còn là kỷ niệm... mà cho dù thật sự là như vậy em cũng không trách, anh từng là con gió thổi vô tình bên đời em, anh lại sẽ là con gió thổi hun hút vào tâm hồn em. Em không đủ sức giữ anh lại thì thôi...

- Có thật em yêu anh đến như vậy không?

Giọng Phượng chắc chắn:

- Thật! Và yêu từ lâu rồi. Anh không tin em hay sao? Anh không yêu em hay sao?

Đó là câu hỏi mà Nhã không dám trả lời. Lẽ ra không nên tạo điều kiện để Phượng hỏi như vậy.

Nhã thở dài kéo Phượng vào lòng rồi hôn cô, nụ hôn mạnh bạo thoang thoảng mùi thuốc lá thơm như một câu trả lời lơ lửng. Khi Nhã rời môi cô ra, Phượng chẳng biết cách nào để kéo anh trở lại vấn đề... yêu hay không. Nói gì thì nói, làm sao cô chịu nổi chuyện đơn phương với tình yêu thầm lặng một chiều hồi xưa. Trong khi Nhã đã quá biết rằng cô cần anh, yêu anh hơn cả cuộc sống.

- Anh còn ở lại bao lâu nữa Nhã?

- Chưa biết! Nhưng công việc của anh đang thuận tiện. Có thể anh còn ở lâu... Về bên ấy anh sẽ chết héo vì nhớ...

Nhật Phượng nghịch ngợm nhắc lại câu của Nhã:

- Có thật yêu em đến mức như vậy không?

- Anh luôn luôn nghĩ rằng” Không” cho đỡ khổ!

Nhìn nét cười trên vành môi của Nhã lúc đó giống như nét cười của người nào rất lạ, Phượng giận dữ:

- Em cũng sẽ tập nghĩ rằng “Không” cho quên và cho anh đừng khổ vì đã lỡ nói yêu con gà cú rú này.

Nhã cười, anh đưa tay bẹo má cô và hỏi:

- Chiều nay em có đi học không?

Phượng gật đầu. Anh nheo mắt rử rê:

- Lặn... được chứ?

- Em gần thi rồi! Không dám đâu!

Nhã thất vọng:

- Mốt anh lại đi Đà Lạt. Làm sao được gần em hử nhỏ

- Tối nay đến nhà em đi! Sao anh không chịu ghé thăm em ở nhà?

Giọng Nhã bỗng khô khan:

- Anh sẽ ghé nhà, nhưng chưa phải là bây giờ.

- Anh làm em phải thắc mắc về chuyện của hai đứa. Yêu mà dẫu tình yêu của mình. Chẳng bù với chị Uyên...

- Uyên làm sao?

- Có bao nhiêu bạn trai chỉ cũng dẫn về nhà khoe ầm lên là bồ. Em không hiểu trái tim của chỉ yêu cách nào cho hết ngần ấy người.

Nhã hóm hỉnh:

- Nè! Sao anh nghe trong giọng nói của em có chút gì như ganh tỵ với Nhật Uyên vậy.

Phượng chua ngoa:

- Ganh tỵ chớ sao không ganh tỵ, em chỉ có mỗi một người thôi, mà không được đưa về trình làng. Hay anh đang tính toán điều riêng tư gì đây?

Nhã gượng cười:

- Anh có xa lạ gì với nhà em đâu mà em đòi trình làng. Có điều anh đã ba mươi tuổi rồi, anh sợ mang tiếng cho em. Khi đặt xong cơ sở làm ăn anh sẽ đường đường chính chính tiến tới. Bây giờ thì quá sớm, em còn đang đi học, anh chưa tỏ cho mọi người thấy khả năng của mình thì anh chưa thể tính chuyện gì được. Em phải hiểu cho anh Phượng ạ!

Thấy cô xụ mặt làm thính, Nhã trêu cô:

- Sợ Nhật Uyên bóp kèn qua mặt hả bé? kể thử cho anh nghe xem cô nàng có bao nhiêu bồ bịch, bạn bè.

- Chị Uyên nhiều người để ý lắm, em biết đâu mà kể. Trước đây chị thân với anh Sơn, gia đình tưởng hai người yêu nhau, ai dè khi hỏi chỉ chê anh cù lần. Đạo này chỉ lại quen người khác, người này chỉ giấu kín mít, đổ ai hỏi cho ra.

- Khi thật sự yêu nhau người ta kín đáo lắm! Anh cũng thích vậy. Nhưng không lẽ chị em trong nhà cũng giấu kín niềm riêng hay sao?

Phượng trầm tư:

- Nhà em kỳ lắm! Anh chị em trong nhà rất thương yêu nhau, nhưng mỗi người là một kim tự tháp bí mật, khó ai vào được bên trong. Chị Uyên còn có lúc bộc lộ sự ồn ào, chị ấy chê cách sống nghèo nàn đơn điệu của ba mẹ em, và cũng có thể là cả tội em, nên đôi khi em đoán biết được nguồn vui qua việc giao tiếp với bạn bè của chị. Còn chị Linh thì thôi! Kín bưng như chiến lũy Magino của Pháp.

Liếc vội Nhã, cô thấy anh có vẻ chăm chú nghe nên nói tiếp:

- Anh Trung gọi chị Linh là bức tường rêu phong kiên cố, là niềm kiêu hãnh của gia đình, vì chỉ vừa lạnh vừa giỏi, bọn đàn ông xếp de chẳng dám đến gần. Trong nhà đứa nào cũng ngán... cái uy của chị

- Anh có gặp chị Linh một lần ở nhà Nhật Vi, cô ấy cũng cởi mở đấy chứ!

Phượng bèn vực điều mình nói:

- Thì xã giao mà. Ngoài đời chị bất thiệp lắm!

Rồi chợt nhớ có lần Nhật Trung lơ lửng nói rằng Nhã muốn tấn công bức tường rêu phong kiên cố của nhà mình, Phượng mỉm cười.

- Anh là đàn ông, anh có thích phá vỡ những bức tường rêu kiểu như chị Linh nhà em không?

Nhã nhún vai ra chiều bị bắt buộc phải nói:

- Anh chỉ muốn phá vỡ bức tường đó để tìm vật quý. Anh không ngốc lắm nên anh hiểu rằng cần phải thu phục tình cảm của Linh để có được em.

- Anh nghĩ tới chuyện này từ hồi nào vậy?

- Từ lúc anh tính xem khi nào tới nhà em, và khi tới đó ngoài ba má ra anh sẽ... làm như nhằm mục đích thăm riêng ai đấy?

Phượng bật cười:

- À! Em hiểu rồi. Nhưng chị Linh khó động trời. Chỉ mà biết anh muốn làm... em rở thì chết, mặt chỉ sẽ lạnh như nước đá, không cởi mở như lần đầu gặp anh đâu.

Nhã tự tin:

- Chưa gì đã dọa anh rồi! Nhã này không đến nỗi tệ. Một ngày nào đó em sẽ hiểu rõ anh hơn. Tất cả các cô gái sẽ mở rộng lòng ra với anh.

Nhật Phượng xụ mặt:

- Vậy là hồi đó tới giờ em vẫn chưa hiểu hết về anh, anh cố tình giấu kín mình, hay tại em hơi hợm không đủ khả năng lan tới tìm anh?

- Em nhiều tự ái quá đã vậy lại trẻ con nữa. Hiểu hết một người là chuyện cả đời chứ đâu phải một ngày một buổi. Biết rõ về nhau quá cũng mất hay cô bé ạ!

Giọng Phượng khổ sở:

- Em... ghét kiểu lấp lửng của anh. Vì nó làm em không yên tâm, em thích nói thẳng suy nghĩ của mình và thích được nghe những bộc bạch chân tình đơn giản từ người khác. Sao anh không như người ta.

Nhã lạnh lùng:

- Người ta là ai?

- Là... là tụi bạn trai của em. Tụi nó dễ hiểu lắm!

- Em bé ơi! Còn trẻ con ai cũng dễ hiểu hết. Tiếc là anh đã qua thời đó rồi. Yêu anh em sẽ chán vì anh khô khan, già nua. Anh đã sống qua một thời hết sức phức tạp gay go mới có được ngay hôm nay. Anh không thể đơn giản được.

Nhật Phượng lo lắng:

- Ngay cả trong tình yêu cũng vậy sao?

Không ngần ngại Nhã gạt đầu:

- Đúng vậy! Vì yêu một người không giản đơn chút nào.

14. Chương 14

Bỗng dưng Phượng nhớ giọng anh ấm như nốt nhạc trầm, thì thầm nói lời yêu rồi thái độ hơi điệu cợt khi cúi xuống hôn cô. Lúc đó mọi cái diễn ra với Nhã dễ dàng tự nhiên quá, sao bây giờ anh lại khó hiểu như

vậy? Cô chợt hốt hoảng nhận ra khoảng không mơ hồ giữa hai người khi nghe Nhã khẽ khàng: “Yêu một người không đơn giản chút nào hết”.

Hình như đọc được những xao động trong mắt cô, nên Nhã liền trấn an:

- Anh nói không đúng sao? Em yêu anh và em lo lắng, ghen tuông, giận dỗi, nhớ nhung đủ thứ. Đó là chưa kể những biến cố bất chợt từ bên ngoài. Rõ là yêu rất phức tạp, chứ không như em nghĩ đâu.

Thấy Phượng có vẻ trầm tư, Nhã nói tiếp:

- Bỏ chuyện đó đi! Anh muốn nghe em kể tiếp về Nhật Linh, Nhật Trung rồi Nhật gì gì nữa của nhà em. Xa cách bảy tám năm, các cô các cậu lớn hết, mỗi người một tánh ý, anh làm sao biết được ai như thế nào mà chiều.

Nghe Nhã nhắc, Phượng tươi ngay nét mặt, cô bắt đầu kể lể:

- Trong nhà em chị Uyên và anh Trung giống nhau về bề ngoài lẫn tính tình. Hai người vừa đẹp vừa hoạt bát nên nói nhiều ời là nhiều.

Phượng cười tủm tỉm:

- Bởi vậy chị Uyên với anh Trung sáp lại là có “cự”. Chuyện gì cũng ồn ào nhà cửa được hết. Anh Trung là vừa móc lò, chị Uyên lại hay... hò để ông Trung chọc, thế là sinh chuyện.

Nhã cũng cười theo:

- Những lúc như vậy, em về phe ai?

- Em hử! Em làm sứ giả thiện chí, giảng hòa. Ở giữa lúc nào cũng có lời phải không anh?

Nhã gật đầu, anh nhìn vẻ nhí nhảnh hồn nhiên của Phượng bằng đôi mắt xa vời. Cô lại riu rít:

- Còn chị Linh với anh Minh thì xời ời! Chán! Hà tiện lời nói dễ sợ luôn, hai người chỉ nghe chứ chẳng khi nào cho ra ý kiến ý ruội gì hết. Giống tánh nhau y chang luôn.

Che miệng cười khúc khích, Phượng nói nhỏ nhỏ:

- Anh Trung đặt cho anh với chị biệt hiệu là “Linh hồn tượng đá” ý muốn bảo rằng hai người lạnh lùng khép kín như những pho tượng, nhưng tượng này có linh hồn. Gặp em là em tự ái rồi. Ai ngờ anh, chị tính

bơ, đúng là như đá... thật!

Vẫn nhìn không rời cô, anh hỏi:

- Còn em, em có biết mình giống ai không?

Ngơ ngác nhìn Nhã, Phượng lắc đầu:

- Không! Em không giống ai hết!

Giọng Nhã băng khuâng xúc động:

- Có đó! Em rất giống Nhật Thu! Thu hạt dẻ ngày xưa. Lúc anh mới biết Nhật Vi chắc Thu trạc bằng tuổi em bây giờ.

Nhật Phượng ngạc nhiên:

- Anh nhớ hay thiệt! Em tưởng anh quên khuấy chị Thu của em rồi chứ? Ai ngờ anh nhớ cả biệt hiệu của chị.

Nhã vuốt nhẹ tóc Phượng:

- Em giống Thu lắm! Nhất là mái tóc mềm nâu nâu như màu hạt dẻ không lẫn với bất kỳ ai trong nhà em hết.

Nhật Phượng chớp mắt:

- Giống chị Thu khổ thấy mồ! Em hồng chịu giống chỉ đâu. Hồng nhan đa truân.

- Mỗi người mỗi khác, đâu phải giống nhau là sẽ y như nhau. Chị em song sanh mà còn mỗi người một phận hưởng chỉ em với Nhật Thu.

Chống tay dưới cằm giọng Phượng xa xôi:

- Em nghe anh Vi kể chị Thu hồi con gái có lắm cây si, trong những cây si cổ thụ đó bạn anh không phải là ít. Anh Vi lớn hơn chị Thu một tuổi, nhưng lúc ba mẹ em làm khai sinh cho anh Vi thì khai nhỏ đi chừng bốn năm tuổi gì lận, cho nên anh lại học sau chị Thu, cho nên bạn anh toàn nhỏ hơn anh bốn năm tuổi lận.

Nghiêng đầu lém lỉnh nhìn Nhã, cô nói:

- Anh cũng vậy chứ gì. Năm nay anh ba mươi tuổi, bằng tuổi chị Linh em. Nghĩa là nhỏ hơn chị Thu ba tuổi.

Ngượng ngập ngó ra chỗ Hoài Tú đang chơi, Nhã hơi gắt:

- Em so sánh như vậy để làm gì?

- Tại em vừa nhớ ra chị Thu và em cùng cầm tinh một con. Chị lớn hơn em đúng một con giáp đó! Rốt cục anh thật sự có thể làm em của anh Vi và chị Thu rồi, còn từ chị Linh trở xuống thì... chà! ... Muốn xưng em, anh phải nhớ chuyển hệ à nhe!

Nhã lặng im nghe tiếng Nhật Phượng cười thật vô tự Cô đâu ngờ vừa rồi cô đã khơi dậy từ lòng Nhã một nỗi đau không dứt. Anh lầm lì nói:

- Anh là bạn của Nhật Vi, những ai là em của Vi đều là em của anh.

Phượng nheo nheo mắt:

- Nhưng anh là người yêu của em. Em thì bé nhất nhà. Vậy anh tính sao nào?

- Đừng gài anh vào thế bí bé à! Em lại giống Nhật Thu ở tận... lớn lối này nữa rồi. Hồi đó Thu hay ăn hiếp đám bạn của Nhật Vi.

- Thế anh có... bị ăn hiếp không?

- Sao lại không? Vừa bị ăn hiếp lại vừa bị cho ăn bánh vẽ.

Nhật Phượng lách chách:

- Nhưng anh không phải là một trong nhiều cây si của chị Thu chứ.

Lửng lơ nửa đùa, nửa thật Nhã đáp:

- Phải hay không cũng là chuyện ngày xưa. Em thấy đó, ai cũng có một thời: Rừng cây si hồi nào của Nhật Thu bây giờ đâu hết rồi? Tất cả còn là kỷ niệm. Người ta có thể buồn, vui, bàng hoàng, đau đớn và cũng có thể hận thù khi nhớ về kỷ niệm.

- Hận thù à? Anh nói gì nghe ớn quá!

Nhã gượng gạo:

- Ôi! Đó chỉ là một cách nói không được khéo lăm của anh, vì anh nghĩ có những người càng yêu chừng nào họ càng hận thù chừng ấy khi biết mình bị phụ bạc hay dối lừa trong tình yêu.

Phượng bỗng thở dài:

- Nói tới chị Thu, tự nhiên em buồn. Chị ấy đa tình, lãng mạn nên không hạnh phúc. Chị đã chọn cho mình một tình yêu phù du với một anh chàng nghệ sĩ và chối bỏ thật phũ phàng tình cảm của những người khác. Với chị Thu, không người đàn ông nào bằng anh An. Dù đã li dị rồi nhưng chị vẫn còn khổ. Bây giờ chị ấy làm ở du lịch, quen biết bao nhiêu người tốt cuộc có ai là của riêng chị đâu.

Nhã ngằn ngừ hỏi:

- An bây giờ làm gì?

- Anh hát ở các vũ trường, các tụ điểm ca nhạc ở thành phố.

Cười bằng giọng mũi đầy mai mỉa, Nhã nói:

- Nghệ sĩ tài năng mà chạy “sô” cho các tụ điểm, nghĩ cũng đáng buồn.

Phượng nhú mày nghĩ ngợi:

- Anh An đâu phải là bạn của anh Vi, sao anh biết anh?

- Hoàng An nổi tiếng trong đám văn nghệ học sinh của trường anh. Ai mà không biết! Hồi anh mới học lớp chín, Hoàng An đã học lớp mười hai. Anh ta nổi tiếng với bài hát tự biên là “Thu Khúc...”

Gật đầu, Phượng nói như khoe:

- Bài đó anh viết cho chị Thu em chứ đâu.

Nhã mơ màng:

- Phải công nhận lúc ấy bọn con trai tụi anh mê bài “Thu khúc” và nể Hoàng An hết biết!

Nghiêng nghiêng đầu Phượng khe khẽ hát:

“Thu về phải không em

Lá vàng rơi đầy ngõ

Em về phải không Thu

Hàng cây im dừng gió

Khúc thu ca ngày đó

Chỉ còn trong chiêm bao

Em đi về phương nao

Đàn lên cũng sụt mướt

Thu là chiều của năm

Chiều là thu của ngày”

Em là Thu của ai

Để lòng tôi như lá

Chao nghiêng giữa vườn đời

Cuối chiều thu mây bay...”

Im lặng một lúc, Phượng mới tiếc nuối:

- Anh An nổi tiếng duy nhất với bản nhạc này. Phải nói hồi đó anh si chị Thu như điên. Chị là nguồn cảm hứng của anh mà! Tiếc rằng anh An đào hoa và đam mê quá, khổ vợ khổ con. Li dị rồi mỗi người cũng cô đơn một mình, anh cặp cô này, cô kia cho đỡ buồn, chứ có bà vợ nào đâu?

Giọng Nhã đánh lại:

- Đúng là Nhật Thu nhẫn tâm từ chối tình yêu của người khác để chuốc khổ vào thân. Rồi cô ấy còn ân hận hơn nữa, khi có dịp gặp lại người xưa ngày xưa cô đã rẽ rúng và xem như trò đùa.

- Anh nói vậy là sao chứ?

- Có sao đâu! Càng về già người ta càng hay nhớ về những ngày mình còn dang dở. Nhật Thu hay anh hoặc em rồi cũng vậy. Nếu cuộc sống cho chúng ta nhiều thành công và hạnh phúc thì khi nhìn lại chặng đường đã qua mình sẽ hãnh diện. Còn ngược lại, quá khứ luôn là nỗi ám ảnh khủng khiếp nếu như ta đã từng làm nhiều điều không phải với nó.

Nhìn Nhã như nhìn người lạ, Nhật Phượng cố suy nghĩ xem anh muốn hàm ý gì khi nói nhiều cái xa vời khó hiểu thế. Nhưng cô nghĩ mãi không ra. Vừa lúc đó có tiếng Hoài Tú reo ầm:

- Cậu Thiên! Cậu Thiên!

Bất giác Phượng chớp mắt liên tục, cô nghe tiếng Nhã gầm gừ khó chịu:

- Hổm rày nó hay ghé vào những lúc có em lắm phải không?

- Em có để ý đâu mà biết!

Dường như không bằng lòng câu trả lời né tránh của Phượng, Nhã càu nhàu:

- Vậy mà anh biết. Liệu chừng đó! Nó ghé vì em, chứ không phải tự nhiên tới thăm Hoài Tú đâu.

15. Chương 15

Phượng đỏ bừng lên:

- Anh nói nghe lạ ghê! Nhà của chị Tâm cũng như nhà của anh Thiên. Anh muốn ghé lúc nào chẳng được. Em chỉ là con nhỏ sinh viên nghèo dạy kèm con nít, có đáng gì đâu để anh phải quan tâm.

- Em chả hiểu đàn ông chút nào hết. Nếu có cái túi tham không đáy thì đó là lòng dạ những thằng như thằng Thiên. Em thấy đấy! Nhà giàu, có địa vị nhưng lại nhẫn tâm bỏ vợ để thoả mái ăn chơi, khỏi bị ràng buộc. Một mẫu người đàn ông trí thức hiện đại khá hiếm hoi ở xã hội này. Trước kia anh tưởng loại đó chỉ có ở các bar bên Canada hay Mỹ, ngờ đâu về nước cũng thấy. Họ chơi bời nhưng biết lựa chọn các cô gái trẻ có ăn học mà lại ham đua đòi sẽ là mồi ngon cho họ. Thiên chẳng tự nhiên ghé đây hoài, rồi nó sẽ rủ rê tán tỉnh em và nói xấu bạn bè. Thiên sẵn sàng bịa nhiều chuyện động trời, miễn sao chiếm được tình cảm hay bản thân em.

Khi Nhật Phượng còn đang nhìn Nhã với nỗi hoang mang cực độ thì Thiên bước vào phòng học của Hoài Tú. Trên tay con bé là một hộp giấy chắc lại là đồ chơi. Gương mặt hai cậu cháu trong thật rạng rỡ.

Thấy Nhã, Thiên nheo nheo đôi mắt, giọng đùa cợt vang lên:

- Thú vị thật! Nghe Hoài Tú nói có cậu Nhã đến chơi, nhưng tôi không nghĩ mình sẽ thấy một khung cảnh ấm cúng như vậy. Vui vẻ cả chứ!

Nhật Phượng bực bội ngoảnh ra chỗ khác, từ lâu cô đã không ưa cách nói chuyện thích châm chọc của Thiên, hôm nay cô càng ghét hơn khi đã nghe Nhã nói về anh. Đạo này đúng là Thiên hay ghé thăm mẹ con chị Đan Tâm. Mỗi lần ghé, anh lại lượn một vòng qua phòng học của Hoài Tú, cười rất tươi với Phượng, quanh quẩn ngoài vườn rồi về. Chưa bao giờ Thiên tỏ vẻ gì rủ rê, tán tỉnh cô như Nhã vừa dọa, nhưng nếu Thiên là người có lối sống phóng đãng thì tốt nhất Phượng nên lơ anh ta từ sớm.

Thiên cố tình mai mỉa khi thấy thái độ của cô:

- Xin lỗi cô Phượng! Hoài Tú đã hết giờ ra chơi hay chưa?

Nhã đứng bật dậy. Anh liếc xéo Thiên một cái đầy hằn học rồi quay lại phía Nhật Phượng, anh nhỏ nhẹ:

- Anh về vậy!

Nhật Phượng định nói chiều nay cô sẽ bỏ học để đi chơi với anh, nhưng không hiểu sao cô cứ chôn chân một chỗ, miệng không thốt nên lời. Cô nghe Nhã nói loáng thoáng gì đó với Thiên và cô nghe tiếng hằn ta cười rộn rã. Tiếng cười đó làm cô tức nghẹn.

Không biết trút bực dọc cho ai, Phượng gọi to:

- Hoài Tú! Đẹp đồ chơi, tới đây học tiếp.

Con bé tiếc rỏ bỏ bộ đồ chơi ghép hình Thiên mới mua cho nó xuống, rồi chậm chạp bước tới bàn ngồi.

Phượng nghe giọng Thiên khổ sở kêu lên:

- Cô hiểu lắm câu đùa của tôi rồi! Đâu phải tôi hỏi vậy để nhắc nhở công việc của cô.

- Tôi cũng đâu dám nghĩ anh có ý như vậy.

Phượng lăm lè nói mát.

Thiên tươi nét mặt:

- Thế thì cho con bé chơi hết buổi sáng này nhe Phượng?

- Tôi được về sớm à?

- Không! Không!

Nhìn Thiên với vẻ cảnh giác cao độ Phượng thắc mắc bằng giọng cực kỳ khó chịu.

- Vậy tôi làm cái gì? Ngồi giữ Hoài Tú hay sao? Xin lỗi anh nhe! Tôi không được trả lương khoản này.

- Hình như lúc nào Phượng cũng quan tâm đến vấn đề lương hướng. Tôi nghĩ Phượng phải là người đặc biệt lắm, nên Đan Tâm lẫn Hoài Tú mới thật lòng yêu mến xem như người thân trong nhà, chứ có đâu như lời Phượng vừa nói cứ thế, sòng phẳng không chút tình cảm.

Ngượng ngùng vì lời thẳng thắn của Thiên. Phượng làm thinh mà lòng ầm ỨC sao lại để kẻ mình ghét nói đông dài như vậy.

- Tôi thật vô duyên quá! Lại làm Phượng giận nữa rồi. Tôi biết Phượng nói như vậy cho bỏ ghét... thôi, chớ lòng cô không đời nào nghĩ thế.

Vẫn giữ thái độ cảnh giác, Phượng hỏi:

- Hôm nay anh không đi làm sao mà lại ghé thăm... Hoài Tú?

- Có chứ! Nhưng tôi về sớm. Tôi không thích bị gò ép bởi giờ giấc, bởi người khác. Phóng túng một chút vẫn dễ tạo ra cảm hứng.

Phượng buột miệng:

- Chính vì vậy mà anh tôn thờ chủ nghĩa độc thân!

Thiên cười, nhắc lại với giọng đùa cợt quen thuộc:

- Tôn thờ chủ Nghĩa độc thân. Phượng nói gì nghe nặng nề quá vậy? Tôi luôn ao ước có một tình yêu và một hạnh phúc gia đình đơn giản. Tại số tôi lận đận nên còn “solo”, chớ làm gì có chuyện tôi theo chủ nghĩa độc thân.

- Đủ điều kiện như anh mà thân lặn độn, khó tin thật!

- Biết nói thế nào cho đúng. Khổ là trong tình yêu, chẳng hiểu thế nào là đủ, thế nào là thiếu. Có những người thủy chung với một mối tình, nên dù thiên hạ thấy họ lủi thủi đơn côi thì họ vẫn cảm thấy ấm áp cõi lòng, vì với họ, yêu như đã từng yêu là đủ rồi. Trái lại nhiều người một lúc bốn năm người yêu, mà họ vẫn còn muốn yêu thêm nữa. Với họ yêu như thế nào cũng chưa đủ, bao giờ họ cũng cô đơn.

Phượng bủm môi khi nhớ lời Nhã nói lúc nãy, cô lên giọng hiểu biết:

- Họ đùa chớ yêu giống gì! Còn anh thì sao anh Thiên? Chắc anh khác họ chứ?

Nhìn Phượng với tia mắt ấm áp, Thiên đáp:

- Tôi à! Tôi vẫn đang đi tìm cho mình tình yêu.

Nhếch môi lên, Phượng cười mỉa:

- Xem cũng hơi trẻ đó!

Cô nghe tiếng Thiên dịu dàng:

- Không trẻ đâu, vì tôi nhỏ hơn Nhã hai tuổi mà...

- Nhưng anh Nhã đâu phải đi tìm nữa...

- Phượng nghĩ như vậy à? Có chủ quan quá hay không khi lúc nào anh ta cũng nhờ người này người nọ mai mối...

Có một ngọn gió lạnh buốt như đùa cợt sau gáy Phượng, nó làm cô chợt run lấy bầy. Cô phải cố tự kiềm chế mới không thốt ra câu rủa “Đồ ác độc!”. Giọng cô vỡ ra cộc lốc:

- Anh muốn nói gì cứ nói thẳng đi!

Nhìn gương mặt tái xanh, đôi mắt tóe lửa của Nhật Phượng, Thiên hiểu mình đã phạm sai lầm. Từ hôm biết Nhã tán tỉnh một lúc hai chị em Nhật Phượng và sẽ ruồng rẫy cô, Thiên vẫn hay ghé nhà Đan Tâm, anh muốn tiếp xúc với Phượng và dần dà cho cô biết bộ mặt thật của Nhã, nhưng lúc nào Thiên cũng được nhìn thấy nét mặt khó khăn đăm đăm kiểu... bà giáo già gương mẫu của Nhật Phượng. Anh thừa kinh nghiệm sống để hiểu rằng cô căm ghét anh vô cùng. Vì vậy lời anh nói ra chắc gì Phượng đã tin.

Ngập ngừng Thiên dè dặt nói:

- Tôi muốn nói là... là... Phượng có biết gì nhiều về Nhã không, mà có vẻ chủ quan tin vào anh ta dữ vậy. Dù sao Nhã cũng là một người xa quê bảy, tám năm dài.

Nhật Phượng lạnh nhạt:

- Cám ơn anh đã lo cho tôi! Nhưng anh Nhã từng là bạn anh Vi tôi, thậm chí bạn cả chị Thu tôi nữa. Gia đình tôi có xa lạ gì với anh. Anh Nhã từng nói ở Việt Nam ngoài gia đình tôi ra, anh chỉ còn gia đình anh là thân quen. Chính vì tình thân từ hồi xưa mà tôi tin anh...

- Nhã vẫn thường ghé nhà Nhật Phượng thăm hai bác và các anh chị khác chứ?

- O... Không! Thường anh ghé nhà anh Vi.

Thiên bắt ngờ hỏi:

- Tại sao Nhã không ghé nhà Nhật Phượng, trong khi anh ta nói... thương cô lắm?

Phượng đỏ mặt:

- Chuyện riêng của tụi tôi. Anh hỏi làm gì? Kỳ cục thật.

- Không kỳ đâu! Tôi hỏi để tụi Phượng suy nghĩ xem vì sao. Nhã muốn né tránh ai mà không ghé thăm cô tại nhà, để thỉnh thoảng tới đây vừa phiền phức vừa không được tự nhiên vì có Hoài Tú.

Mặt Phượng càng đỏ hơn nữa. Cô bưng bưng tự ái khi hiểu sai câu nói vừa rồi của Thiên:

- Té ra ý tốt của anh là thế! Từ giờ trở về sau tôi sẽ không để anh Nhã tới đây vì tôi. Vậy khỏi trái tai, gai mắt anh, dù thật ra từ trước đến giờ chúng tôi cũng chỉ ngồi trò chuyện, chứ không làm gì sai quấy để chẳng được tự nhiên như anh vừa vẽ vờ ra đó.

16. Chương 16

Thiên ngồi làm thỉnh trước cơn thịnh nộ bất ngờ của Phượng. Anh biết cô tin tưởng tuyệt đối Nhã, anh có nói gì đi chăng nữa cũng là những lời nói xấu. Đối với đàn ông, không còn gì tồi tệ hơn đi nói xấu người đàn ông khác, nhất là gã đàn ông đó lại là thằng bạn ở chung nhà với mình.

Mặc kệ, cô ta muốn nghĩ gì cũng được... Thiên chợt đổi thái độ, giọng anh đành lại dữ tợn:

- Có thể cô cố tình nghĩ sai điều tôi nói, nhưng nghe rõ này, Nhã không thật lòng với Phượng đâu. Anh ta đang rắp tâm quyến rũ luôn cả chị Nhật Uyên của cô. Với Nhã, chị em Phượng chỉ là một trò đùa không hơn không kém!

Phượng trừng trừng nhìn Thiên, mặt cô trắng bệch ra, đôi lông mày thanh tú nhướng lên:

- Tôi đoán sẽ có lúc anh nói đôi điều gì đó đại loại như vậy với tôi, nhưng không ngờ anh nói hơi sớm và độc ác đến như vậy. Anh nghĩ sao nếu tôi kể toàn bộ cho anh Nhã nghe?

Mắt Thiên thoáng có chút châm chọc:

- Người khôn ngoan không đời nào làm thế. Tốt nhất cô nên im lặng để ý xem lời tôi... dỏm dối đúng hay sai. Và trong suốt thời gian đó, hãy thận trọng, bình tĩnh để du dần sâu thêm vào cõi mơ hồ Nhã đang mời gọi.

Nhật Phượng cười khẩy:

- Hoan hô tình bạn vĩ đại và cảm động của anh... đối với Nhã. Thật không ngờ!

- Cô nên hoan hô tình yêu trong sáng của mình với Nhã thì hơn! Thật đại dột! Rồi một ngày nào đó, cô sẽ thấy lời tôi nói là thật. Chỉ sợ lúc đó quá muộn thôi!

Nhật Phượng khinh khỉnh nhìn Thiên:

- Cũng may là anh Nhã hiểu rõ con người anh hơn tôi.

- Mẹ về! Mẹ về!

- Mẹ về! Mẹ về!

Hoài Tú nhảy cẫng lên, bỏ mặc những miếng xếp hình trên gạch bông nó chạy ừa ra hành lang

Đan Tâm thông thả bước vào, mắt cô thoáng ngạc nhiên khi thấy Thiên:

- Anh ở đây à. Vậy mà mẹ nói anh đi làm.

- Thì đi làm chứ sao! Anh ghé cho bé Tú đồ chơi. Hôm kia anh đã hứa với nó.

- Anh cưng nó quá, nó hư chứ ích lợi gì!

Thiên nghiêm mặt ra vẻ đàn anh:

- Con bé tối ngày ở nhà thui thủi một mình, không chơi với ai. Anh chẳng cưng nó như em tưởng đâu, chỉ tội ở bố mẹ toàn lo làm giàu, chứ lo chăm nom con cái.

Đan Tâm cười cười nhìn Phượng:

- Nhật Phượng thấy chưa. Chị sắp bị lên lớp rồi đó! Khó ai mà ưa nổi tánh anh.

Quay sang Thiên, Đan Tâm hỏi:

- Sao anh không đi Đà Lạt vậy? Lúc này em gặp chị Vân. Chị có vẻ buồn, thấy cũng tội!

Thiên hừ trong mũi. Anh lẩm bẩm:

- Ở nhà thì gặp mẹ, đến đây lại gặp em vẽ chuyện. Không có anh, đã có người khác, cô ta vờ, chứ buồn gì mà buồn. Sao ai cũng muốn buộc anh vào cái bển đồ dựa ậy?

- Ai đâu mà muốn buộc với cột. Chị Vân từng là bến đợi của anh từ hồi xưa tới giờ. Chỉ đợi anh cũng mười năm rồi chứ ít ỏi gì.

Giọng Thiên khô khan:

- Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô ta hết. Tự ý đợi chờ thì chịu, anh không biết.

Đan Tâm chưng hửng:

- Là chưa! Tự nhiên quạu với em. Tại anh không hứa hẹn và cũng không dứt khoát, cứ lơ lửng con cá vàng cho khổ người ta....

Thấy Nhật Phượng nhìn mình với cái nhếch môi đầy ác cảm, Thiên không muốn cô biết thêm nữa chuyện riêng tư của anh, nên khoát tay:

- Đủ rồi Tâm! Chuyển hệ là vừa.

Tâm mỉm cười:

- Ở lại đây ăn cơm với mẹ con em và với cả Nhật Phượng nghe!

Nghe nói đến mình, Phượng từ chối ngay:

- Em phải về, không thì mẹ em rầy!

Thiên cũng nói hòa vào để xoa đi sự căng thẳng giữa anh và Phượng:

- Anh cũng phải về, không thì mẹ chờ...

Biết Thiên trêu Phượng, nên Tâm nói:

- Nếu anh và Phượng chỉ sợ như vậy thôi thì không sao. Hôm nay ngày tốt nên cả hai bà mẹ đều không rầy, khi tới giờ cơm mà con mình chưa về... xơi. Phượng biết tại sao không?

Ngơ ngác Phượng lắc đầu. Đan Tâm hứng chí nói tiếp:

- Thứ nhất mẹ chị đi ăn cơm tiệm với chị Vân và anh Nhã, bữa cơm này đó anh Nhã mời chị Vân để thắt chặt tình bạn gì đó trước khi anh sẽ đi Đà Lạt với chị. Rõ ràng mẹ không có ở nhà để chờ anh nha... anh hai.

Thấy Thiên hơi ngẩn ra, Tâm nháy mắt:

- Sao! Chê bai bên đồ dựa, mà nghe có thuyền khác đậu lại ghen à?

Thiên nhún vai:

- Không phải ghen! Tại thấy Việt kiêu chơi kiêu Tây, tao buồn cười cho thể thái nhân tình vậy thôi! Chả hiểu người ta, và cả mẹ nghĩ sao mà đưa nhau đi tiệm.

- Thắc mắc làm gì. Ở đây ăn cơm ngon hơn tiệm. Về nhà ăn mỗi một mình, buồn chết.

Nghe hai anh em Đan Tâm nói chuyện với nhau, Phượng mơ hồ như hư hư thật thật. Tại sao lại có Nhã trong đây nữa? Đang còn mụ mẫm với những câu hỏi khốn khổ, cô chợt nghe Tâm gọi mình:

- Còn Nhật Phượng nữa! Cứ an tâm ở lại ăn cơm với chị, không bị rầy la đâu mà sợ. Lúc này chị nhắn

Nhật Uyên rồi.

Phượng thẳng thốt:

- Chị gặp chị Uyên ở đâu?

- Ồ! Ở đầu hẻm vào nhà mẹ chị. Uyên đợi bạn bè gì đó mà...

Ai ở đó? Phượng cố nhớ nhưng không tìm ra người bạn nào của Uyên hết, ngoại trừ... Bất giác cô nhìn sững vào Thiên, anh ta thản nhiên đứng dậy như không để ý gì tới Phượng cả. Nhưng qua nét mím môi hờ hững của Thiên, cô biết anh ta đang thích thú vì đã thành công khi gieo được vào đầu cô những hạt mầm ghen tuông ngờ vực với chính chị ruột của mình.

17. Chương 17

Vứt chiếc túi xách đựng tập vở lên bàn. Nhật Phượng nằm vật xuống giường rã rời mệt mỏi. Một tuần lễ đánh vật với thi cử đã xong, cô gầy rộc người thấy rõ. Cô ốm o một phần vì thức đêm học bài, hai phần vì lo, vì nhớ.

Suốt thời gian qua cô không làm sao gặp được Nhã dù cô biết chắc anh đi Đà Lạt về lâu rồi.

Đã có một lần Phượng đẹp hết lòng tự cao, lẩn kiêu hãnh để tới nhà Thiên tìm Nhã. Lần này cô cũng gặp bộ mặt quỷ quái ranh ma khôn trước tuổi của Nguyệt. Thấy cô, nó chỉ hé vừa đủ cánh cổng để thò đầu ra cộc lốc:

- Cậu Nhã không có nhà, cậu Thiên cũng vậy! Tìm... thì cũng lựa giờ khác chứ!

Không đợi Phượng hỏi han nhắn gởi gì cả Nguyệt đóng sầm cánh cổng sát bít bùng lại như muốn thị uy với cô rằng ở đây nó là chủ.

Hôm đó Nhật Phượng giận run, cô tức tối vì cái câu thông thêm “cậu Thiên cũng vậy” của Nguyệt. Nghĩa là sao chứ. Có thể đã có nhiều cô gái đến đây với cả Thiên lẫn Nhã, họ là hạng gái gì cô không dám nghĩ tới, nhưng để con bé Nguyệt quơ đũa cả nắm như vừa rồi thì Phượng nhục không sao chịu nổi. Cô muốn gặp Nhã để hỏi cho ra lẽ nhưng lời Thiên đã nói trước đây. Lẽ nào anh nỡ đùa với tình yêu đầu đời của em?

Dưới bếp vang lên tiếng Nhật Uyên hát thật vô tư yêu đời làm Phượng khốn khổ.

“Khi ta nói yêu lần đầu.

Ngôn từ chợt biến đi đâu.

Bao năm dùi mài sách vở.

Tình yêu chỉ cần một câu.

Tình đầu trái xanh chưa chín.

Chắt chiu ấp ủ để dành.

Tình đầu lá non nắng mới.

Ước vọng đầu đời tuổi xanh....

Tình duyên không chuốc bùa ngãi.

Mà sao bỗng chốc si mê....

- Bà mà tình đầu hả? Uyên? Nghe bà hát tui muốn nóng lạnh quá!

- Vô duyên như mày sao con gái nó mê được cũng hay đấy Trung?

Giọng Trung từng từng:

- Em chỉ vô duyên khi nói thật. Với con gái thì ít gã đàn ông nào nói thật lắm. Nhất là em, bởi vậy em lúc nào cũng “Hữu duyên đối diện thấy thương liền” hết. Chị Uyên à! Đời nay người ta thích nghe nói dối, thích được phỉnh phờ, bởi vậy em giai của chị lúc nào cũng có giá hết.

Phượng nhăn mặt trở nghiêng người, anh Trung nói đúng đó! Ai cũng thích nghe những lời phỉnh phờ. Tiếc thay những lời nói dối ta thường nghe là những lời nói dối không nhận ai. Vậy thì giữa Thiên và Nhã ai là người nói thật?

Phượng nghe đầu mình buốt nhức, trái tim rối bời vì những hoài nghi. Cô không nghĩ Nhật Uyên có... gì với Nhã, vì dạo này chị cô đã trở lại với Sơn, anh chàng từng bị chê là cù lần nhưng dai dẳng đeo đuổi Uyên cũng đã ba bốn năm. Hai người lại quấn quýt như thuở ban đầu.

Hôm ăn cơm ở nhà Đan Tâm về, Phượng chưa thắc mắc gì thì Uyên đã nói trước:

- Chị chờ anh Sơn ở đầu ngõ nhà bạn anh, ai ngờ gặp bà Đan Tâm. Sao? Ăn cơm khách ngon không?

Nhìn gương mặt không chút gì dối trá của Uyên, Phượng bèn gật đầu đáp bừa:

- Ngon! Vì cậu Hoài Tú lịch sự lắm! Ông ta tiếp thức ăn cho em liên tục.

Phượng nhớ lúc đó Uyên đã phán một câu:

- Ông Thiên thuộc loại cậu trời than mà hôm nay cũng chịu khó galang. Phải cần cảnh giác đấy nhỏ!

Bữa đó Phượng không để ý lời của Uyên, nhưng hôm nay cô chợt thắc mắc: Tại sao chị Uyên lại biết Thiên. Anh ta tới đây mỗi một lần và lần ấy không có chị Ổ nhà. Vậy là... đã có lần Uyên tới nhà anh để tìm Nhã. Điều đó cũng đâu có gì quan trọng, vì Uyên vẫn nói rằng rất thường gặp Nhã kia mà! Rõ ràng Thiên đã lợi dụng mối quan hệ của hai người để đặt điều nói xấu Nhã nhằm chia rẽ cô và anh. Đúng là Thiên sẵn sàng bôi nhọ bạn để ve vãn người yêu của bạn.

Suốt thời gian vừa rồi. Phượng đã đưa ra bao nhiêu giả thiết để nguyên rửa Thiên và để bênh vực Nhã, nhưng lòng cô vẫn nặng như chì với biết bao câu hỏi tại sao, tại sao. Cuối cùng cô vẫn không thôi nghi ngờ tình yêu của anh và không ngớt căm ghét miệng mồm rắn độc của Thiên:

- Ôi! Vì sao không đến với em. Hỡi anh

Lăn một vòng trên giường với cái gối ôm quen thuộc. Phượng mở to mắt khi thấy Uyên đang hắt hàm nhìn mình.

- Ê! Phượng! Cậu con bé Hoài Tú tới hỏi thăm kết quả thi cử của em kìa!

- Chị nói em chưa về!

- Này! Này! Chị không quen nói láo, còn em, chị nhớ em cũng đâu hay vờ vĩnh, làm màu làm mè. Người ta có lòng, mình không nghĩ tới là mang tội đó.

Phượng ngồi dậy cầu nhàu:

- Hôm nay chị nói chuyện hiền lành chẳng khác các soeur trong dòng tu kín. Em xuống để yêu cầu anh ta về cho rảnh, chứ không phải là sợ ba cái tội lỗi chị vừa nói đâu. Em cần phải cảnh giác như chị từng khuyên mà!

Bước tới gần phòng khách, Phượng hơi hăng khi thấy Thiên và Trung đang đứng dậy như sắp đi đâu.

Thiên cười. Bỗng dưng Phượng lúng túng trước vẻ tự nhiên của anh:

- Mẹ bé Tú gửi Chocolat cho Phượng. Tôi có bồn phận mang tới tận nơi. Bây giờ xong trách nhiệm rồi tôi và Trung đi đánh bida được chứ?

Phượng hấp tấp hỏi tới:

- Không có ai nhắc gì tôi sao?

Nhìn bộ tịch cổ nhú mào để tập trung trí nhớ của Thiên. Phượng nóng hột. Tại sao lúc nào anh ta cũng đùa được hết kìa?

Thiên cố tình lắc đầu một cách chậm chạp, khi bước theo Trung được vài ba bước, anh mới quay lại nói:

- À! Có chứ! Bé Tú nhắc cô Phượng thi xong tới nhà bé gấp. Vậy mà tôi lại quên.

Phượng nuốt nổi nghẹn xuống. Thiên đúng là... là... Đang còn tìm một từ tệ nhất để gán cho Thiên, thì cô nghe tiếng Nhật Linh khẽ khàng vang lên sau lưng:

- Hấn ta khéo đấy chứ! Biết ngay em thi xong để tới thăm hỏi. Xem chừng em có phúc hơn con Uyên, vì nó cứ đứng núi này trong núi nọ mãi.

Ngồi trên ghế Phượng làm thinh... Sao tự nhiên hôm nay bà... cóc lại mở miệng nói những lời trật lất thế nhỉ? Hình như có điều gì đó làm chị Linh vui hơn thường ngày?

Đúng nhất thì phải nói dạo này chị Linh trẻ trung yêu đời hơn trước đây. Đã có nhiều lần ngồi học bài, Phượng để ý thấy Linh thần thờ mơ mộng bên cửa sổ như trông đợi ai đó.

Anh Trung đã nháy mắt và bả nhỏ với cô rằng:

- Ê! Bà... bức tượng đá nhà mình đã có người bước tới gần, vái trời hấn ta đừng trượt ngã vì rêu phong trơn trượt phủ bám bên ngoài.

Biết rằng Trung độc mồm nhưng thâm tâm cô, Phượng cũng vái sao chị Linh đang có một... ai đó trong trái tim để ít ra chị ấy cũng cởi mở, quan tâm đến người khác như bây giờ đang quan tâm tới cô.

Anh Trung đã nháy mắt và bả nhỏ với cô rằng:

- Ê! Bà... bức tượng đá nhà mình đã có người bước tới gần, vái trời hấn ta đừng trượt ngã vì rêu phong trơn

trượt phũ bám bên ngoài.

- Chocolat loại đặc biệt! Chị không nghĩ là anh chàng này có tâm hồn... ăn uống, nhưng sao lần nào tới cũng không bánh kem thì kẹo? Hắn ta rành “gu” của em đấy chứ! Vẫn thường gặp nhau ở nhà Hoài Tú chứ gì?

E dè nhìn bà chị khó tính. Phượng định đính chính là không có gì, nhưng sự đối kháng rất tự nhiên của cô lại xúi cô nói khác đi.

- Em nghĩ mình không phải là học sinh phổ thông...

Nhật Linh nghiêng người nghiêm khắc:

- Và anh ta cũng qua rồi thời sinh viên? Chà! Cao giá và cừ non! Phải thận trọng đó!

Phượng bước:

- Em vẫn thận trọng từ trước tới giờ chứ đâu đợi tới hôm nay để nghe chị nhắc

Linh nhún vai. Hai chị em im lặng với nỗi niềm riêng của mình. Phượng đoán chừng Linh muốn tâm tình gì đó, nhưng bản tính lạnh lùng khép kín cộng thêm uy quyền của một phó giám đốc làm Linh ngần ngừ không nói được với em gái mình.

Nhật Phượng dè dặt mở lời:

- Bữa nay chị không đi học hả?

- Hết khóa rồi! Nghỉ xả hơi vài tuần.

- Làm việc suốt ngày căng thẳng, chị học thêm không mệt sao? Em mà như chị, để thời gian đó đi chơi cho thoải mái.

Giọng Linh đều đủ cam phẫn:

- Em khác, chị khác. Chị lớn tuổi rồi, biết đi chơi với ai?

- Tại chị nghĩ vậy, chứ chị Uyên nhỏ hơn chị mỗi một tuổi chứ mấy. Chị cứ đi chơi ào ào, bạn bè nhộn nhịp có sao đâu? Không đi chơi không quen... ai được đâu. Một mình hoài buồn chết.

Linh gương cười nói lảng đi:

- Đi chơi cũng không có ai. Chuyện duyên số hơi đâu em lo! À! Thi làm bài được hết không?

- Được gần hết! Mà chị Linh nè.

- Gì?

Thấy Linh ngó mình với đôi mắt cảnh giác, Phượng chợt hết hứng tìm hiểu trái tim lạnh của bà chị, cô cộc lốc:

- Một lát ai đi rước mẹ vậy?

- Thì em hay thằng Trung cũng được.

- Sao chị không đi?

- À! ... chắc! Chị mệt quá!

- Bộ em... khỏe à? Mới thi xong, chưa ăn cơm.

- Có chocolat cần gì tới cơm.

Nghe giọng nói đùa, nhưng nhìn thì gương mặt Linh lại lạnh tanh, Phượng khó chịu. Cô cáu lên:

- Chocolat có dính dáng gì tới em. Đợi... thằng chả đánh bida với anh Trung xong, em sẽ trả lại cho bỏ ghét.

Nói xong cô vào bếp gỡ lồng bàn ra ăn cơm. Thức ăn nguội lạnh làm Phượng nhói lên, nhói xuống, cô nhớ chuyện Nhã mời cô Tường Vân nào đó đi ăn cơm tiệm mà chua xót. Với anh, cô chưa khi nào được có những phút riêng tư ăn cùng như Nhã đã dành cho người ta. Tại Phượng là một con bé lóc chóc chưa đặt một địa vị nào trong xã hội, hay tại vì anh yêu cô thật tình nên quên nghĩ tới những chuyện... tầm thường nhưng cũng rất cần thiết đó?

18. Chương 18

Suy đi nghĩ lại. Phượng thấy mình có được gần gũi Nhã là bao, anh luôn là người chủ động trong việc gặp nhau. Chỉ ngồi bên anh vài lần trong các capheteria ấm cúng, sang trọng là Phượng đã hạnh phúc lắm rồi, cô không đòi hỏi gì hơn vì cô nghĩ Nhã luôn luôn là người chừng mực, anh biết giữ tình yêu trong sáng

của hai người. Anh là người yêu và cũng là người anh thân thương của riêng cô từ thuở nào, anh có trách nhiệm với tình yêu của mình, anh không hề vội vã vì Phượng vẫn còn bé, anh không cần tốn thời gian đeo đuổi vì anh đã nắm được trái tim cô, anh biết rằng duy nhất anh là người đàn ông cô yêu.

Phượng thở dài buông đầu xuống. Tại sao cô phải lệ thuộc vào người khác đến khổ như vậy chứ? Cô cứ phải trông chờ đợi đến bao giờ? Bất chợt Nhật Phượng nhớ lời... dỏm dặt của Thiên. Nhã là người từng xa quê bảy, tám năm dài, rồi anh sẽ lại ra đi vì bây giờ gia đình anh có ở đây đâu. Cô và anh chưa ràng buộc nhau bởi bất cứ mối liên hệ nào ngoài lời tỏ tình mong manh của anh. Mà lời nói thì gió thoảng mây bay. Có lẽ đã đến lúc buộc Nhã phải danh chánh ngôn thuận tiến tới nói chuyện với gia đình rồi. Nếu anh thật sự yêu cô thì đó là việc làm đúng chứ có gì phải ngần ngại.

Chậm chạp dọn bát đĩa dơ vào thau, cô bắt đầu rửa. Ba cô ở lại Long An với ông bà nội, hai ông tướng Minh và Trung tha hồ đi hoang. “Đi hoang” là từ mẹ cô dùng để mắng hai cậu con trai cứng khi cả hai đi suốt đêm không về nhà.

Anh Minh thì lăm lè làm thính còn anh Trung thì viện lý do này nọ, rốt cuộc trong nhà cũng không ai biết hai người làm gì, ở đâu vào những đêm đó. Hai ông ấy thì già đời quá rồi, làm sao có chuyện đi lạc mà lo, ý Phượng muốn đề cập vấn đề riêng tư kia... Rõ ràng anh, chị em cô ai cũng muốn dấu kỹ con người thật của mình. Tại sao vậy kia? Phượng không hiểu nổi, nhưng bản thân cô, cô cũng đâu muốn để lộ ra cô đang yêu ai, đi chơi ở nơi nào, có thêm tâm sự nhưng chỉ thích tâm sự với bạn bè chứ không thích tỉ tê với anh chị trong nhà. Có lẽ trong gia đình này ai cũng là người tự lập và bươn chải giỏi trong mọi tình huống nên không cần sự giúp đỡ góp ý của kẻ khác.

Bước vào phòng giữa, Phượng mở ti vi xem để giết thời gian. Con người ta cũng lạ! Mới sáng nay Phượng còn nghĩ khi thi xong, việc đầu tiên là cô sẽ về nhà tắm cho thật mát rồi ôm gối ngủ một giấc quên đời, để bù những đêm gật lên gật xuống ngồi giữ quyển vở, nhưng bây giờ cô tỉnh như sáo, buồn ngủ là chuyện của hôm qua, hôm kia, không chừng tối nay cô lại thao thức khi tâm trí quá thanh thoi còn trái tim thì quá nặng nề.

Chương trình ti vi đêm nay quá là nghèo nàn tẻ nhạt. Ngồi xem mục từ giới thiệu trên đài, mà cô chợt cười một mình khi nhớ gương mặt nhăn nhó của Trung. Anh cần nhăn cứ như rằng: “Riết rồi hết dám xem ti vi với bạn gái, nhất là bạn gái mới quen. Vì một đêm không đoán được người ta quảng cáo bao nhiêu loại... băng vệ sinh phụ nữ để các đấng anh hào biết trước mà né cho khỏi xui”.

Lúc nghe Trung cần nhăn, Uyên đã hóm hỉnh đùa:

- Té ra mày cũng sợ bị “kẹt” à. Thế mày “kẹt” mấy lần rồi. Và “kẹt” với loại băng nào?

Phượng chưa kịp cười hùn với chị Uyên khi thấy anh Trung thộn mặt ra ngớ, thì đã nghe giọng chị Linh rít lên:

- Thôi dẹp ba câu đùa bá láp ấy đi! Rẻ tiền quá!

Vốn kiếng mặt Nhật Linh, nhưng hôm ấy Trung cũng không nhin để đắp chất lại:

- Tui em sinh sau đẻ muộn nên rẻ tiền hơn đồ cổ là phải rồi!...

Vậy đó! Chị Linh hình như không biết đùa, và Phượng thấy mình có cố gắng cỡ nào cũng không thể gần gũi chị ấy nhiều hơn nữa được...

Ngã người ra ghế bố, Phượng theo dõi màn hình một cách lơ đãng, những hình ảnh màu sắc nhẹ nhàng cùng các âm thanh ả ơ của điệu ca mau chóng đưa cô vào giấc ngủ không mộng mị.

Phượng bừng tỉnh khi bị Nhật Uyên kéo chặn:

- Dậy đi rước mẹ về Phượng!

Cô cự nự:

- Chị với chị Linh làm gì không đi?

- Bạn có khách. Anh Nhã tới chơi này giờ.

Phượng tỉnh ngủ hẳn:

- Ai chứ?

- Anh Nhã, bạn anh Vi hồi đó đó...

Trời ơi! Vậy mà mình mê ngủ không hay gì cả. Nhật Phượng ngồi dậy:

- Sao chị không kêu em?

Giọng Uyên lạ lùng:

- Bộ anh là bạn mày sao mà kêu?

- Nhưng... anh Nhã cũng không phải là bạn chị.

- Thì này giờ tao làm người giúp việc lo pha trà bưng nước chó có ngồi làm bà chủ tiếp khách đâu. Để cho bà Linh ngồi nói chuyện với Việt kiều mới xúng!

Nhật Phượng chẳng để ý điệu bộ hờn dỗi của Nhật Uyên, cô như mở cờ trong bụng khi sung sướng nghĩ rằng “Cuối cùng anh cũng đã đến vì yêu em”.

Bước xuống bếp rửa mặt, Phượng nheo mắt với mình trong gương rồi đi lên phòng khách.

Nhã đón cô bằng nụ cười tươi và cái nhìn chỉ riêng anh mới có. Ánh mắt anh âu yếm vờn lên gương mặt hơi ửng hồng của Phượng:

- Trông Phượng ốm hơn so với hôm gặp... ở nhà Nhật Vi. Chắc lo học thi dữ lắm phải không?

- Dạ! Em vừa học vừa trông dài cả cổ.

Linh nhú mày:

- Trông cái gì dài cổ vậy Phượng?

Phượng gãi gãi đầu:

- Ý em muốn nói với anh Nhã là mấy hôm trước em vừa học vừa trông tới ngày thi. Ngày đó đáng sợ thật, nhưng muốn thi đậu thì đừng sợ. Vì có trông hay không, ngày ấy dứt khoát cũng sẽ đến.

Nhã nhìn Linh một cái rồi quay sang Phượng, anh trầm giọng:

- Ngày ấy đã tới rồi.

Và nhìn Phượng, anh thừa biết cô bé đang rất hài lòng.

Cố nén niềm vui xuống, Phượng phụng phịu:

- Em chỉ hơi hơi hài lòng thôi. Vì em còn phải chờ kết quả nữa.

Nhã bật cười tự tin:

- Kết quả sẽ rất tốt! Anh bảo đảm đó!

Nhật Linh góp lời vào:

- Sao anh dám chắc như vậy? Con bé này là gà xước, ngồi đâu gục đó, học ít ngủ nhiều. Anh thấy không? Mới giờ này đã đánh một giấc rồi. Y như gà!...

Phượng xụ mặt:

- Tự nhiên khai xấu em. Đây rồi tiếng dũ đồn tới... Canada cho chị vừa lòng!

Nhã vội giảng hòa:

- Nhật Linh đùa một chút mà Phượng đã giận rồi. Đúng là công chúa út có khác!

Định nói với Nhã là chị Linh không biết đùa đâu, nhưng khôn hồn sao Phượng kịp giữ mồm lại. Cô ngồi bẻ tay và biết mình với Nhã chỉ có thể ngẫm trao nhau những ánh mắt nhưng nhớ nồng nàn thôi.

Nhật Linh sửa lại cách ngồi và hỏi:

- Anh Nhã thấy ngôi nhà này có khác gì xưa không?

Nhã ngược mắt nhìn quanh, cái nhìn của anh không có vẻ ước lượng đánh giá mà đọng đầy xúc cảm. Anh như đang chìm khuất trong kỷ niệm xa xăm nào đó.

Mãi một lúc sau anh mới giật mình rồi vội vã nói khi thấy mọi người đang chờ đợi.

- Đương nhiên tất cả đều đổi thay. Anh nhớ hồi đó ở gần bể cửa sổ có để ba bốn chậu xương rồng. Có một cây xương rồng tròn như quả bí đỏ rất nhiều gai, Nhật Trung thường gọi nó là hành tinh gai góc của chàng hoàng tử trong chuyện “Hoàng Tử Bé” mà Thu rất mê.

Nhật Uyên gật gù:

- Nhớ dai thật! Chị Thu đi lấy chồng và mang theo cái... tình chậu gai góc ấy rồi. Vì trong nhà này ngoài chị ra, không ai thích thứ cây toàn là gai mà không có lá ấy cả.

Giọng Nhã trầm hẳn xuống:

- Xương rồng là loại hoa đặc biệt chỉ có gai và hoa. Có lẽ số phận Nhật Thu cũng độc đáo như loại cây cô ấy thích.

Nhật Linh dừng dừng nói như nói về người xa lạ:

- Số phận của chị do chị chọn, trong nhà tụi em nào dám có ý kiến gì, bây giờ khỏ, chị Thu cũng không trách ai được.

Tự nhiên Nhật Phượng khó chịu trước cách nói của hai bà chị. Cô thoáng thấy Nhã vương chút gì như muộn phiền. Phượng đã từng tâm sự cùng anh rằng ở gia đình cô, mọi người rất vô tình với nhau, nhưng có lẽ anh không tưởng tượng được mức đó vô tình đó tới đâu, bây giờ nghe Nhật Uyên và Nhật Linh nói ra suy nghĩ của mình về chị Thu, chắc anh mới hình dung cô đã từng cô đơn như thế nào để bày tỏ thương cảm bằng ánh mắt thiết tha kia.

Còn Nhật Uyên với Nhật Linh mới thật là kỳ! Hai chị và Nhã chưa đủ thân tình như Phượng, sao lại đi nói về chị Thu như vậy chứ? Đành rằng đó là sự thật, nhưng có cần nhắc tới người vắng mặt với khách theo kiểu trên không?

- Coi chừng trời sẽ mưa to, vì bữa nay bà Linh nói nhiều quá!

- Phượng đi rước mẹ đi!

Tiếng Nhật Linh nhẹ nhàng cất lên như vừa nhắc nhở vừa ra lệnh làm Phượng... ức trong lòng. Hừm! Nếu biết Nhã tới vì ai thì chị Linh đã không sai bảo một cách bất lịch sự như thế này đâu.

Biết là không thể nạnh chuyện này với người khác, Phượng hoãn binh:

- Còn sớm mà chị Linh!

- Mẹ dặn bảy giờ rưỡi đến rước, bây giờ đã tám giờ rưỡi rồi, sớm gì mà sớm.

- Nhưng ít ra vẫn còn sớm so với em phải không anh Nhã?

Phượng muốn khóc khi nghe anh vô tư trả lời:

- Đi sớm về sớm. Anh sẽ ngồi chơi tới lúc Phượng chở bác về mà.

Tức giận cô nói lấy:

- Anh nên về thì hơn, vì thế nào trời cũng mưa to.

Nhật Linh chau mày:

- Sao em biết sắp mưa mà nói kỳ vậy?

Chỉ chờ Linh rơi vào bẫy là Phượng sắp lại ngay. Tầm tầm với vẻ thích chí, cô cao giọng:

- Em nghe cóc mở miệng nãy giờ.

Nhật Uyên cười thành tiếng, cô bảo:

- Đi cho rồi đi chị... cả, ở đó lách ráp coi chừng ăn đòn đấy!

Ngước mắt nhìn Phượng, Linh nói như đang ra lệnh cho nhân viên của mình:

- Chìa khóa xe trong túi xách, vào lấy và đi kéo mưa đúng như em tiên đoán.

Liếc vội Nhã một cái để tìm ánh mắt cảm thông, nhưng Phượng thất vọng khi nhận ra anh đang mãi mê nhìn về phía bệ cửa sổ nơi ngày xưa để mấy chậu xương rồng anh An tặng chị Thu. Có cái gì đó lạ lùng toát ra từ anh, Phượng ngỡ ngàng đôi chút không hiểu sao lúc đó đôi chân cô tự động bước vào nhà trong để lấy chìa khóa của Nhật Linh.

19. Chương 19

Tối nay anh đến đây vì em hay vì ai hở Nhã?

Bước lại gương, cô nhìn kỹ mình lần nữa, rồi chậm chạp chải mái tóc dài quá vai, màu nâu mềm như tơ. Cô có giống Nhật Thu không nhỉ? Trong gia đình và cả trong dòng họ cô, ai cũng công nhận chị Thu là người đẹp nhất, chị Uyên còn thua xa lắm, sao lọ lem lọ nghe như cô dám giống nhỉ? Ngoại trừ mái tóc màu nâu hạt dẻ ra Phượng và là Phượng gà xước. Giống chị Thu thì hãnh diện vì đẹp, nhưng cuộc đời chị ấy sống gió quá!

Lấy cái áo ấm bằng len màu rêu da khoác vào người, Phượng trở ra. Anh Trung đã về và đang cười hà hà với Nhã, thấy cô anh nói ngay:

- Anh chàng của em khá lắm! Chơi bida thuộc loại cừ, nói chuyện cũng sâu sắc khôn ngoan. Anh sắp hẳn vào loại gà đá hăng!

Bất ngờ và bối rối vì có mặt Nhã, giọng Phượng lạc hẳn đi:

- Không phải của em à ngen! Anh nói ẩu hông hà, em ghét hẳn ta số một.

Nhật Trung xua tay:

- Rồi, rồi, không phải của em, nói thì phải nhớ, bây giờ lấy chocolat ra đãi anh Nhã chứ?

Uyên tán đồng:

- Đúng rồi! Bây giờ có Chocolat mà quên. Nhờ có... chuyên gia ăn uống về mới nhớ, chị khai thử coi kẹo của kẻ mà nhỏ Phượng ghét ngon cỡ nào.

Nhìn hộp kẹo Uyên đặt xuống bàn Phượng làm thình. Từ lúc Thiên đem tới đến giờ, cô chưa thèm ghé mắt xem “nó” mang hình vuông hình tròn ra sao. Cô định ngày mai sẽ đem đến nhờ Hoài Tú trả lại cậu con bé, vì Phượng biết hộp kẹo này của Thiên cho chẳng phải của chị Đan Tâm như lời anh ta nói.

Bây giờ biết làm sao đây? không lẽ từ chối lời đề nghị của “Ông chuyên viên ăn uống” Trung trước mặt Nhã à.

- Xời ơi! Hộp kẹo đẹp quá trời! Chị Uyên thấy chưa? Vừa có hình thức lại chứa đựng cả nội dung thơm nức mũi. Ai như thằng cha Việt kiều rơm nào của chị, tặng mỗi cái bông hồng mà lại già mồm nói: “Biểu tượng của tình yêu bất tử”. Trong khi chưa được một buổi hoa đã héo queo.

Nhật Uyên sượng trân nhìn vội Nhã, anh làm như không nghe lời Trung, cứ ngấm ngấm hộp chocolat rồi chậm rãi nói:

- Tôi đã thấy món quà đặc biệt này rồi!

Cắn môi, Phượng thầm than “khổ” trong miệng. Chắc Nhã đã thấy hộp kẹo ở nhà của Thiên chứ không đâu khác. Đang còn hoang mang Phượng bỗng nghe anh nói tiếp:

- Ở bên Mỹ có một ngày gọi là “Ngày tình yêu”. Vào ngày đó, các chàng trai sẽ mua tặng người yêu những hộp Chocolat như vậy. Nhật Phượng đúng là người hạnh phúc vì chàng của Phượng rất am hiểu chuyện tình.

Trung gật gù:

- Anh chàng này Việt Nam đặc mà chơi điệu nghệ không thua Việt kiều. Anh thấy hấn ta được lắm đấy Phượng.

- Em đã nói không phải mà...

Nhật Uyên góp vào:

- Hồi xưa chị Thu cũng một sách như em. Chỉ hành ông Ân chạy tới chạy lui đưa đón dưới mưa, ba mẹ hỏi

tới, chỉ toàn chối là không có, không yêu, không thương gì hết.

Thoáng thấy cái nhếch môi của Nhã, Phượng ước lòng muốn khóc. Cô đứng vội dậy:

- Nhờ mọi người thanh toán dùm em món quà tình yêu này. Em không đựng vào đâu, vì em chẳng có tí tình nào với chủ nhân hộp kẹo đó cả. Bây giờ em đi rước mẹ đây.

Nhật Trung trêu cô:

- Chạy từ từ, đừng giận quá mà lọt ổ gà đó nhe... gà mờ.

Phượng phóng xe ào ào qua con đường vắng, cô tức Thiên thì ít mà giận Nhã lại nhiều. Anh thừa biết cô yêu anh, nhưng anh vẫn đang tâm nói những lời trêu chọc cho hả cơn ghen.

Ghen à? Trời ơi! Nếu Nhã biết hộp Chocolat đó của Thiên, thì chắc anh sẽ không ghen đâu. Trái lại có thể anh chẳng bao giờ thèm nhìn đến cô nữa. Nhưng mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn của cô mà! Phượng đến nhà bác Hai thì mẹ cô đã đi xích lô về rồi. Phượng đành phóng xe bạt mạng trở về. Ít ra cô cũng phải nói được vài lời gì đó cho Nhã hiểu rằng cô hoàn toàn không muốn nhận gói quà đó. Ít ra cô cũng phải nói xa nói gần cho Nhã hiểu cô chứ!

Nhưng khi tới nhà. Nhật Phượng thấy đèn trong phòng khách đã tắt, chỉ còn mỗi Nhật Trung ngồi ngoài sân hút thuốc, chờ mở cổng cho cô.

Phượng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Trung bước tới dẫn xe vào sân. Anh nghiêm túc:

- Tao hỏi thật! Mày không thích Thiên à?

- Không!

- Sao vậy?

- Tại em không thích chứ sao. Hỏi gì kỳ!

Trung búng điếu thuốc ra xa. Tàn lửa đỏ bùng lên rồi tắt lịm trong đám cỏ ướt sương đêm.

- Nhà này bao giờ cũng thế! Khó lòng xích lại gần nhau ghê. Tại mày gốc nhất nhà, tao thấy lo mới hỏi, chứ có như bà Linh hay bà Uyên ai mà dám đến gần. Thì thôi... Mệt! Bà nào cũng quái quỷ như nhau.

Phượng rầu rĩ làm thinh. Cô không dám mở lời nói với Trung về Nhã. Cô không quen tâm sự với anh chị

của mình và thấy xấu hổ... Biết anh Trung có thông cảm với cô hay không, hay lại la toáng lên, vì cô biết Trung chẳng ưa thích gì Nhã.

Cô lên tiếng:

- Em tưởng mọi người còn trong phòng khách chứ. Ai dè anh Nhã về rồi.

Trung cười khan:

- Anh ngồi đó, ông ta có trở tài nói láo được đâu mà không về sớm.

- Bộ anh hay nói... láo lăm sao?

Vừa khóa cổng rào lại Trung vừa nói:

- Nói láo đây có nghĩa là tán hươu tán vượn, dây dưa ve vãn con gái, chứ không phải là nói dối. Anh ta tới đây làm gì, nếu không phải là để tán con gái nhà này.

Lời Trung nói làm Phượng mất bình tĩnh, cô kêu lên:

- Anh lại nhìn người ta bằng cái nhìn khe khắt. Em có nghe anh tán ai đâu nào?

- Sao lại không? Em lại nhìn anh ta bằng cái nhìn bênh vực. Anh ta... nói bằng cái nhìn đầy tình ý - với riêng ai anh ta muốn trở mối. Anh để ý thấy mắt Nhã làm việc suốt tối nay ấy chứ!

Phượng nhăn mặt:

- Em không tin!

- Nhưng phải cảnh giác. Anh từng biết ông Nhã quá mà!

Sực nhớ có lần Trung đã nói như vậy, Phượng hỏi tới:

- Anh biết cái gì mới được?

- Ô thì biết về mối tình của anh ta hồi trước khi đi Canada. Cũng dữ dằn chớ chơi sao!

Nuốt nước bọt, Phượng nghe cổ mình khô khốc:

- Nhiều... lắm hả?

Nhật Trung lừ mắt:

- Hỏi chi vậy? Mà y tò mò quá! Chỉ nên biết là tránh xa anh ta ra thì tốt hơn.

Phượng ầm ức:

- Vậy cũng là người ta. Bởi vậy...

- Bởi vậy sao chứ?

- Bởi vậy trong nhà này, khó ai gần ai lắm. Đụng chút là la, chớ không khi nào giải thích, động viên hay thông cảm với em út...

Nghe giọng giận dỗi của Phượng, Trung nhăn nhó:

- Còn mà! Hề anh chị động tới là đã nhè, ai mà dám nói thêm cho ngập lụt nhà cửa. Mà em hỏi chi chuyện ông Nhã. Anh thấy Thiên được lắm đó. Hồi nãy tụi anh ngồi uống cà phê nói chuyện khá lâu. Tay đó sâu sắc lại già đời, có kinh nghiệm sống phong phú.

- Nhưng anh ta có yêu em đâu. Anh cứ khen hoài... coi chừng te hen đó!

Trung cười cười:

- Chẳng có thằng nào không yêu lại tổn công đeo đuổi. Tin anh đi, kẹo chocolat của hần ngon thật, nhưng đâu phải vì vậy mà anh nói vào dùm hần đâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-thu-mau-hat-de-truc-quan>